

Číslo 155
13. prosince 1940

ROZRUCH

ROMÁNY VZRUŠENÉ CHVÍLE

Obrázky v románu kreslil Perman, Praha.

1. ELIÁŠ HARPER SE ŽENÍ

Asi uprostřed Trenthammu, právě naproti Puckově saloonu, stál velký klub se širokými okny. Byl mnohem méně honosný než pestrými plakáty polepená krčma Jimmyho Pucka, ale převyšoval ji krkolomným lešením, na němž se pyšnil velký zvon. Kymácelo se to zle, když Cleve Stevenson odvážně rozkýval srdce zvonu dlouhým provazem. Zlomyslný Bill Rollins často tvrdil, že Clevemu jednou spadne všechno dříví i se zvonem na hlavu.

Lešení se podobalo kostelní věži právě tak málo, jako srub pod ním skutečné kapli. Také se pořádně nevědělo, jaká církev tu rozbila svůj stánek. Trenthamm byl jedním z bláznivých městeček na Západě, která vyrostla takřka přes noc a naplnila se čeládkou, sběhlou z celého světa. Jimmy Puck vystavěl srub, rozestavil stoly a židle a začal nalévat kořalku. Vznikl saloon a bylo to v pořádku. Přišel jiný, vystavěl rovněž srub a vylepil oznámení, že bude neděli co neděli kázat o povinnostech člověka k sobě i k bližním, a bylo to také v pořádku.

Saloon byl v každé osadě. Whisky muži rádi pili. Ale v Trenthammu vznikl výše zmíněným způsobem jakýsi kostel (zvon zavěsili až později) a to už bylo ošemetné. Láska k bližnímu tu byla nejvíce opomíjenou věcí na světě a mohlo se očekávat, že návštěva kázání bude chabá.

Ale první neděli po vylepení vyhlášek někdo přece do srubu vešel. Ze zvědavosti a z dlouhé chvíle. První pastorek vylezl na vyvýšenou kazatelnu ve vysokých botách, s ostruhami a se širákem na hlavě. Při řeči házel rukama, někdy i zaklel a když si Bill Rollins zapálil cigaretu a plival nectně

po podlaze, pastorek floukl pažbou coltu o zábradlí kazatelny, až třísky lítaly.

Bylo to tuze zajímavé kázání. Přítomní Trenthammští se dověděli, že jsou hordou vrahů a loťrů a že pastorek přišel proto, aby se náležitě změnili. Smáli se tomu srdečně a nahlas a cowboy Jack z Kulatého si na pastora počkal po kázání před kostelem. Ke své škodě, neboť chrabý pastorek podpořil své tvrzení kloubnatýma rukama tak důkladně, že Jacka z Kulatého odnesli do saloonu a hodně se nadřeli, ježto Jack byl velký a statný chlapík.

Ku podivu tímto činem, pro kazatele jistě nevhodným, pastorekova obliba rázem stoupla. Statečné chlapíky měli v Trenthammu rádi a příští neděli bylo na kázání skoro plno.

Trenthamm byl příliš malý, aby tam vycházely noviny. Ale byl hezky čiperný, aby novinky vyplnily všechny sloupce dosti obšírného týdeníku. Kázání čilého pastora zastala noviny dokonale. Kazatel se však nespokojil pouze hřmáním s kazatelny, ale napravoval zlořády i činem. Jednu sobotu si nesl křivý Patrick domů svou výplatu z Harperových dolů. V neděli ráno našli Patricka za městečkem. Ležel obličejem v trávě, peníze neměl, zato však ošklivou ránu nožem právě uprostřed zad. Byl už docela studený, když ho donesli do městečka.

Pastora to velmi hnětlo a tu neděli bylo jeho kázání ostřejší, než whisky v saloonu Jimmy Pucka a to byla zatrolené ostrá whisky. Slíbil, že nejdéle do měsíce oznámí pachatelovo jméno s kazatelny a činil se tak, že to dokázal za tři neděle. Vrah stál několik kroků od pastora, ale neohrožený kazatel ukázal prstem přímo na něj.

Dopadlo to dobře, protože šerif Drake Strenton, jehož pastorek informoval předem, byl na stráž a položil pachatele na zem.

dřív, než mohl hrábnout k boku pro revolver. Ty tři neděle bylo ovšem na kázání stále nabitá a uzavíraly se dokonce sázky, zda pastor splní slovo.

Nebožtík krivý Patrick byl cowboyem na Kulatém a v dolech jen někdy vypomáhal. Rančer Brand oddělil velkomyslně hezkou část pastvin ze svého a přidal ve prospěch nové církve i nějakou krávu. Obratný pastor náležitě vyzdvihl jeho zásluhy hned v příštím kázání, a první lavici vyhradil Brandovi a jeho rodině k věčnému užívání. Příklad táhl a do roka stálo v pastorově srubu vyhrazených lavic šest, právě tolik, kolik bylo kolem Trenthammu větší farmářů. Pastor je jmenoval Radou starších při církvi, ať chtěli nebo nechtěli, a vyhotovil i příslušné diplomy. Tehdy přijal do služeb Cleve Stevenzona, který dohlížel na hochy u hezkého dobytka a v neděli tahal za provaz zvonce, který krátce před svou smrtí věnovala církvi manželka rančera Eliáše Harpera.

Jak ještě bude o tom řeč, nakonec se statečný pastor nepohodl s kulhavým střelcem Rollinsem a třetí den nato měl slavný pohřeb. Jeho nástupcem se stal otec Burns, ale to už nic nebylo. Zřídil kolem srubu hezkou zahradu a pastorovi-zakladateli postavil dokonce pomník. Ale chodil v černém, šosatém kabátě, nosil lakované botky a fňukal. Jeho kázání byla učená, ale nikoho to celkem nebavilo a návštěvy valem upadaly.

Trenthammu bylo právě tak asi patnáct let, když jedné neděle zasmušilý otec Burns ve svém domku u kostela naslouchal hlasu zvonku. Potom zvonění umlklo, ale otec Burns ještě nepospíchal. Dopíjel kávu a zapínal pomalu knoflíky černého, šosatého kabátu. Zvonilo se po první a času bylo dost. Původně se otec Burns velmi hořšil, že je ke každému kázání nutno zvát liknavé ovečky trojím zvoněním jako na představení v cirkusu. Časem si zvykl na horší věci a před týdnem už celkem lhostejně vyřýpl olovo z coltu šmačhavého cowboye Rollinse, uvízlé právě uprostřed hezky nabarvených vrat srubu s kazatelnou.

Cleve Stevenson, kostelník, sluha a správce bohatého záduší, vstoupil do pastorova obydlí a hned na práhu hlučně zatroubil do červeného kapesníku. Jonathan Burns stáhl bolestně obočí. Koupil Cleve Stevensonovi kapesníky a docílil, že kostelník neobsluhoval svůj nos obvyklým jednodušším způsobem. Ale nedokázal už, aby se Stevenson kapesníků naučil užívat slušně a potichu.

„Schází se to utěšeně,“ zvěstoval Cleve Stevenson.

Otec Burns kývl bez nadšení hlavou. Této neděle neběželo o pouhé kázání, nýbrž o první svatbu v Trenthammu. Pravidelně takové věci obstarával smířčí soudce v Calentonu. Ale nevěsta, pak Jimmy Puck a Flagge Smith přemluvili pastora, aby snoubence oddal ve srubu a slabý otec Burns podlehl jejich silnému nátlaku. Lidé se samozřejmě scházeli. Každý chtěl vidět, jak se bude při svatbě tvářit ženich Eliáš Harper, bohatý rančer a majitel dolů, a jak Lissie, o níž byly sice určité pochybnosti, že se jmenuje opravdu Smithová, ale o které se zato v dalekém okolí vědělo, že je nejhezčím děvčetem ze souboru v saloону tlustého Jimmy Pucka. Na tom by nic nebylo. Horší se zdálo, že Eliáš Harperovi, vdovci, bylo něco přes šedesát a Lissii do dvaceti něco chybělo.

„Můžeme to dnes zkrátit,“ navrhol Cleve Stevenson, „dnes bude lidí jako much i bez seznámení. Jdu na to po druhé.“

„Nepospíchejte,“ zamručel nevrle otec Burns, „na takovou haněbnost je dost času. Co tomu řekne Harperův syn a dcera?“

„Starý si do něčeho mluvit nedá. Povídám... byl jsem se podívat na nevěstu. Sítí jí v saloonu u Pucka. To je, panečku, holka...“

„Stevensone!“

„...jako lusk,“ pokračoval klidně kostelník. „Až se sliny sbíhají. Šedivec Harper sotva nohama plete. Jednou to tam dopadne hezky.“

Lissie Smithová byla opravdu rozkošná, ale Eliáš Harperovi Cleve Stevenson křivdil. Šedesátka mu, pravdu, před nějakým časem minula. Přijel však na svatbu na ohnivém ryzáku a v sedle se držel dosud znamenitě. Doprovázela ho četa statných cowbojů z jeho ranče. Trenthamme proletěli jako bouře. Řemení svítilo, kopyta koní vyhazovala vysoko prach ulice a slavnostní střelba z velkých coltů duněla jako hrom.

Cleve Stevenson vyběhl zvonit po druhé a pastor Jonathan Burns, pohoršený divokou střelbou, zdvihl ruce zoufale nad hlavu.

„Hrozné město,“ zašeptal zdrceně, „proč právě já mám odvracet boží hněv od těchto pekelníků?“

Byl to opravdu omyl osudu. Jonathan Burns se naprosto nehodil za duchovního správce Trenthammu, vystřčeného daleko na Západ jako osnaté tykadlo civilisace. Jeho předchůdce tu vydržel skoro deset let. Ale ten měřil skoro dva metry, tloukl pěstmi jako přetržený hnací řemen a s coltem lezl i na kazatelnu. Mohl tu být dodnes, kdyby se byl nepohodl se šmačhavým cowboyem Rollinsem. Bill Rollins přijel na kázání po druhé tak opilý, že marně nutil grošovatou kobyly projet nízkým vchodem do srubu. Chvíli se o tom po kázání s pastorem domlouvali. Pastor táhl colt prokazatelně dřív a Rollinse musel šerif pustit. Hrob Burnsova předchůdce byl jediným slušně ošetřovaným hrobem kolem i v Trenthammu. Ostatní zakopávali pravidelně tam, kde padli. Buď na širých pastvinách na jih, nebo u hlubokých dolů řít sever od města.

Cleve Stevenson pustil provaz zvonu toho dne po druhé z ruky a loudal se opět k pastorovu domku. Nebylo to daleko, ale zastavil se na poloviční cestě. Muž, oblečený téměř stejně jako pastor v přiléhavých, černých nohavicích a šosatém kabátu téže barvy, ho předešel. Zmizel ve dveřích pastorova domku a Cleve Stevenson se moudře obrátil. To byl Jimmy Puck, majitel saloonu, kde ještě před čtrnácti dny nevěsta Lissie bavila vesele obhroublé hosty. Něco s pastorem vyjednávali a Cleve Stevenson měl už jejich hádek dost. Pastor se vzpíral provést svatební obřad a tlustý výčepník ho k tomu naopak nutil.

„Jsem tu, tak říkajíc, na místě Lissiina otce,“ hovořil právě Jimmy Puck a kouř z jeho tlustého doutníku stoupal k nízkému stropu pastorova obydlí, „krytinu na kostel vám Harper opatří. Já nebudu nalévat po dobu bohoslužeb a odstraním zvenčí na saloonu obraz, který vy mylně nazýváte necudným. Dám jej dovnitř. Nemohu za to, že je můj saloon právě naproti kosťů. Hospoda tu byla dřív.“

„Dobře,“ kývl pastor nevesele, „je to na vaši odpovědnost. Pojdte, ať to máme odbyto.“

„Vy to odbudete snadno,“ vzdychl Jimmy Puck, „se mnou to bude horší. Vy se postaráte jen o slávu, ale u mne se bude podpisovat smlouva o převodu majetku na nevěstu.“

„Hanba, Pucku,“ řekl truchlivě pastor, „to není svatba. To je prodej otrokyň na perském trhu.“

„Jenomže se tady otrokyně do toho hrne jako bláznivá,“ připomenul lhostejně Jimmy Puck, „vaše přirovnání nestojí za nic. Flaggeho znáte?“

„Je-li to váš prokletý harmonikář, pak ano.“

Flagge hrál v Puckově saloonu na harmoniku a staral se s půltuctem rozjivených děvčat o zábavu. Někdy se jim to dařilo tak dokonale, že colty rozjařených mužů ani nevystydly a šerif Strenton šedivěl starostí.

„Dosud ho nikdo kromě vás neproklíná,“ odvětil Jimmy Puck, „ale mohli bychom se toho brzy dočkat. Flagge Smith je Lissiin bratr a dá vám rozum, že svou sestru při spisování smlouvy šidit nedovolí. Harperův syn Frank zatím vzdoruje. Napadne-li ho však přijít dnes do Trenthammu, bude hned odpoledne po svatbě v příbuzenstvu pohřeb.“

„Kdybyste byli přistoupili na svatbu u soudce v Calentonu, odpadlo mnoho nepříjemností,“ podoťkl zachmuřeně otec Burns, „nechcete si to ještě rozmyslit?“

„Nechceme,“ vedl si svou Jimmy Puck, „viděl jste někdy střilet Flaggeho? Víte vy vůbec, jak je to s Frankem Harperem? Vytahuje colty oběma rukama tak rychle, jako když karty míchá. Se šmačhavým Rollinsem je to nejlepší trojice střelců odsud až k rovníku.“

Pastor Jonathan Burns ukroutil v rozpacích druhý knoflík u černého kabátu.

„Mám to zatahat po třetí?“ ozval se vltom za dveřmi mocným hlasem Cleve Stevenzon.

„Nebudu oddávat,“ vykřikl pastor Burns v lichém vzdornu.

„Ale budete,“ ubezpečil ho klidně Jimmy Puck a pohládl tlusté břicho, „je tu dvacet Harperových chlapců a Flagge. Mých šest děvčat se na svatbu rovněž těší a nemůžete je zkla-

mat. Nepodceňujte je, otče Burnsi. Je to půl tuctu čertů. Počítám, že nejvíc by řádl starý Harper. Dohromady je to dost lidí, aby vám vyrobili takovou nepříjemnost, že vám zešedivějí všechny vlasy na hlavě. Svatba je připravena náležitě. Viděl jste bedny, v nichž Harper přitahal výbavu pro svou mladou nevěstu? Byl jich lný vůz a stály jistě hrůzy peněz. Složil to na dole a chce asi svou mladou žinku po svatbě překvapit. Takovou slavnou svatbu vy nemůžete zkazit a taky ji nezkazíte. Na to vsadím krk, příteli pastore."

Jako na potvrzení jeho slov se rozklínal zvon po třetí. Z toho bylo patrné, že ani zkušený Cleve Stevenson nebere pastorův odpor vážně.

Jonathan Burns, rudý ve tváři do temna jako odkvétající pivoňka, vyšel z vrat domku. Šlapal prach cesty ke kostelíku jedinými lakovanými botkami, jež bylo lze spatřit na sta mil kolem Trenthammu. Malý zvon, který před čtyřmi lety koupila pro osadu právě první Harperova žena jako marnou prosbu za své uzdravení, otloukal své srdce o tvrdé stěny kovového pláště. Srdce první Harperovy ženy už dávno nebušilo. Byli tu však její syn a dcera a myšlenka na ně zatěžovala nohy pastora Burnse olověnou tíží.

Kráčel, jako když ho na řetězu táhne, a Cleve Stevenson se mrzutě ohlížel ke dveřím srubu. Bylo zvykem zvonit tak dlouho, dokud Jonathan Burns nepřejde prašné prostranství před kaplí a nevstoupí na kazatelnu. Tentokrát to však pastorovi trvalo neobvykle dlouho a Cleve Stevenson kroutil zlostně očima.

Srub byl přeplněn lidmi a to se za celý rok Burnsova působení v Trenthammu dosud nestalo. Někdy snilek pastor toužil, aby si jeho slova přišlo poslechnout tolik lidí, že by se dovnitř nevešli. Dočkal se toho, že se sám sotva prodral davem před srubem, ale necítil nic z radosti, kterou si v takových snech představoval.

Dvojice svatebčanů byla už v kostele. Za nevěstou stál její bratr Flagge a colí se mu houpal po boku. Rozhlížel se orlímá očima, hotov odstranit okamžitě jakoukoli překážku sestřina štěstí buď pěstí nebo olovem. Druhý střelec kraje, šmafhavý Rollins, od svého souboje s Burnsovým předchůdcem do kostelíka nešel. První svatbu v Trenthammu ovšem vynechat nemohl a zůstal tedy před kostelem. Aby mu nic neušlo, vylezl si na nízký náhrobní kámen prvního pastora, ježto sám nebyl právě velký. Pro poměry v kraji byl pistolník, šlapající po hrobě jím zastřeleného pastora, téměř symbolickou postavou. Střelce Rollinse však při tom nic nenapadlo.

Ani pastor Burns si toho nepovšiml. Kráčel jako ve snách a tlačenice statných mužů i drsných žen se před ním rozestupovala. Nikoli z vážnosti k němu a nikoli také příliš ochotně. Otec Burns, dosud mladý muž štíhlé postavy, byl nucen tu a tam bílou rukou upozornit, že ta nebo ona záda mu překáží v další chůzi. Jeho nedbali. Natahovali krky na opačnou stranu, tam, kde po boku mladého děvčete z Puckova saloonu stál šedovlasý rančer a majitel bohatého dolu.

Při tom všichni celkem chápali, že se to bez nevýznamného muže v černém šosáku neodbude a tak se slabý pastor nakonec přece propletl hradbou svalnatých těl.

Prošel kaplí se svěšenou hlavou a kráčel zamyšleně. Jeho starosti byly však zcela odlišného rázu. Kdežto pastor Burns přemýšlel o mrtvých, praktický Jimmy Puck myslel na ty, kteří by mohli v dohledné době zemřít.

Jimmy Puck se zastavil za pobledlou nevěstou a klepl jí povzbudivě na rameno. Pastor Burns vylezl mátožnými kroky na kazatelnu a Cleve Stevenson pustil radostně drsný provaz. Zvon umlkl a v prstorném srubu se rozhostilo velebné ticho, přerušené jen na okamžik Clevem velmi nevhodným zatroubením do červeného kapesníku.

Ani toho si pastor nevšiml. Měl tu dlouho kýženou příležitost promluvit k velkému shromáždění lidí, ale nic moudrého ho nenapadlo. V uších mu zněl stále vyčítavý zvuk zvonu, věnovaného zle šizenou nebožkou Harperovou.

"Drazi," řekl chraptivě, "když jsme před nedávnem pohřbívali první ženu Eliáše Harpera..."

Nebyl to dobrý začátek a dvacet drsných chlapců z Harperova ranče nelibě zamručelo. Eliáš Harper se pohnul a nevěsta Lissie zrudla až nad oči. Její bratr Flagge posměšně sakašlal. Cleve Stevenson vytáhl zděšeně červený kapesník.

"Prosím, abyste se vyvarovali projevů," požádal znervosnělý pastor, "nejste na schůzi".

"Dál," ozval se břitce Flagge Smith.

Nešťastnému pastorovi nešel hlas darovaného zvonu z mysli.

"Když jsme před několika lety..." začal tvrdošíjně znovu a ořel pot s čela.

"Tehdy jste tu ještě nebyl a proto o tom moc nemluvíte," ozval se opět hlučně Flagge, "zkraťte to, příteli pastore. Máme hlad a žízeň."

"Ticho," okřikl ho někdo ze zadu, "tady chceme slyšet pastora. Na vás máme dost času, až budete večer tahat harmoniku u Pucka."

"Nehádejte se," zaječel Cleve Stevenson a zamával červeným kapesníkem jako na nádraží, "kde myslíte, že jste?"

Nějaký uličník z Harperova ranče zamňoukal jako kočka a v lavicích vyprskl smích. Pastor marně házel rukama.

"Máte tu kočky, pastore," hulákal Flagge a protože měl už takové zábavné povolání, zaštekal jako rozzlobený pes.

"Chceme slyšet, když už nic nevidíme," křičel šmafhavý střelec Rollins u vchodu, "nahlas!"

Bylo po řeči. Skvělá Burnsova příležitost zmizela. Lidé šoupali nohama po dřevěné podlaze, šest děvčat Jimmy Pucka se zlomyslně řehlo a vzadu se nahlas sázeli, jak to skončí. Eliáš Harper se mračil a sličná nevěsta měla rty stisknutý do úzkých čárek.

"Ticho," zahlaholil Jimmy Puck, "kdo okamžitě nezmlkne, toho vyhodím."

Jimmy Puck měl ze svého podniku v tomto oboru nějaké znalosti. Nikdo nepochyboval, že to myslí vážně, a trochu se tedy utišili.

"Slezte dolů," řekl Puck Burnsovi mírněji, "řeknete nám příští neděli, co jste měl dnes na srdci."

Jonathan Burns věděl, že v neděli bude mluvit v prázdném domě a ani od Puckova slibu, že po dobu pobožnosti nebude mluvit, si mnoho nesliboval. Ale byl měkký člověk a nedovedl se rázně opřít. Mimo to toužil, aby tato slavnost, již sám nazval lícoměrnou komedií, skončila co nejdřív. Sestoupil poslušně s vyvýšeného stupně a postavil se před budoucí manželkou dvojicí.

Rozevřel tenkou knížku se zlatou ořískou a obrátil oči k nebi, jako by čekal ještě nějakou pomoc. Nepřicházela a nešťastný Jonathan Burns vykřikl první slova zásrubních formulí do hrobového ticha.

Pak vzničil u vchodu šum. O slušném chování osadníků Trenthammu se mluvit nemohlo, dnes pochopitelně ještě méně, než kdy jindy. Ale pohoršení u dveří srubu bylo takové, že i otrlý kostelník Cleve Stevenson zdvihl nelibě hlavu. Otec Burns poplašeně zmlkl.

První šťastnou náhodou při památném obřadu bylo, že kulhavý cowboy Rollins dopadl neobratně na chorou nohu, když seskočil spěšně s náhrobku zastřeleného pastora. Zdržel se, a než se s klením opět postavil pořádně na nohy, Frank Harper se už prollačil vchodem, a množství zvědavých lidí před kaplí se u vrat slilo v pevnou hmotu, naprosto neprostupnou i pro takového dychtivce, jakým byl v tom okamžiku Bill Rollins. Obřad byl zajímavý. Ale to, co teď muselo nevyhnutelně přijít, mnohem zajímavější.

Druhým štěstím bylo, že za Flagge Smithem všichni šťastlivci, jimž se podařilo včas natlačit se do lavic, vzrušeně povstali. Vznikla tak hradba, oddělující alespoň pro nejbližší chvíli nejlepší colty Trenthammu.

Objevení se ženichova syna přijali přítomní na vědomí s nejrůznějšími pocity. Zatím co Flagge Smith a nevěsta zrudli nelibostí, zbledli ženich a rozvázný výčepník Jimmy Puck jako dva archy papíru. Jestliže nešťastný pastor Jonathan Burns nezměnil barvu, bylo to jen tím, že byl už od počátku obřadu v obličejí šedivý. U ostatních účastníků převládala velká, bezohledná zvědavost, jak dopadne střelnou dvou nejlepších střelců. Našli se i takoví, kteří se snažili u vchodu uvolnit místo kulhavému Rollinsovi. Svou dovedností v zacházení s těžkým coltem měl v očích výtečných osadníků zvláště města podivnou výsadu zúčastnit se násilného zakončení neblahého obřadu.

Pastor Jonathan Burns rozpřáhl ruce. Ale současně zdvihl i Frank Harper ruku, pro jistotu jedinou a levou, a začal mluvit jasným hlasem.

Jeho řeč byla taková, že tlačenice v kapli ještě zhoustla. To proto, že nikdo nestál o čest být příliš blízko pomyslné čáry, jež spojovala Franka Harpera s Flagge Smithem. Frank mluvil ke svému otci a neobracel se přímo k Flaggemu a nevěstě. Ale nikdo z přítomných nebyl ani na okamžik v pochybách, koho miní bídou, hrabivou luzou, která využívá zalepenosti starého rančera, aby se zmocnila jeho majetku.

„Dost,“ ozval se sípavě Eliáš Harper, „dost. Nikdy nebude kuře poroučet slepici. Odejdi v klidu. Neošidím tě o nic, co ti po matce náleží. Ani Nancy nebude zkrácena. Ale...“

„Přidáme vám,“ odpověděl Frank opovržlivě. „Já i Nancy se vzdáváme podílu ve tvůj prospěch. Budeš potřebovat peníze, protože Smithová si tě chce vzít za muže jenom pro ně. Dej Bůh, aby stačily nasytit hladovost tanečnice a vyděračného komedianta s bubnem.“

„Ho,“ ozval se dunivý hlas šedivého kováře z dolů, Hanka Brandbanneye, „máte žaludek jako vepř, Flagge.“

Flagge Smith už nebyl v obličejí rudý. Byl sice bledší, než osmahlý Frank Harper. Ale Flagge ve dne spal, zatím co Frank jezdil po pastvinách, a byla to proto obvyklá barva jeho obličeje. Dokazovala, že je právě tak klidný, jako jeho soupeř. Tu a tam někdo méně statečný vlezl pod dubovou lavici. Kulhavý Rollins se probojoval u vchodu konečně do kaple a vylezl na nějakou stolicí, stojící v přímé čáře s Frankem a Flagge Smithem.

„He, vy tam,“ zvolal hlasitě, „já jsem tu také.“

Nevšímal si ho.

„Opakujte, co jste řekl,“ ozval se Flagge Smith ledově, „jakže jste mne nazval?“

„Vyděračný komediant s bubnem,“ opakoval jasně Frank Harper.

Padl na zem ještě včas a koule z Flaggeho revolveru se zaryla do stolice, na kterou se vyšplhal kulhavý Rollins. Frank vystřelil v pádu dvakrát a zezadu vyštěkl Rollinsův revolver. Flagge se nahnul šikmo stranou, přidržuje se první lavice. Zvrátil ji a hluchý Brandeck, který v ní zůstal nepředloženě sedět, vypadl na zem. Vyděšený pastor Jonathan Burns skočil před Flagge Smitha v hrdinské snaze zastavit střelbu před Hospodinou tváří.

Flagge vystřelil pod jeho loktem a snažil se jej druhou rukou odhodit stranou z pruhu, jímž neustále proletovalo smrtící olovo. Podařilo se mu to, ale pastor Jonathan Burns padl na zem celou vahou, zůstal ležet a nehýbal se.

Střelba rázem zmlkla.

Nastalo hrobové ticho. A v něm bylo jasně slyšet dupot velkých bot Cleve Stevenzona, běžícího k svému zaměstnavateli.

Otec Jonathan Burns, pastor divoké osady Trenthammu, byl mrtev. Jeho černý, šosatý kabát mokval krví právě v místech, kde ráno ukroutil otrlý knoflík v rozpacích nad podivnou svatbou Eliáše Harpera.

2. ČERNÉ KAMENÍ

Slavnostní oběd, připravený v Puckově saloanu, zůstal v hrncích a jídla smáhla na pekáčích. Něco zhltila v kuchyni dvacítká statných cowboyů z Harperova ranče. Mrtvý pastor jim chuf nepokazil. Byl to za krátký čas druhý pohřeb duchovního správce Trenthammu a i tentokrát si to Jonathan Burns zavinil sám. Ani přísný šerif Drake Strenton nemohl považovat za vraždu smrt muže, který skočí lehkomyšlně do rány třem nejlepším coltům kraje.

Šosatý kabát mrtvého Burnse byl ožehnut ohněm z hlavního revolveru u levého boku. To způsobila zbraň Flaggeho a nikdo o tom nepochyboval. Koule, která zůstala sedět v zádech mezi lopatkami, přiletěla zepředu. Odtud chrlili olovo Frank Harper a kulhavý Rollins. O Frankovi nikdo nepředpokládal, že měl v úmyslu pastora zastřelit. Bill Rollins měl sice na svědomí už pastora předchůdce, ale od té doby na kázání nechodil, s otcem Burnsem spory neměl a vražedné úmysly se ani u něho nemohly předpokládat.

Šerif Strenton shledával sice jeho účast na přestřelce ve srubu velmi pohoršlivou. Ráže Rollinsova coltu byla shodná s průměrem hlavně revolveru mladého Harpera. Ale ačkoli Drake Strenton přesunoval rozumně podezření na Rollinse, nesehnal ani po smrti druhého pastora dost věcných důvodů, aby dal Rollinse pověsit na nejbližší strom.

„Modlitebna není střelnice,“ řekl Rollinsovi zamračeně.

„Není,“ přisvědčil cowboy ochotně, „a tu máte důvod, proč jsem se vložil do přestřelky, o níž vy mylně tvrdíte, že mi do ní nic nebylo. Já jsem venkoncem tichý člověk, šerife.“

„Jednou budete velmi tichý,“ kývl šerif, „ale nebude to dřív, dokud vám nehodím laso pod bradu a mezi vašima nohama a drnem nebude tolik místa, aby tudy proběhl alespoň pes. Skončíte mizerně, Rollinsi.“

„Neprorokujte,“ ušklíbl se Rollins, „střílel jsem právě proto, abych mizerně neskončil. Jsem malý, ale chtěl jsem vidět, co se děje. Vyskočil jsem na nějakou stolicí vzadu u vchodu. Stojí a dívám se. První olovo toho blázna Flaggeho zůstalo vézet ve stolicí právě pod mýma nohama. Můžete je tam najít, dáte-li si s tím práci. Jestliže řeknete, že jsem ani potom neměl střílet, nikdy si přede mnou nesedejte na židli. Ustřílím jí všechny čtyři nohy a rád se podívám, jestli vám při tom colt v pouzdře zrezaví.“

„Vy jste tedy střílel po Flagge Smithovi?“

„Po kom jiném?“ podivil se šmačhavý Rollins neupřímně.

„Zdá se mi,“ odsekl šerif s kosým pohledem, „že Frank Harper stál s Flaggem v jedné čáře.“

„Jak vidím, domníváte se, že jsem střílel po mladém Harperovi. Někdo tu o mně rozšířil ošklivou zvěst, že jsem střelec za úplatu a vždycky ochoten vykonat za odměnu nějakou špi-

navou práci za jiného. Nu... tím líp, domníváte-li se, že jsem střelil po mladém Harperovi. Tím se podstatně menší podezření, že jsem minil pastora přivést do hrobu. Burnse přece držel v objetí Flagge. Dejte mi pokoj."

Ani s výslechem Franka Harpera nedopadl šerif lépe. Frank Harper prohlásil, že je mu velmi líto pastorovy smrti a bylo vidět, že to myslí upřímně.

"Neudělal jsem to já," tvrdil, "vím, kam střelím. Kdybych byl střelil bezohledně, Flagge Smith by teď už ležel. Zeptejte se raději Rollinse. Já vám daleko neuteču, šerife. Na ranči svého otce sice sotva po jeho svatbě vydržím, ale kdybyste mne hledal, najdete mne snadno."

"Čerta," zabručel Drake Strenton mrzutě, "chyba je především v tom, že otec Burns nebyl takový pastor, jakého my tu potřebujeme."

Otec Jonathan Burns ležel ve ztichlé kapli. Na její vrata přibíl šerif velké oznámení, že se kázání na neurčitou dobu odkládají a všem věřícím se vstup co nejpřísněji zakazuje.

Eliáš Harper přecházel rozčileně v soukromém pokoji Jimmyho Pucka. Tlustý výčepník hryzal zavalitý doutník, ruce měl složené na tučném břiše a pohupoval se mlčky na židli. Nevěsta utekla od nezdařené svatby přímo do svého pokojíku v patře a jestliže tam neronila hořké slzy, mlátila patrně vším, co se jí do ruky dostalo. Sem sice nebylo slyšet nic, ale zkušený Jimmy Puck byl ochoten vsadit sedm liber své živé váhy na druhou možnost.

Dveře se otevřely a do pokoje vešel Flagge Smith. V ruce měl malý kufřík a zastavil se na prahu. Eliáš Harper ustal ve své rozčilené procházce a zdvihl hlavu.

"Co dělá Lissie, Flagge?"

"Co by dělala? Bálí."

"Neblázněte," zabručel Eliáš Harper nevrle, "co bálí?"

"S Bohem," řekl krátce Flagge.

Eliáš Harper se ošil, "Kam chcete jít?"

"Nejdřív do Calentonu. Potom ovšem ještě dál, ježto ostuda, kterou jste jí vyrobil se svými námluvami, se rozšíří jistě na sta mil daleko. Nemůžeme přece zůstat v městě, kde si na ni už teď lidi prstem ukazují."

"Řekl bych, že je tady mnohem více pozoruhodností," broukl Jimmy Puck.

"Počkejte," mávl rukou Eliáš Harper, "zavolejte mi ji sem."

"Zavolám rád. Pochybuji však, že poslechne."

Lissie však na to jen čekala a byla tu hned. Oči měla sice zarudlé a i Jimmy Puck, jehož přece nebylo možno tak snadno ošidit, uznal, že plakala doopravdy. Ale rozhodl se opět pro to druhé, když jako důvod jejího pláče uvažoval lítost a vztek. Nahlas ovšem neřekl nic.

"Lissie," řekl prosedivělý Harper měkce.

"Ano," zalkala nešťastně, "sbohem".

Slušelo jí to. Nezahrála to sice k Flaggeho úplné spokojenosti, ale zamilovanému Eliášovi Harperovi to stačilo. Rozpráhl dosud státnou náruč. Padla do ní jako sněh na obilné zrno a promáčela naškrobenou rančerovu náprsenku slanými slzami. Trochu černidla na obočí ušmouralo bílé plátno právě nad perleťovým knoflíkem.

"Navždy s Bohem," kvílela, "proč jsem tak nešťastná?"

Jimmy Puck vyrazil mohutný oblak dýmu z tlustého doutníku.

"Tak toho nechte, Lissie," řekl nevrle.

Dopadlo to přesně tak, jak Flagge Smith předpokládal už předtím, než zahájil působivý výstup s kufrem a balením zavazadel. Eliáš Harper prohlásil, že se svatba dokončí i bez pastora, ačkoli v tomto jeho rozhodnutí bylo více vzdoru než zamilovanosti. Nato Flagge Smith poslal oba dolů do sálu a svolil, že z lásky k sestře obstará všechno ostatní. Eliáš Harper tedy vyšel z Puckova pokoje, drže Lissii kolem pasu, a uplakaná Lissie opírala hezkou kučeravou hlavu o jeho rameno.

Jimmy Puck počkal, až jejich kroky po dřevěném schodišti dozněly. Pak vytáhl z úst doutník a otočil se k Flagge Smithovi.

"Hezky jste tomu starochovi popletli hlavu, Flagge. Že se nestydíte."

"Nemůžete vědět, zda se stydím čili nic," odpověděl Flagge poučně, "můžete mi ostatně vypomoci jedním nebo dvěma sty dolary?"

"Už zase?" otázal se Jimmy Puck zamračeně, ale vytahoval už tlustou tobolku. "Kam ty peníze dáváte?"

"Pořád jsou nějaké výdaje," pokrčil Flagge ramený. "Tyhle peníze vám však vrátím. Něco mi snad také vynese dnešní svatba, kterou strojíte tak říkajíc jako Lissiin otec, vy prostopášniku. Rollins však čekat nebude. Slíbil jsem mu sice tři sta, ale podle toho, jak to dopadlo, je i stovky škoda."

Jimmy Puck přimhouřil oči.

"Zač jste slíbil Billu Rollinsovi tři sta?"

"Tak," odpověděl lehce Flagge, "za Burnse nikoli, to vás napadne."

Jimmy Puck pohoršeně odplívl. "Dostanete se na šibenici, jestliže se Bill Rollins zbytečně rozpovídá."

"Bill Rollins dostane sto dolarů, aby se nerozpovídal," odvětil Flagge líně, "máte vy to starosti! Franka Harpera nedostal a jsou to tedy vlastně vyhozené peníze."

Shrábl dvě stovky a strčil je ledabytě do kapsy.

"Teď se jdu postarat o ostatní," usklíbl se, "nevíte, zda šerif kapli zamkl?"

Kaple zamčena nebyla a šerifovy vyhlášky si Flagge ani nevšímal. Prošel malou zahrádkou před vchodem do srubu a vešel klidně dovnitř. Jeho kroky se velkou prostorou dunivě rozléhaly, ale Flaggemu nenapadlo ztišit krok, ačkoli na široké lavici, právě před kazatelnou, leželo tělo Jonathana Burnse.

Flagge Smith k němu přistoupil bez pohnutí. Pevnou rukou rozepjal nebožtíkův kabát a prohledal mu všechny kapsy. Teprve v šosu našel formulář satební smlouvy, který měl nešťastný pastor připravený a vyplněný, aby jej dal snoubencům podepsat. Flagge jej přelétl zběžně očima a vložil spokojeně do kapsy.

Vracel se volně ven. Sotvaže otevřel dveře, pohlédl přímo do očí šerifovi. Drake Strenton se opíral líně o kámen náhrobku Burnsova předchůdce a ruce měl zastrčený v kapsách.

"Můj zákaz platí pro každého, Flagge," řekl ledově, "a tedy i pro vás."

"Ano," odpověděl Flagge ku podivu mírně, "nevešel jsem dovnitř z pouhé zvědavosti, šerife. Ale Eliáš Harper chce za každou cenu svatbu dokončit i bez pastora a k tomu je třeba formuláře satební smlouvy. Vzal jsem jej z Burnsova kabátu, ale přejete-li si, vrátím jej."

Šerif Drake Strenton se díval chvíli zkoumavě do Flaggeho očí. Pak se pomalu otočil a odcházel.

"Dejte si pozor, Flagge," pravil jenom, "dejte si dobrý pozor."

Flagge Smith se usklíbl. Věděl, že se musí mít dobře na pozoru, alespoň pokud bude mladý Harper živ.

Sotvaže šerif zmizel, přiběhl se k Flaggemu stíelec Rollins. Zdaleka se přátelsky usmíval a nic mu nevadilo, že Flagge jeho kamarádké chování nijak neopětuje.

"Nemrače se, Flagge," brebál, natahuje pohodlně churavou nohu, "nešlo to, opravdu to nešlo. Byl bych potloukl púl Trenthammu. I tak do toho vlezl nemotora Burns, a ačkoli tedy..."

"Odpouštím vám neobratnost vašich rukou," přerušil ho Flagge Smith, "neobratnost jazyka neprominu. Můj colt je lepší než váš."

"Zatím to vidět nebylo," usklíbl se Bill Rollins a sebral bankovku, "mlčet dovedu. Satební hostina bude?"

"Na to se spolehněte," přísvedčil Flagge.

Dokázal to snadno. Eliáš Harper podepsal satební smlouvu různými tahy Puckova rozskřípaného pera a nevěsta Lissie přičinila kudrnatý podpis s nasmělým podškrtnutím. Zvěst o tom se rozletěla bleskem po Trenthammu a když satebčané sešli dolů, byl Puckův rozlehlý saloon nappán lidmi, toužícími se najíst a napít za cizí peníze.

Provolali hlučně slávu a nahrnuli se za stoly. Svatba se nepředvídaně zdržela a Eliáš Harper s Lissii odjeli, aniž zasedli k obědu. Ostatním to nevadilo. Až do půlnoci Jimmy Puck za jídlo a nápoje nic nepočítal a v saloonu nebylo k hnutí.

K večeru předal utýraný Flagge Smith svou harmoniku ochotníkovi z řad obecního. Děvčat bylo málo, mužů hodně. Otáčeli se tedy spolu za kvikavých zvuků zle souzřeného Flaggeho nástroje jen muži a tentokrát svorně cowbojové i horníci z Harperových dolů, ačkoli se jindy nemívali příliš v lásce. Dnes se v dolech nepracovalo a nějaké vozy s vyfězenou rudou vyjely prý až na samý večer, ježto i zbylých několik horníků se s nakládáním ohavně zdržovalo.

„Jdu spat,“ zívá Flagge Smith, „dnes byl rušný den a myslím, že se vaši hosté pobaví dobře i bez mého přičinění.“

„Jen jděte, Flagge,“ svolil laskavě Jimmy Puck, „stejně si chlapi budou nuceni zvyknout zábavě bez vaší harmoniky. Jako bratr paní na velkém ranči tak jako tak měchy dlouho natahovat nebudete.“

„Jen jděte, Flagge,“ oddychl si i šerif Drake Strenton, „káž by na vás dobrotivě nebes seslalo alespoň tyfus. Měsíc byste si poležel a do té doby bude už snad Frank Harper někde za horami. Beztak na ranči nyní dlouho nevydrží. Jsem velmi smutný, když pomyslím na okamžik, v němž se vy dva setkáte.“

„Domluvte mu tedy,“ odpověděl Flagge líně, „já osobně mám nejlepší úmysl žít s novým příbuzenstvím v míru.“

„Vaše úmysly byly vždycky tou nejčernější věcí na světě,“ podotkl šerif nezdvořile.

„Dobrou noc,“ ukončil to Flagge. Odešel a šerif Drake si dovolil vypít první pořádně plnou sklenici whisky za celý večer.

Záhý nato vyklopýtal z přeplněného sálu i druhý střelec Bill Rollins. Napadal na churavou nohu, ale ani druhá mu následkem nespočetných kalíšků valně nesloužila. Šerif Strenton sledoval jeho malou postavu zamračeným pohledem a znovu ulehčeně oddychl, když se za Rollinsem otočily dveře.

„Dejte sem sklenici,“ posadil se k pultu, „konečně bude pokoj. Co ti dva odešli, je tu vzduch čistší než na lesní pasece.“

Přeháněl silně. Velké petrolejové lampy těžce prorážely žlutavým světlem hustý tabákový dým. Flaggeho harmonika ječela jako stádo pozlobených pávů. Půltucet Puckových děvčat pištěl a otáčel se divoce v kole s osmahlími cowboji i zarostlými horníky. Už dávno nebylo možno se rozumně domluvit, a muži tedy na sebe křičeli. Jimmy Puck v šosatém kabátě mžoural očima po celém sále, aby se nikde netropila zbytečná škoda. Před ním seděl na pultě šerif Drake a napínal zrak do kotoučů modrého dýmu se stejným zájmem. Ale, ačkoli whisky tekla potokem, colty odpočívaly. Velké pěsti tloukly jen do dubových stolů, a ty už něco vydržely.

„Ještě půl hodiny,“ vzdychl Jimmy Puck, jehož nalévat kofalku zadarmo příliš nebavilo, „a potom bude pokoj.“

„Solva,“ zapochyboval Drake Strenton, „přestanete nalévat zadarmo a značnou pít za své. Povidám, váš harmonikář Flagge se mi příliš nelíbí. Zdá se však, že vy jste s ním tuze zadobře. Řekl bych...“

„Neříkejte nic,“ odpověděl mrzutě Jimmy Puck, „nevím sice, kam míříte, ale střelíte určitě vedle. Svatba jeho sestry se starým Harperem je jeho soukromá záležitost.“

„Povídá se,“ řekl šerif Strenton a napil se rozvázně ze sklenice, „že mu půjčujete peníze, Pucku.“

„Eh,“ mávl výčepník rukou, „lidé toho namluví“

Šerif pokrčil ramený. Jimmy Puck vzal do ruky nějakou láhev, dvakrát ji obrátil v ruce a pak ji úplně zbytečně postavil na jiné místo.

„Myslím, že jste rozumný člověk, Strentone,“ naklonil se k šerifovi, „ať Flagge vlezle do čeho chce, mne z ničeho neviňte. Je pravda, že jsem mu půjčil nějaké peníze. Jako... eh, tak říkajíc otec Lissie...“

„Aha,“ ušklíbl se šerif, „jste sice o něco mladší než Eliáš Harper, ale rozum byste už mohl mít. Jak to, že jste si ze svých sedmi děvčat vybral právě Lissii?“

„Tak vidíte,“ vzdychl Jimmy Puck nešťastně, „ona si vybrala vlastně mne. Je to po čertech obratné stvoření a jsem srdečně rád, že si ji teď Eliáš Harper přivázel na krk. Nikde nic neříkejte, probůh. Chtěl jsem jen, abyste to chápal správně, když by snad jednou Flagge...“

„Vydírá na všech stranách,“ zakýval šerif, „jednou mu jde. Pořádek tu nebude nikdy, dokud se tu bude potloukat on a Bill Rollins.“

Půlnoc už minula, ale saloon se neprázdněl. Šerifova předpověď se splnila do poslední písmeny. Teď už v saloonu nebyly takové pitky jako před lety, a šerifovi to bylo jen vhod. Ačkoli pracovali u jednoho zaměstnavatele, Harperovi cowbojové se s jeho horníky příliš nemilovali. V dolech byla práce zlá, vydělalo se však víc než na pastvinách, a to bylo stálým zdrojem pitek. Frank Harper, zastávající na ranči svého otce předáka, a šichtmistr Stan Roden někdy neudrželi své lidi na uzdě. Vměšovali se do toho i zaměstnanci z jiných rančů, ale odtud bylo do Trenthammu poměrně daleko a proto většinu bitek si obstarali Harperovi lidé sami.

Po druhé hodině ráno vyhodil Jimmy Puck vlastnoručně jednoho cowboje a dva horníky, kteří se začali nazývat nelichotivě koňskými ocasy a žízalami, vrtajícími zeměkouli. Zamračený šerif doprovázel tlustého Pucka, pokaždé až ke dveřím a černochovi Absolonovi, který tu byl vlastně od toho, se radostně zubil. Drake Strenton pak přistoupil k hloučku horníků kolem kováře Hanka Brandbanneye a zahovořil přísně:

„Tady bude klid, hoši. Sedněte si každý ke svému stolu nebo to zavřeme.“

Nějak se to urovnalo, hlavně zásluhou šedivého Brandbanneye a šerifa si oddychl. Opřel se o nálevní pult, když se před dveřmi ozval opět nějaký kluk. Po druhé hodině nikdo nemohl čekat nové hosty a Jimmy Puck mrzutě pokynul Absolonovi.

Absolon tu byl hned. Byl to velký černoch, silný jako lev a na svou rasu tuze nebojácný. Vykasal si rukávy pruhované kazajky, postavil se ke dveřím a vyhodil bez dlouhých řečí prvního, který se prodral dovnitř, širokým oknem zase ven na verandu před saloonem.

Bez hluku se to neobešlo. Hosté se srdečně bavili. Absc. neměl nikdy revolver a ve své funkci podomka si mohl dovolit všelicos, co by jinému neprošlo.

„Dva, massa,“ řekl spokojeně a oknem vyletěl druhý muž. „Tři. Kolik pánů, sir?“

„Vracejí se ti dveřmi, ty hlupáku,“ chechtal se šedivý kovář Brandbanney, když Absolon vlek od dveří k oknu čtvrtého muže, „takhle s tím nebudeš hotov do rána.“

Absolon pustil muže právě pod oknem. Nikoli však proto, že se mu jeho práce zdála nekonečnou. Byl houševnatý jako pravý černoch a jeho trpělivost neznala mezí. Jestliže mu už platili za vyhazování nepohodlných hostů, byl ochoten nosit je od dveří k oknu, dokud je to neomrzní. Ale jeho poslední bříme se mu nějak nelíbilo. Napjal svaly, aby překonal očekávaný odpor, ale muž v jeho náručí zdvihl jen slabě s počátku ruku. Potom ho Absolon nesl jako balík hadrů. Když ho chtěl vyhoupnout na rám okna, muž se mu nějak vysmekl z ruky, padl na špinavou podlahu saloonu a zůstal ležet. Černoch ho tedy nechal tak a podíval se rozpačitě na své velké ruce. Něco se mu lepilo mezi prsty. Absolon poznal krev, otevřel rozpačité dlaně o dlouhé kalhoty a obrátil vyjevené oči k Jimmy Puckovi.

„Oh, massa,“ zakoktal zděšeně, „tento muž tuze chatrná.“

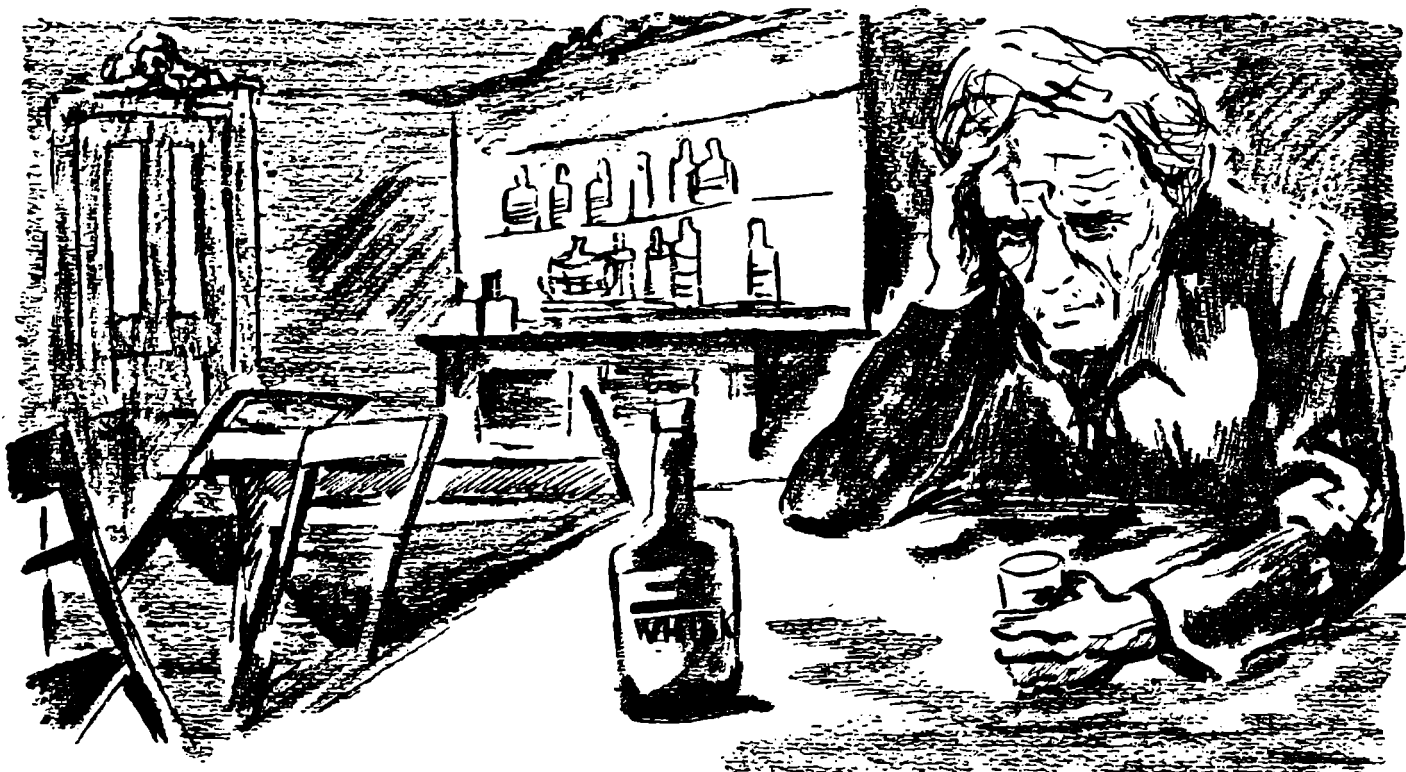
Tak se tři rušitelé klidu dostali zase nerušeně dveřmi dovnitř a Jimmy Puck, který si byl jist, že před chvílí odnesl odtud jen tři muže, se otočil k šerifovi.

„Hola, Absolone“ vykřikl Drake Strenton přes celou nálevnu, „Koho to máš pod oknem?“

Černoch to vyřešil jednoduše. Zdvihl bezvládného muže silnými pažemi, odkopl několik židlí, které mu stály v cestě a položil ho na zem před šerifa a Pucka.

„To je Stan Roden,“ řekl Jimmy Puck udiveně, „šichtmistr z Harperových dolů. Zdá se mi, že je raněn.“

„Máte velmi živé sny,“ zasmušil se šerif, skláněje se nad Rodenem. „Má právě nad bokem hezkou díru od olověného vrtáku. Odnes ho nahoru, Absolone.“

Divoké hnízdo ztichlo. Šerif a Puck odešli za Absolonem, vynášejícím raněného šichtmistra k pokojům v patře. Stan Roden byl velmi pořádný muž a těšil se plné důvěře Eliáše Harpera. Před večerem vyjely tři vozy s rudou na východ právě pod jeho vedením a nejrůznější domněnky byly proto nasnadě. Nikdo nevěděl nic určitého a tři muži, vrátivši se do saloonu, řekli jen to, že viděli Stana Rodena, potácejícího se imou k osvětlenému oknu. Tápal se slabým hlasem, zda je uvnitř ještě Eliáš Harper. Odpověděli mu záporně, ale Stan Roden už nepromluvil a nebylo možno říci, zda ho tato odpověď potěšila či zarmoutila. Doprovodili ho k saloonu, ale nedověděli se od něj nic ani o jeho zranění, ani proč hledá svého zaměstnavatele dřív, než někoho, kdo by mu ošetřil hlubokou střelnou ránu.

Muži v saloonu se dočkali brzy. Po dřevěném schodišti shora se ozvaly rychlé kroky. Do nálevny vešel šerif sám a postavil se na stupeň u dveří. Drake Strenton byl tak klidný, že se někdy zdál váhavým. Jediná věc dovedla přivést jeho krev do varu a tou byla jeho láska k divokému a neposlušnému Trenthammu.

„Potřebuji deset jezdců, hoši. Vozy z Harperova dolu byly přepadeny u Králičího brodu. Jeli s nimi tři vozkové. Stan Roden nemluví, bohužel, ale zdá se, že jeden z nich, lysý Houden, je mrtev. Druhým byl hluchý Brandeck a ačkoli jsem se nedověděl přesně, co se s ním stalo, mám dojem, že působí Rodenovi ještě větší starosti. Ať tak nebo onak, běží tentokrát o loupežnou vraždu a kdybych měl všechny své špičky obětovat...“

Šerif si vážil velmi svých zubů a nabízel je jen ve prospěch Trenthammu. Vznikl velký řev a ve třech minutách měl šerif nikoli deset, ale nejméně trojnásobný počet dychtivých mužů. Vybral si, ale ostatní byli stejně odhodláni vyjet s ním o své újmě.

Ve všeobecném zmatku zanikla docela slova šedivého kováře Hanka Brandbanneye. Odpovídal jimi na povzdech svého souseda, který tvrdil, že v Harperově rudě bývalo vždycky téměř samé zlato, a lkal nad výši škody.

„Čerta, zlato, kamaráde,“ šedivec rozvážně oťel plesnivé vousy, „tentokrát běželo o něco mnohem důležitějšího. Sám jsem bedny okovával železnými pásy. Bylo v nich podivné, černé kamení, jaké jsem u nás nikdy dosud neviděl. A Stan Roden s ním zacházel jako s drahou masťou.“

3. MRTVÝ DŮL

Mnoho let za sebou dobytek nestál vysoko v ceně a dlouhá sucha nepřinesla stádům ani na počtu, ani na jakosti. Proto velké výdaje Harperova hospodářství kryl většinou výtěžek dolu. Ale ani tam se minulé měsíce nedařilo tak, jak by mělo a šerif Strenton, cválaje v čele početné výpravy ke Králičímu brodu, uvažoval o tom, jak Eliáš Harper přijme zprávu o ztrátě tří vozů s drahým materiálem právě v době, kdy jeho výdaje nešťastnou svaibou tak značně vzrostly.

Králičí brod ležel na sever od Trenthammu, přibližně ještě hodinu cesty za Harperovými doly. Asi před dvanácti lety padl starý Tadeáš na sever od města na žilu čistého zlata. Leželo mělce na povrchu, claim vynášel hodně a soiva se zvětšit o něm rozletěla, počali se do Trenthammu hrnout lidé se všech stran.

To byl rok překotného vzrůstu osady. Za dvě stě dní vystavělo pět set lidí nakvap své chatrce v Trenthammu i okolí a počalo horlivě rýpat zemi. Tehdy vznikl Puckův saloon a pro úplnost řečeno, tehdy i první pastor vystavěl svůj srub, aby mluvil pusté čeládce do duše, ačkoli o nic nebyl právě menší zájem, než o jeho působení.

Trenthammští totiž byli velmi hříšní lidé a Hospodin na ně po zásluze zanevřel. Kamenitá půda na sever od města se ukázala na zlato skoupá. Pět set obyvatel Trenthammu byl největší počet, jaký divoká osada na nejzazším západě dosáhla. Po zuřivém, ale marném rýpání v sousedství Tadeášova bohatého claimu klesl tento počet rychle na polovinu a byl by jistě klesal i dál, kdyby se do toho nebyl vložil Eliáš Harper.

To bylo tak:

Bohatá žila starého Tadeáše zůstala, jak již řečeno, jediným nálezem v dalekém okolí, který stál za něco. Ale i ona měla své rozmary. Tadeáš, opojený snadnými počátečními úspěchy, hýřil, hrál a hostil kdekoho. Jemu vděčil Puckův saloon za rozkvět. Ale zatrolená žila se zavrtávala stále hlouběji a vyhlíželo to tak, jako když právě v místě Tadeášova nálezu vysílala škodolibě na ukázkou svůj bohatý hrb. Jalovina rozrazila žlutavý pás nesčetnými, drobnými klíny. Nakonec jej rozdělila v mnoho žlutavých pramínků a starý Tadeáš volky nevolky přijal několik lidí, aby mu pomohli shrabovat kovové bohat-

ství. Rozptýlovalo se před jejich očima ve zlatý déšť, jehož krůpěje zkameněly mezi vrstvami jaloviny záhy tak, že se jejich dobývání podobalo hledání zrníček prosa, rozházeného v sudu se ztuhlým asfaltem.

Bohaté pitky v Puckově saloonu se neopakovaly teď tak často a starý Tadeáš už nebyl tak šedivým hostitelem.

Dosud to však šlo. Tadeáš koupil obezřetně sousední dílce a v Trenthammu živořilo ještě asi tři sta lidí, živících se všelijak a paběrkujících většinou ve stínu Tadeášova bohatství. Ale jednoho dne narazil Tadeáš se svými lidmi na hradbu zvonivého křemene. Trosky zlaté žily skočily před ní do hloubky. Kopali tu a kopali tam. Nebylo z toho nic, nebo téměř nic, a počet obyvatel Trenthammu se během dvou zoufalých měsíců zmenšil na dvě stě.

Pak vyšly i poslední zbytky Tadeášovy zlomyslné žily, jež sletěla před křemenitou hradbou paprskovitě do hloubky. Starý Tadeáš vyplatil s bídou poslední své zaměstnance a propustil je. Pak sedl na okraj vyvezené haldy a složil hlavu do dlaní.

Toho večera nalil Jimmy Puck, zkrúšený ostatně rovněž velkými starostmi o osud svého kvetoucího podniku ve vylidňujícím se městečku, po prvé starému Tadeášovi na dluh. Bývalý boháč seděl zničeně v rohu saloonu a opil se té noci sám a do němoty. Jimmy Puck mu naléval bez ohledu na svou vrozenou šetrnost, ale se zřetelem na Tadeášovy zásluhy o rozkvět podniku. Když ho nakonec vyhodil bezohledně na verandu, studenou ranní rosou, spočítal ještě krátce, co mu krátký pobyt v Trenthammu vynesl, a pak začal konat moudře první přípravy k opuštění hynoucího města.

Starý Tadeáš však pil ještě týden nejhorší Puckovu kořalku. Tlustý výčepník balil nahoře své věci a tento druh nestál téměř za dopravu. Za těchto sedm truchlivých dní klesl počet obyvatel Trenthammu na sto duší a z nich nejméně polovina se už zanášela úmyslem odcestovat.

Před naprostým úpadkem zachránil město Eliáš Harper.

Osmý den přijel totiž náhodou ze svého ranče do městečka. Tehdy mu nebylo ještě padesát let, byl plný síly a cenil si své vlčí zuby v úsměvu nad rychlým koncem zlatého rozkvětu, který mu kdysi odlákal nejlepší lidi s pastvin, zdvihl nesmírně ceny všech životních potřeb a přivedl doby, kdy se zlatokopci dávali na namáhavou práci pěstitelů dobytka s patra.

Zašel i do saloonu k Puckovi. Tlustý výčepník ho přijal v prázdném podniku s kyselým úšklebkem. Jediným hostem tu byl starý Tadeáš. Opíral hlavu o kořalkou politou desku stolu a máčel žlutavé šediny v páchnoucích kalužích rozlité whisky.

Eliáš Harper udeřil širokou dlaní mocně na stáříkova vychrtilá záda. Tadeáš se prohnul a otočil kalné zraky k rančerovi. Zdálo se mu právě, že v jeho dole teče opět zlatý proud a přijal návrat k trpké skutečnosti s tak zoufalým výrazem tváře, že se Eliáš Harper hlučně rozchechtal.

„Jak se vede, starý?“

„Zle,“ zachrochtal Tadeáš, ohlížeje se po láhvi, již byl mrzutý Jimmy Puck obezřetně odklidil, „zle. Dejte něco k lepšímu, Harpere. Teď mám já sám žízeň. Až zase můj důl něco ponese, všechno vám oplatím.“

„Čerta oplatíte,“ smál se Eliáš Harper, „s vaším dolem je na dobro konec. Nestojí ani za hlt kořalky.“

Starý Tadeáš se zamlčel. Eliáš Harper, vysoký a usmívající se, stál nad ním. Tadeáš obracel zmlžený zrak vzhůru, bělmo jeho očí rudlo a nalité slzní váčky pod očima se chvěly. Přechod z růžových snů k bédné skutečnosti byl příliš trvdý. Na dně dobrácké a pohostinné Tadeášovy duše se zdvihla vysoká vlna hořkosti. Stoupala až k hrdlu a zapálila čelo horkem. Oči se mu zalily slzami a brada se rozklepala. Rančeroův výsměch ho zlomil. Starý Tadeáš byl kdysi velmi hrdý na svůj důl.

„Ani za láhev kořalky,“ šeptal, „ani za láhev kořalky.“

Sověl desku stolu oběma rukama, prsty vespod. Navrch stolu černaly jeho křivé, stařecké palce. Chvěly se. Nedíval se už na Eliáše Harpera. Pohlížel na špinavou desku stolu před sebou tak zoufale, jako by si teprve nyní uvědomoval celou bídu svého postavení.

Vyhlížel tak uboze, že se Eliáš Harper přestal smát a Jimmy

Puck se velmi mračil. Starý Tadeáš byl opilec a nerozumný člověk. Ale srmá křivka jeho zámožnosti přímo dělala svým náhlým obratem dolů.

Pak starý Tadeáš vstal. Namáhavě a opíraje se oběma rukama o stůl. Vyskočil na vratkých nohou. Pohyboval se zvolna a toporně jako náměsíčný a kymácel se trochu na strany. Nemohli ho. Došel až k nálevnímu pultu a vztáhl mozočnatou, od motyky zchroulou pravici. Vzal s pultu Puckův útržkový blok, na kterém byly zapsány ceny lahví, jež tu za týden vypil na dluh. Uchopil jej pevně do křivých prstů a vrátil ce. Roztrhané kalhoty plandaly kolem jeho vyhublých lýtek, jak ze široka nakračoval, aby udržel rovnováhu.

Zastavil se před Eliášem Harperem.

„Prodám svůj důl,“ pravil pomalu, sbíraje těžce myšlenky a s pohledem, upřeným do neznáma, „nikoli za láhev kořalky. Když zaplatíte Puckovi můj dluh, je důl váš, Harpere. Je to...“ obrátil oči na bílý listek papíru. Nežřetelně napsané číslice se mu mihaly před očima. „Nevím, kolik toho je,“ pokrčil bezradně rameny. „Pil jsem asi týden. Koupíte?“

Eliáš Harper odstrčil mrzutě zvadlou ruku, nataženou k němu a svírající křečovitě Puckův účet.

„Uklidněte se starý. Zaplatím to za vás. Co bych však s vaší hluchou jamou dělal?“

„I... co by,“ zabručel Jimmy Puck zahanbeně, „to nic. Psal jsem to stejně jen z dlouhé chvíle a pro zábavu. Utratil jste tu dříve dost, Tadeáši. Přijměte to ode mne jako pohoštění.“

Jimmy Puck nikdy nikomu zadarmo nic nedal a ani Eliáš Harper dobročinnosti příliš neprosul. Možná říci, že se tu dva největší skrblici v kraji předstihovali v kavalírství. A chvíle už byla taková, že největší chudák z celého okolí jejich přizeň rázně odmítl.

„Nechci,“ odpíral, skřípaje žlutými zbytky zubů v náhlém záchvatu zlosti, „zaplatím, co jsem dlužen. Já mohu platit. Koupíte můj důl, Harpere?“

„Koupím,“ svolil Eliáš Harper, aby to nějak lidsky skončilo. „Jen se, prosím vás, nezlobte.“

Starý Tadeáš padl na židli, hlasně chrchlaje.

„Napište kupní smlouvu, Pucku,“ zasípal. Zatímal vyzábělé prsty do špinavého límečku své košile. Jimmy Puck se tvářil mrzutě. Otevřel ústa, aby protestoval proti tomuto nesmyslu, ale Eliáš Harper ho zarazil pohybem ruky.

„Napište něco,“ řekl tiše za zády kašlajícího staříka, „co na tom záleží?“

Jimmy Puck naškrábal vztekle několik řádek na obrácenou stránku svého účtu. Nedával na to pozor, ale jaký už byl obchodník, byla to opravdová postupní listina.

„Přečtete to,“ požádal Tadeáš úmírně.

Přečetli. Dokonce podepsali na jeho naléhání, Jimmy Puck jako svědek. Postavil potom před Tadeáše jeho nedopitou láhev kořalky.

„Pijte,“ řekl mrzutě, „je to vaše a zaplatil jste si to řádně.“

„Nejdříve ať vysází peníze,“ zasípal hlavatý stařec. Eliáš Harper vytáhl z kapsy několik dolarů. Nepočítali. Jimmy Puck napsal ve své nedbalé kupní smlouvě dozadu jako cenu „to na druhé straně“, protože to nikdo nebral vážně. Ale na staříkovo naléhání byl nucen potvrdit i příjem peněz s náležitou doložkou, o jaké peníze běží. Trochu ho potěšilo, když strčil do kapsy několik Harperových dolarů. Vzdal se naděje, že někdy dostane peníze za Tadeášovu vypitou kořalku a pořádného obchodníka vždycky vyrovnaná pohledávka blaží. Nejvíce byl ovšem spokojen starý Tadeáš a jeho obličej přímo zářil.

„Tak je to v pořádku,“ kýval rozčuchanou hlavou.

Vstal a vykročil ke dveřím. Eliáš Harper a Jimmy Puck se na něho dívali soucitně. Doba úpadku zlomila svou tíhou až dosud přímou zlatokopovu hlavu. Ze starého Tadeáše se stal za jediný týden naprosto nepotřebný dědek.

Zastavil se ještě a natáhl kostnatou ruku po láhvi. Vypil její obsah do dna a osušil hřbetem ruky plesnivý vousy.

„Přeji vám mnoho štěstí, Harpere,“ zaskuhral, obraceje se k odchodu. „Mějte se tady dobře.“

Vypotácel se ze dveří. Veřejný a zničený muž nemohl už začínat jinde. Leželo na bílé dni, co miní podniknout po svém rozloučení. Jimmy Puck si byl vědom, že valná část výtěžku

Tadeášova dolu zmizela v jeho kapse. Nezáleželo na tom, že přešla mnohem později opět do kapsy Flagge Smitha prostřednictvím jeho hezké sestry. Tlustý výčepník vztáhl ruku, jako by chtěl Tadeáše zadržet. Ale Eliáš Harper, tvrdý a bezohledný muž, zadržel Pucka za rukáv kabátu.

„Nechte ho,“ řekl drsně, „co mu chcete poradit lepšího?“

Při tom tedy zůstalo a několik dní nebylo o majiteli kdysi výnosného dolu ani potuchy. Počet obyvatel Trenthammu klesl za tu dobu hluboce pod stovku a šerif Drake byl hluboce zarmoucen. Děvčata z Puckova saloonu se odstěhovala už před nedávnem a Hank Brandbanney, kovář, pracující kdysi u Tadeáše, šel hlídat krávy k Eliáši Harperovi.

Tehdy byla Harperova první žena ještě naživu. Nancy, její dcera, byla ještě malá a oblékala do pestrých cáru nějaké dívko, proměněné fantasií dětských let v překrásnou panenku. Syn Frank lezl někde za rančem na stromy. Eliáš Harper byl venku u stád a proto paní Harperová přijala jednoho odpoledne krátce po Tadeášově odchodu tři hosty na ranči sama.

Byli to šerif Drake Strenton, Jimmy Puck a Stan Roden, mladík, který vlastně kdysi vedl práce na dolu za starého Tadeáše. Usadili se na verandě, kousali dobré domácí pečivo paní Harperové a zapíjeli z láhve kořalkou. Tehdy se nalévalo do sklenic jen v saloonech a bylo by neodpustitelnou hanbou dát v soukromí hostům skleničky, aby bylo vidět, co kdo z nich vypil.

Eliáš Harper přijel až k večeru, ale hosté dosud trpělivě čekali. Podle toho byla jejich návštěva důležitá, ale paní Harperová se nikdy neplekla do mužských záležitostí a proto se ani nezeptala, co je sem přivedlo.

Harper hodil otěže prvnímu cowboyi na dvoře a zadupal hluchně na prahu verandy, aby se sebe trochu setřásl prach. Přivítal hosty a hodil nohy na stůl proti šerifovi.

„Starý Tadeáš se vrátil,“ povídá šerif.

„To se podívejme,“ odtušil lhotejně Eliáš Harper. „Dědkovi se tedy se světa nechtělo. Co je nového?“

Ukázalo se, že onou novinkou, jež přivedla ty tři na poměrně vzdálený ranč, byl právě Tadeášův návrat. Unavený Eliáš Harper se chvíli poctivě namáhal, aby pochopil, jak dalece se ho tato novinka týká.

„Jste nyní jejším majetníkem jeho dolu,“ připomenul šerif.

„Já?“ podivil se Eliáš Harper, vzpomínaje. „Pravda, co na tom? Překáží snad někomu díra, kterou starý Tadeáš svého času vyvrtal do trávy?“

„Ne,“ odpověděl šerif, dýmaje statně z nabídnutého doutníku, „nepřekáží“.

A bylo zase ticho. Drake Strenton byl zdatný chlapík, ale v řečnění si příliš neliboval. Ujal se toho tedy Jimmy Puck.

„Trenthamm má dnes všeho všudy asi osmdesát obyvatel, Harperě.“

„To je málo,“ podivil se po zásluze Eliáš Harper, zívaje. „Domníval jsem se, že je jich víc. Ale i to je možné. Ubývalo to tam teď kvapem a já jsem v městě dlouho nebyl.“

„Něco musíme pro město udělat,“ zabručel šerif.

„Ano,“ odvětil Eliáš Harper z pouhé zdvořilosti, „měli bychom.“

Povšiml si, že hladoví hosté dojedli dobré pečivo jeho ženy a hlasitě zavolal. Paní Harperová, malá, pohyblivá žena v bělostné zástěře, přiběhla hned.

„Večeři,“ broukl Eliáš Harper nevrle. „Jsi slepá?“

„Připravuji ji, Eliáši,“ odpověděla pokorně a odběhla opět tiše jako vyplašená myška.

„Povídal pastor,“ ozval se opět šerif, „že byste se měl pustit do dolování vy. Najde při tom obživu kopa lidí a čtyřicet jiných se už nějak přživí.“

„I s ním,“ zakýval Eliáš Harper. „Pastor má pořád něco. Dobýtek vynáší málo, ale zůstanu raději při tom. Vyřídíte to pastorovi.“

Pak se vložil do věci Stan Roden, šichtmistr. Byl to malý, černý mužík s vousky, pocházel ze staré Evropy odněkud z rodiny asturských horníků a vyznal se pod zemí líp než krtek. Tadeášovu jámu prolezl dokonale. Tvrdil, že pod vyčerpanou šílou na povrchu leží dole ještě mnoho zlata. Je však nutno

kopat hluboko a koupit stroj, dmychající do úzkých šachet dychatelný vzduch. Jsou tam plyny. Je nutno vyčerpat vodu, jež se dole snad objeví z blízké Pal River, která se nedaleko rozlévala v Králíčí brod. Mluvil dlouho a tak přesvědčivě, že Eliáš Harper, jemuž se už tehdy s dobyt看em příliš nevedlo a který měl peníze tuze rád, projevil náležitý zájem.

Tento zájem se podstatně zvýšil, když Stan Roden vytáhl z kapsy několik kusů slibné horniny. I Eliáš Harper v ní rozpoznal žlutavá zrnka zlata a otočil oči tážavě na Stana Rodena.

Stan Roden nakroutil černé vousky a začal vyprávět.

Pustil se sám do výzkumu opuštěného dolu ještě v době, kdy Tadeáš pil u Pucka na dluh. Zavrtal se do hloubky, nedbaje nebezpečí, že ho nevztyžená šachta zasype, a máje na obranu proti plynům jen hadr, namočený v octě a svou odvahou. Ale vynesl přece na povrch vzorky, jež k podpoře svého tvrzení položil nyní před Eliáše Harpera.

Rančer potěškával dlouho nález v silné pravici. Mlčel, a jeho hlava plovla v oblacích tabákového kouře.

„Má to háček,“ prohlásil konečně. „Nevzal jsem si ani kus toho hadru, na kterém tehdy Puck napsal smlouvu se starým Tadeášem. Zůstalo to někde ležet v saloone na pultě.“

Šerif a Stan Roden zaraženě mlčeli. Stan Roden proto, že o tom, kam se smlouva o prodeji dolů za několik lahví kořalky poděla, nevěděl, a Drake Strenton, který to naopak věděl dobře, že se mu do řeči nechtělo. Jimmy Puck to věděl ze všech nejlíp, ale byl obchoďák a dovedl mluvit vždycky to, co se nejvíce vyplácelo.

„Asi se to zahodilo,“ řekl lhotejně. „Kdo by na takový cár dával pozor?“

Nezahodilo se to, Ale pastor, onen první pastor, který padl krátce potom v přestřelce s kulhavým Rollinsem, prohlásil takovou smlouvu za nemravnost. Jestliže se v dolech opravdu objeví zlato, není možno starého Tadeáše tak osídit. Šerif Drake Strenton byl při tom a souhlasil naplno. Jimmy Puck byl obchodník a měl nějaké námitky. Ale nechal si je moudře pro sebe. A ježto pastor otevřeně prohlásil, že nepokládá Eliáše Harpera za příliš ryzí charakter, navrhl šerif, aby smlouvu na zadní straně účtenky ukryli jakožto hanebnou. Jimmy Puck ji pak hodil zlostně do zásuvky nepotřebného malého stolku za nálevnou.

„Tak vidíte,“ řekl Eliáš Harper, „proč tedy vlastně požadujete právě ode mne, abych se dolování ujal?“

„Protože tu není jiného člověka, který by se k tomu hodil lépe než vy,“ odpověděl Jimmy Puck cínostně.

Ve skutečnosti tomu bylo jinak. Jimmy Puck, přesvědčen Stanem Rodenem, nabídl starému Tadeášovi, že se dolování ujme. Ale s tvrdohlavým dědkem byla těžká řeč. Tvrdil, že jednou jámu prodal Eliáši Harperovi a nechtěl ani slyšet o tom, že koupě padá, jestliže není postupní listiny. Pak ho tedy Jimmy Puck požádal, aby pomlčel o jeho vlastní nabídce a přivedl na něho šerifa. Na jeho naléhání teprve starý Tadeáš svolil, aby pro něj vyjednali lepší podmínky, ale stál na tom, že důl patří Eliáši Harperovi a nikomu jinému.

Na to mu Jimmy Puck nabídl několik lahví kořalky za nestydatou cenu a pečlivě dodávku zapsal. Pokládal to za zálohu na příští Tadeášovy podíly a spokojil se tím. Malá ryba je také ryba a celkem se s šerifem shodli na tom, že je Tadeáš blázen, ačkoli to mysleli každý jinak.

„Starý Tadeáš je ochoten vám důl prodat znovu,“ navázal opět Jimmy Puck řeč, „jestliže se zavázete vyplácet třetinu čistého zisku z dolu jemu nebo jeho dědicům. Celkem vás to k ničemu nezavazuje. Když nic nenajdete, nebudete také nic platit. Smlouvu tu máme a můžete ji jen podepsat. Do roka jste boháč.“

Eliáš Harper tedy smlouvu podepsal a hned na místě přijal Stana Rodena za šichtmistra. Stan Roden byl o svém tvrzení tak přesvědčen, že si sice vyjednal slušný plat, ale splatný teprve a jedině z výtěžku nově otevřeného dolu.

„Jste obratný člověk,“ řekl šerif Jimmy Puckovi na zpáteční cestě. „Náš Trenthamm opět pokvete.“

Jemu leželo na mysli jen blaho milovaného města, Jimmy Puckovi něco jiného.

Vzdychl proto těžce a podíval se mrzutě před sebe.

„Nejsem tak obratný, jak bych si přál,“ odpověděl, ale nevysvětlil šerifovi, že se nestal sám majitelem dolu jen pro Tadeášovu tvrdohlavost.

Tak se tedy doly u Trenthammu opět rozběhly. Eliáš Harper měl peníze, starý Tadeáš nikoli. Koupil dmychadla do dolů a zařídil všechno potřebné. Na druhém obzoru padl na slušnou rudu. Odváželi ji na vozech ke zpracování a ačkoli se zlato nenašlo v tak čistém stavu, v jakém je hrabal starý Tadeáš na povrchu, byl Eliáš Harper spokojen a Tadeáš, jemuž se nijak už nechtělo umírat, rovněž.

Potom vyhloubili třetí obzor, který si záhy po svém otevření vysloužil jméno Černé peklo. Měl všechny necitelnosti dolů. Byla tam voda, horko, plyny i sesouvající se zem. Našli zlato, roztořené, žluté stromky čistého kovu a seskupené tak, že je bylo možno sbírat prostou rukou. Ale pak rozmarná Tadeášova jáma odepřela náhle vydat své bohatství. Těžba skorem upadla. Šichtmistr Roden chodil zamračen a Eliáš Harper stáral několikrát sám do dolu. Hank Brandbanney, který se ovšem vrátil od krav opět ke kladivům a měl na starosti nejen ostření špičáků, ale i těžní stroje, tvrdil, že se v posledním čase ti dva spolu často a dlouho domlouvali. Snad Eliáš Harper trpce vyčítal Stanu Rodenovi, že ho táhl do podniku, který se neprojevil tak výnosným, jak se s počátku ukazovalo.

Poslední tři vozy shromažďovali dlouho a přišly jistě velmi draho, protože mzdy horníků byly vysoké. Pak byl transport přepaden. Šerif Drake Strenton, cválaje v čele výpravy z Puckova saloonu, si byl vědom, že se tři vozy rudy neztratí tak snadno, jako na příklad váček čistého kovu. Ale věděl, že Eliáš Harper na Rodenovu radu odesílal často čistý kov na vozech se surovou rudou proto, aby si byl jist před přepadením transportu.

Tak jako tak se na Eliáše Harpera pohromy jen hrnuly. Starostlivému Strentonovi se zdálo, že nastává soumrak rančerova blakobytu a s ním i nové nutné období pro milovaný Trenthamm.

4. TŘI VOZY RUDY

Početná výprava šerifa Strentona se hnala měsícem prozářenou nocí jako bouře. Minula Harperův důl s opuštěnou těžní věží, tyčící se chmurně proti světlejšímu nebi. Králičí brod byl asi hodinu ostré jízdy proti proudu Pal River. Šerif Strenton cválal výtrvale vpředu a jemu v patách jeli ostatní.

Za dolem byla cesta obtížnější. Stoupala a opět klesala ve vlnách, mezi nimiž se prodírala Pal River. Drolivé kamení kladlo na jezdce značné požadavky. Zcela střízlivý nevyjel nikdo. Řada jezdců se roztahovala a někteří zůstávali pozadu. Už v dosti značné vzdálenosti klusal zle týraný koník kováře Hanka Brandbanneye. Kovář byl mizerný jezdec a whisky měl rád. Nadto byl velký bezmála dva metry a jeho kobyla při této cestě zksila nesporně nejvíce ze všech.

Dávno předtím, než se v měsíčním světle objevil Králičí brod, zmizela proto šerifova výprava Brandbanneyovi úplně s očí. Je jisté, že by byl kovář učinil nejlépe, kdyby se byl vrátil. Ale pobízěl svého unaveného koníka kupředu s obecně známou tvrdohlavostí podnapilých lidí a bez ohledu na to, že v tomto stavu může prospět pronásledování ještě méně, než na příklad motorová stříkačka.

Tak se přece jenom k brodu dostal. Šerif i jeho pomocníci byli už dávno pryč. Hank Brandbanney vyvalil oči do tmy a několikrát státně zahoulkal. Neozval se mu nikdo. Když nebyli tady, budou někde na druhé straně. Kovář zafuněl a vehnal statečně koníka do vody.

Předtím hodně přšelo, vody bylo dost a tekla bystře. Čert ví, zda Brandbanneyův koník klouzl po ohlazeném kamení, či zda mu voda podrazila všechny čtyři utmácené nohy. K zdárnému zakončení nehody přispěla nemála jezdcova opilá neobratnost. Kuň zkrátka slétl do vody, převrátil se na bok a Hank Brandbanney s hlasitým heknutím padl do vln.

Ramenatý Brandbanney se koupal nerad. Zděšeně křičel. Uhodil se pořádně a do úst se mu nabírala voda. Vyprskl ji zuřivě a hrabal všemi čtyřmi, aby se postavil na nohy. Při tom ho ovšem proud snášel stále doleji. Studenou lázní se mu mozek výtečně vyjasnil a pohyby se stávaly účelnějšími. Převaloval se však dosud v proudu všelijak a dostal se hezký kus dolů po řece, než se tápajícíma rukama zachytil nějakého pevného kůlu nad hladinou.

Objal jej silnými prsty a konečně se mu podařilo vystřčit hlavu definitivně nad vodu. Tady už bylo poměrně hluboko a Hank Brandbanney marně dosahoval nohama na zem. Odhrnul mokré vlasy s čela a zamžikal pálicíma očima.

Nyní měl také dost času prostudovat náležitě kůl, který mu zachránil život. Byl to konec oje a Hank Brandbanney poznal hned k čemu patří. Okovával tuto oj sám, jako všechny oje plochých valníků, na kterých se odvážela ruda z Harperových dolů ke stoupě, ležící o něco výš proti proudu. Stoupa na drcení rudy patřila společnosti, jež od Eliáše Harpera rudu kupovala.

Valník ležel na dně řeky. Hank Brandbanney se o tom přesvědčil, drže se oběma rukama a hmataje pod vodou nohama.

Ruda se nikdy předtím nedávala do beden. Tři vozy vezly tak po prvé náklad podivného černého kamene a Hank Brandbanney ani nevěděl, zda byla i tentokrát jejich cílem stoupa nahore na Pal River. To nebylo jeho starostí. Chytil oj co nejhlouběji a spustil tělo po proudu. Vlál v rychle tekoucí vodě jako prapor po větru a Hankovi se do nosu nabírala voda. Marně kopal nohama kolem sebe. Buď proud odvalil bedny dál, nebo ležely hlouběji. Byla i slabá možnost, že lupiči převrátili do řeky už prázdný valník. Ale s vlastními vozy sotva pro náklad přijeli a na zádech těžké bedny odtahat přece nemohli.

Hank Brandbanney těžce vzdychl a nechal toho. Stejně mu dosud strašilo v hlavě a myšlení mu působilo velké obtíže. Vyšplhal se po oji opět nahoru a chvíli mrzutě frkal, vypražďňuje nos od všetečné vody. A uvažoval, co dá práce, než bude mít pod nohama opět suchou půdu.

Pod Králičím brodem se Pal River rozlévala dosud ve značné šířce, ale Hank Brandbanney se na štěstí příliš daleko od břehu nedostal. Přesto pohlédl k řídkému křoví na břehu velmi toužebně a tuze se potěšil, když tam v měsíčním světle spatřil svého koně hrabat úzkými kopyty v trávě.

„Haló, Pápěrko,“ zahlaholil radostně.

Hank nazval svou klisnu Pápěrkou, chtěje zdůraznit lehkost jejího cvalu. Nebylo to dobře zvolené jméno. Slabý koník se viditelně prohýbal, když se mu hromotluk Brandbanney vyšplhal na hřbet a pán i kuň pro toto jméno zakusili hodně posměchu.

Pápěrka poznala hlas svého pána. Otočila vyčítavě hlavu a zastíhala ušima. Pak si patrně připomněla utrpení, jež zakusila po cestě sem a otočila se raději na cestu k domovu. Hank Brandbanney zlostně zařval. Ale mělo to jen ten výsledek, že Pápěrka přidala do kroku.

Kovář se vrhl statečně do proudu. Hrnul před sebou svalnatými pažemi vodu a dostal se na břeh opravdu brzy. Nevděčné Pápěrce cesta po suchu ovšem ubývala lépe, a když rozezlý kovář se sebe setřásl vodu na břehu, byla už dávno pryč.

„Pořvoro,“ zabručel Hank vztekle.

Do rána nebylo daleko. Pěšky se mu však do Trenthammu nechtělo. Někde se tu toulal šerif se svými lidmi a záhy se budou touto cestou vracet. Hank Brandbanney se zahleděl zkoumavě na vysoké skály, jež tísnily tok Pal River ještě dál po proudu. Dosud nesvítalo. Hroty příkrých návrší zaléval měsíc svým světlem. Kdyby se byl Hank díval ještě o chvíli déle, snad by byl v dálce spatřil na návrší stíny mužských postav. To byl šerif Strenton s několika jezdci, kteří vydrželi úmornou jízdu v nočním šeru až sem.

Stopa dvou vozů končila totiž právě na strmém návrší, kde se šerifova výprava zastavila. Měsíční světlo nebylo příliš jasné, ale kola těžkých valníků vyryla ve skalnaté půdě i teď zřetelné rýhy. Podle toho se dva vozy odchýlily z obvyklého směru a namířily po proudu, namísto opačným směrem ke

stoupě. Strenton proto soudil, že za brodem byly už v moci lupičů. Neběželo o ukrytý vak čistého kovu, jak se zprvu domníval, neboť v tom případě by se byli lupiči nenamáhalí s celými vozy. Hledal chvíli marně stopu třetího valníku. Ten ležel v řece, ale šerífova výprava nespátřila v měsíčním světle jeho oj.

U příkrého srázu stopa končila. Všichni lidé se nahýbali přes okraj skály. Měsíc jim stál za zády a skalnatá stěna břehu ležela ve tmě. Neviděli proto známek, z nichž by mohli určitě usoudit, že se tu vozy zřítily do řeky. Pal River se tu otáčela trochu k jihu a právě pod skalou byla voda velmi hluboká. Četné víry otáčely špinavou pěnou, již sem řeka zanesla s hořejšího proudu i brodu.

Dlouhou chvíli hledali nadarmo, zda vozy přece někudy neodjely. Posléze bylo jisto, že náklad i s valníky odpočívá někde na dně hluboké tůně pod skalou a šerif dal mlčky pokyn k návratu. Lidské stopy nebylo možno tak jako tak v noci shledávat. Lupiči jistě těžký náklad s sebou nevláčeli a jestliže měli koně, bylo jejich pronásledování marné.

Vraceli se pomalu, šerif opět v čele. Na cestě mu plnily hlavu obavy o osud dolu a města. Jel nyní opět zamýšlen, ale tentokrát byly jeho starosti mnohem věcnější. Běželo o třetí vůz a podivnou shodu pádu obou druhých s téhož místa vysoké skály. Kromě toho šerif dobře viděl, že stopa ztraceného vozu byla mnohem hlubší než ostatních dvou.

O nehodu nešlo. Na skalnatém břehu Pal River bylo na sta míst, kde mohlo splašené spřežení najít svůj konec. Nebylo také naprosto nutno jezdit s vozy tak blízko řeky. Cesta dál od břehu byla mnohem pohodlnější. Bedny s rudou nemohl nikdo bez vozu nikam dopravit. Šerif nemohl přijít na jiné řešení, než že záhadní lupiči přepadli vozy jen proto, aby je hodili i s nákladem do řeky.

Z nezdařené výpravy se vracela Strentonova četa zamlkle bez nálady. Všichni byli unaveni prohrýženou nocí i namáhavou jízdou. Přebrodili se přes řeku tiše a bez hovoru. Proto byl Hank Brandbanney, který nudou usnul v křovinách na břehu, zklamán ve své naději, že vracející se jezdce uslyší. Jenom tiše zachrul, když některá podkova zazvonila o kámen na břehu a pohnul rty, modrými chladem od promočeného oděvu.

Když se probudil, slunce stálo už na obloze a z řeky stoupaly ranní páry k modrému nebi. Ohmatal obolené údy a posadil se. Vytáhl nějakou větvíčku z vlasů a otfásl se chladem. Trvalo chvíli, než si uvědomil, proč po pitce v baru Jimmy Pucka neleží na svém lůžku, ale v roští daleko od Trenthammu.

Vytězl z křoví a rozhlédl se. Po oji vozu, která ho v noci zachránila před utopením, nebylo už památky. Patrně vratká poloha potopeného vozu neodolala náporu prudkého proudu a valník se převrátil. Hank Brandbanney pokrčil rameny. Na vyzdvižení těžkých beden z proudu nebylo stejně pomýšlení. Všechno vzal čert.

Pak si vzpomněl na zrádnou Pápěrku a zahrozil pěstmi. Šerifových jezdců se nedočkal a do Trenthammu bylo ráno právě tak daleko jako v noci. Hank Brandbanney měl hlad a v hrdle mu prahlo. Zafal zubý a vykročil rázně k Trenthammu.

Učinil však sotva několik kroků, když spatřil v dále jezdce. Příliš bezpečně v okolí Trenthammu nebylo nikdy. Lidé se tu často střídali a po některých tu zůstala špatná památka. Osud vozů s rudou Eliáše Harpera zřejmě dokazoval, že se v nejbližším okolí města potlouká všelijaká čeládka. Hank Brandbanney byl zkušený muž a zde znamenala zkušenost právě tolik, co opatrnost. Kovář vjel chlupatými prsty do koženého pouzdra po pravém boku.

Studilo to. Bylo to pořádné šité pouzdro a přes noc z něho vyteklo jen málo vody, již si tam velký Hank v řece nabral. Zato se odtud nadobro zřítíl jeho hezký revolver, podle všeho při divokých přemetech v proudu řeky pod brodem. Hank Brandbanney se kysele zašklebil a raději se vrátil pod ochranu pobřežního křoví dřív, než ho cizí jezdec spatří.

Cizinec přijížděl od Trenthammu. Kovář se krčil v místech, kde bylo roští nejhustší a nehanbil se za to. Jak už bylo řečeno, měl své zkušenosti a věděl, že jeho medvědí síla málo

znamená proti kousku olava. Vléšnal se proto mezi husté větve rozložitého keře, mlčel a díval se.

Zprvu se zdálo, že jeho opatrnost nebyla zbytečná. Cizí chlapík měl přes sedlo položenou pušku a u sedla připjatý dvě velké brašny. Pokojní občané Trenthammu obvykle nevýjížděli s puškami a když, pak je měli zasunuté v kožených pochvách hlavní dolů. Hank Brandbanney měl zrak, že mohl hledat kánatům myši v brzdě. Jezdec byl ještě hezký daleko, když v něm poznal šichtmistra Stana Rodena tak bezpečně, že se odvážil vylézt ze svého úkrytu mezi větvemi keře. S Rodenem pracovali na dole dlouhý čas a Hank Brandbanney ho viděl rád.

„Hola, Rodene,“ křikl vesele, „býval jste vždycky chlapík. Ale nemyslíl jsem, že si dojedete na hřbitov na vlastní kobyli.“

Stan Roden vyhodil pušku k rameni, jakmile zaslechl lidský hlas. Poznal však Hanka Brandbanneye téměř stejně rychle, jako on, a položil zbraň opět na sedlo. Byl dosud sice velmi bledý, ale držel se v sedle statečně a nyní se i trochu usmíval.

„Jsem rád, že vás tu vidím,“ pravil pomalu, „zdá se, že jsem přeceňoval své síly. Dostal jsem včera jednu, ale ovázali mi to a doufám, že něco vydržím. Vydržím jistě, ale nesmím tak spěchat. Nejedu na svůj pohřeb, Hanku. Odjízdim z Trenthammu naopak proto, abych se tam svého pohřbu příliš brzy nedočkal.“

„Vždycky jste byl chytřejší než já,“ připustil Hank Brandbanney bez úmyslu důlnímu lichotě. „Někdy mluvíte učeně a často vám není rozumět. Já mám rad všechno hezky po lopotě. Někdo v Trenthammu se těší na vaši smrt? Kdo to chce po vás dědit, Stane?“

Stan Roden se sice stále usmíval. Ale na jeho čele stály krůpěje bohatého potu a byl bledý. Vyhlížel vůbec velmi chorobně.

„Dědit?“ opakoval bezmyšlenkovitě s pohledem na řeku před sebou, „není co, Hanku. Není co.“

Hank Brandbanney přešlápl rozpačitě s nohy na nohu. Zamaskalo to zle. Hank měl pořádné boty z hovězí kůže, naprosto nepropustné pro vlhko, pokud se ovšem voda nedostala přes jejich vrchní okraj. Pak se jejich nepropustnost osvědčila obráceným směrem a ještě teď měl Hank vymáčené palce nohou naložené ve vodě jako okurky v láku. Díval se chvíli na Stana Rodena. Ježto důlní pohlížel stále zasněn na řeku, otcil i Hank Brandbanney hlavu stejným směrem.

„Jedna kára je támhle pod vodou,“ ukázal prstem, „teď už není vidět. Nevím, kde jsou druhé dvě. Zdá se však, že všechnu naši hezkou rudu máme na dně. Šerifa jste neviděl?“

„Viděl jsem všechny,“ odpověděl Stan Roden mdle. „Přijeli k ránu. Nemluvil jsem s nimi. Šerif se hned rozjel k Harperovi a já jsem se vydal na cestu.“

„Tak tak,“ přisvědčil bezmyšlenkovitě Hank Brandbanney, pohlížeje s lítostí do jeho bledého obličej, „neměl jste to dělat. Jste zelený jako prales a v sedle zrovna strašíte. Proč ne necháte starosti o všechno šerifovi?“

„Nemohu své starosti přenechat šerifovi,“ odporoval Stan Roden, „pro mne je ve hře příliš mnoho, abych mohl čekat, až tupý Drake Strenton přijde na to pravé. Šerif mi nepomůže. Můžete mi však pomoci vy, Hanku. Byli jsme přece vždycky spolu zadobře.“

„Jsem až dosud,“ prohlásil Hank Brandbanney, „jen vysypete, co máte na srdci.“

„Uvěříte všemu, co vám nyní řeknu?“

„Rád. A bude-li to něco o chlapících, kteří potopili naše vozy, ještě raději. Kdybych je tu měl, zakroutím jim krk.“

„Začnete kroutit,“ vzdychl Stan Roden s pohledem do neznáma, „jeden vůz se převrhl u brodu náhodou a tak jsem na to přišel. Zbýlé dva jsem shodil se skály o něco dál sám.“

Hank Brandbanney vyvalil oči. „Ale jděte,“ zabručel nedůvěřivě. „Nemáte horečku?“

„Ne,“ odpověděl Stan Roden, ačkoli mu oči plály opravdu horečně. „Přisáhám, že jsem jednal v zájmu Eliáše Harpera, je muž přece vozy patřily. Ale hluchý Brandeck je pryč a nevím dobře, co se stalo s lysým Houdenem. To jsou darebáci, Hanku. Možná, že si teď Eliáš Harper přeje, abych zemřel. Proto jsem

vyjel, ačkoli mi dušička sedí opravdu na jazyku. Promluví si ještě s Harperem, až se trochu rozmyslím a přijdu na to, jak to provést. Ale teď potřebuji, aby mne někdo schoval tak, aby o mne nikdo nevěděl. Vy bydlíte u dolů daleko od města a můžete to udělat, Hanku."

Hank opět přešlápl a voda v jeho botách zamlaštěla.

"Možná, že to udělám," řekl váhavě, "ale chtěl bych, abyste mi řekl pořádně, jako to vlastně s těmi vozy bylo."

Priskočil ještě včas, aby zachytil Stana Rodena, padajícího v mdlobách se sedla. Puška, již měl šichmistr položenu přes kolena, padala současně s ním a udeřila Hanka Brandbanneye bolestně do holeně.

5. HANK BRANDBANNEY SE NACHLADIL

Šerif Drake Strenton se vrátil z Harperova ranče do Puckova saloonu ještě před obědem. Na jeho osmahlém obličejích nebyla znít ani probdělá noc, ani to, jak osudem těžce stíhaný Eliáš Harper přijal zprávu o zkáze výtěžku svého dolu. Jimmy Puck, který vstal s postele teprve před chvílí a dosud neomaleně zívá, musel se zeptat, jak se rančer k této Jobově zvěsti tvářil.

"Eliáš Harper je novomanžel," povzdychl šerif, "nechtějte ode mne vědět, co ho ještě kromě jeho hezké ženy zajímá. Chcete-li se ho na něco otázat, můžete tak učinit. Přijde sem po obědě."

Napil se zhluboka whisky a jeho tvář se zachmuřila.

"Krade se a loupí," vzdychl, "a to jen proto, aby se bližnímu učinila škoda. Jednou se tato peleš promění v prach a popel. Jakže to stojí v bibli, Pucku?"

"Nevím," odpověděl Jimmy Puck mrzutě. "Pamatuji se jen na něco o solném sloupu. Chcete-li to vědět jistě, počkejte si s touto otázkou na nového pastora, jestliže se sem ovšem ještě někdy některý odváží. Nebo se otázte Flagge Smiitha, mého harmonikáře a bratra nové paní Harperové. Ten se vyzná ve všem."

Neúnavný šerif se otázel nejen Flaggeho, ale i kulhavého Billa Rollinse. Zajímalo ho především, kde ti dva byli v době, kdy se přepadení vozů událo. V Trenthammu se nepříhodilo nic opravdu ošklivého, aby u toho nebyl buď Flagge nebo Rollins, nejčastěji oba. Flagge i Rollins odešli oba záhy z Puckova saloonu a bylo na místě se otázat, co kde tropili.

Rollins chytíl na chodbě černý Absolon. Šerif se proto raději tážal jeho, protože černoch lhát nedovedl a jeho svědectví mělo velkou cenu.

"Pafchavá veliká loť," vykládal Absolon zarmouceně, "my karty až dlouho na noc. On poker o pět králů a tři králů, z toho pět králů karta docela jiný zadek. Já taky poker, ale jen čtyři králů. Jeho poker o králů lepší poker a on brát dolar."

"Dobře," kývl šerif, jehož královská historie nezajímala, "pamatuješ se, jak dlouho jste hráli?"

"Půlnoc," odpověděl černý Absolon upřímně, "a pak hodina. O půlnoci šestnáct hlava tam, kde dřív nohy a nohy místo hlava. Pravda jen trošku. On čtyři králů, když já tři. Půlnoc pryč a dolar taky pryč."

Z čehož plynulo, že se i po půlnoci k černochovi štěstí neobrátilo. Šerif však projevil hříšný nezáměr o jeho trpký osud. Jisto bylo, že kulhavý Rollins neměl prostě čas, aby se přepadení u brodu zúčastnil. Flaggeho alibi se opíralo jen o jeho vlastní tvrzení, že šel ze saloonu přímo nahoru do svého pokoje a spal. Odmítal však podezření určitě a se smíchem.

"Kdo krade a hází lup do řeky, chce jen okradeného poškodit," prohlásil moudře, "jaký užitek bych mohl mít já ze škody svého nového švakra?"

A odplivl si na podlahu.

Jimmy Puck naslouchal pozorně. Neplival sice na vlastní podlahu, ale otočil opovržlivě hlavu. Svatba Flaggeho sestry

znamenal pro Eliáše Harpera takovou škodu, že po větší Flagge ani toužit nemohl.

"Jste darebák, Flagge," prohlásil, když zklamaný šerif a ostatní odešli, "Tadeášova smlouva na obráceném účtu byla ve stolku, který jsem půjčil vám a vaší podařené sestře do pokoje, když jste se ke mně přistěhovali. Nebyla tam, když jsem ji později hledal. Kam jste dal ten papír, vy loťe?"

"Nikdy jsem jej neviděl," prohlásil lhostejně Flagge, "co bych s ním dělal? Jste právě takový osel jako šerif, milý Pucku."

Po poledni přiklopýtal Hank Brandbanney. Prohlašoval, že šel až od Králičího brodu pěšky a svolával hromy na hlavu neposlušné Pápěrky. To byla první lež, již poctivý Hank toho dne vyslovil. Nešel pěšky, nýbrž se vezl na Rodenově koni a přidržoval poraněného šichmistra v sedle před sebou.

"Vozy jste našli?" dotazoval se šerifa zvědavě. "Hepčí. Nastýdl jsem přes noc a teď mám rýmu."

Strenton zavrtěl hlavou. "Tušíme, kde jsou dva," odpověděl, "o třetím nevíme nic. Co jste našel vy?"

"Rovněž nic," odvětil Hank Brandbanney mrzutě.

Což byla toho dne Hankova druhá lež. Hank Brandbanney se vůbec nezminil o oji, které se v noci pod brodem křečovitě držel.

"Proč se tedy vracíte tak pozdě? Co jste dělal celou noc venku?"

"A... aaaa... " natáhl Hank Brandbanney, "hepčí."

Od obsažnější odpovědi ho vysvobodil příchod Eliáše Harpera. Státný muž vešel do nálevny nahrbeně a sotva odpověděl na pozdravy nečetných hostů. Černý Absolon mu přistrčil láhev whisky a Eliáš Harper spíše ze zvyku než z potřeby nalil polovinu sklenice. Nenapil se však. Usedl u stolu, díval se nepřítomně před sebe a pošťasal hlavou. Lidé z Trenthammu mu donesli zvěst o přepadení ještě v noci, dávno před příchodem šerifa Strentona. Eliáš Harper měl prošeďivé vlasy rozčuchány a pod očima temné kruhy. Na první pohled bylo vidět, že nespál celou noc.

"Válka," zabručel a udeřil pěstí do stolu, "také dobře. Bude tedy válka. Já se nebojím."

"Nebude to tak zlé," řekl rozpačitě Drake Strenton, otíraje si ploché dlaně o kožené kalhoty, "neměli jsme, pravda, v noci úspěch. Uvidíme však..."

Eliáš Harper mávl rukou a šerif Strenton umkl. Beztak nevěděl přesně, co uvidí. Zmizení tří vozů s rudou bylo pro něho stejnou záhadou jako pro Harpera a všechny ostatní. Šerif začal něco zmateně hovořit. Poslouchal ho pozorně jen Hank Brandbanney a držel pravici před širokými ústy, aby jeho kýčání příliš nerušilo. Rančer a majitel dolu Eliáš Harper šerifa neposlouchal vůbec a bylo to na něm tak znát, že Strenton konečně zahanbeně umkl a pokrčil rameny.

"Uvidíte, že to bude tak, jak povídám," zabručel ještě, ačkoli se předtím ani nezminil o tom, co se přihodí. Ale ani tato nevěcná poznámka nevzbudila Harperův zájem. Potom bylo nadobro ticho, přerušované jen ustavičným frkáním Hanka Brandbanneye, který si v noci v mokré oděvu ulovil opravdu pořádnou rýmu.

Eliáš Harper zdvihl pojednou hlavu.

"Nevíte, kde je Stan Roden, šerife?"

"Hepčí," kýchl Hank hromově, "pčááá."

Podíval se výmluvně na Eliáše Harpera. Stan Roden si přál s rančerem nenápadně promluvit. Ale Eliáš Harper pohlížel zamračeně na šerifa a státního kováře si ani nepovšiml.

"Stan Roden?" opáčil šerif udiveně, "dobře, že jste mi připomněl. Kde by byl? Leží ve svém srubu. Včera s ním kloudná řeč nebyla a vyslechnu ho pořádně teprve dnes. Snad si vzpomenu na nějakou podrobnost, která nám v pátrání prospěje. Půjdu a zeptám se..."

"Nechodte," poradil mu zamračeně Eliáš Harper, "nedovíte se nic. Byl jsem v jeho srubu, než jsem přijel sem. Stan Roden nestůně na své posteli, jak se domníváte. Viděli ho odjíždět na koni, sotvaže den nastal. Cleve Stevenson tvrdí, že jeho rána byla ošklivá. On ho ošetřoval a musí to tedy vědět. Proč měl Stan Roden tak naspěch? Neviděl ho tu někdo?"

„Hepčí. Aaaa – hepčí,“ klátil se Hank Brandbanney a kroužil na Harpera zoufale očima, „to je rýma.“

Eliáš Harper nic. Hank Brandbanney se chytil za nos a vyraziv ještě jednu mohutnou ránu nosem i ústy, vyběhl ven. Nějak bylo nutno Harpera upozornit, že si s ním přeje Stan Roden promluvit, a to dřív, než rančer provede nějaký nesmysl.

Šerif Strenton se díval vyjeveně na Eliáše Harpera.

„Co povídáte?“ otázal se zaraženě, „Stan Roden je přece raněn. Nemohl se vzdálit z Trenthammu.“

„Patrně to s ním nebylo tak zlé,“ odpověděl Eliáš Harper břítkou, „je pryč, povídám. Jestli mi to nevěříte, jděte se do jeho srubu podívat sám.“

„Oh, oh,“ zastenal Drake Strenton, „to je podivná věc.“

„S nákladem jeli tři muži,“ mluvil Eliáš Harper zvolna, „vpředu Stan Roden. Na druhém voze Brandeck. Je to onen muž, který zůstal jediný sedět v lavici, když se kulhavý Rollins a Flagge na mé svatbě střídali. Povídám to proto, šerife, abych vás upozornil na jeho chladnokrevnost. Třetí pár koní vedl lysý Houden. Ze tří mužů se vrátil pouze jediný, a ten nyní ještě zmizel.“

„Pane Bože,“ vzdychl šerif, „ani jsem si na ty dva nevzpomněl. Jsem ospalý a hlavu mám tupou. Vy říkáte...“

Šerif nemluvil pravdu. Sháněl se po obou druhých mužích Harperova transportu naopak velmi důkladně. Ale nechal si pro sebe, jak jeho snaha dopadla.

„Říkám,“ pravil Eliáš Harper tvrdě, „že vůbec nebylo přepadení u Králičího brodu. Vozy svrhli do řeky moji vlastní zaměstnanci.“

To bylo pravda, ačkoli ji Eliáš Harper původně neměl v úmyslu vůbec vyslovit. Ale zmizení Stana Rodena rančera příliš překvapilo.

Pak byla tato památná rozmluva náhle přerušena. Okno saloonu, vedoucí na verandu, se s třeskem rozletělo a střepiny skla vletěly až do poloviny místnosti. K nohám Eliáše Harpera dopadl velký, černý kámen.

Na okamžik všichni ztuhlí. Pak šerif vyběhl ven, dupaje hlasitě velkými botami. Rozhlédl se divoce ve dveřích, ruku na pažbě coltu.

Rozsáhlá veranda byla prázdná. Jen až na konci, za malým nárožím, jež tvořily převislé trámy, stál Hank Brandbanney a ohýbal se, jak kýchal.

„Kdo to tu byl?“ otázal se šerif ostře.

„Co?“ zaskuhral Hank Brandbanney s očima, plnýma slz, „koho to zase hledáte?“

„Okno je na třísky,“ osopil se šerif, „byla to rána z kanoanu. Což jste hluchý?“

„Skoro,“ přisvědčil Hank Brandbanney lítostivě, „mám od rýmy hlavu zalehlou. Stříleli nebo hodili něco do okna?“

Místo odpovědi se šerif nahnul přes zábradlí verandy. Vedlo na ni několik širokých schodů, ale neležela příliš vysoko. Prostranství před ní bylo prázdné, a jestliže neznámý hodil kámen až zdola, zmizel ještě před šerifovým příchodem. Hank Brandbanney vřel udiveně hlavou. Ne – neviděl nikoho a nic neslyšel. Kýchal jako o přítrž a v uších mu hučelo. Obracel usazené oči k šerifovi.

„To je uličnictví,“ divil se, „okno je nadobro pryč?“

Nestálo to celkem za řeč. Vrátili se spolu do nálevny. Černý Absolon smetal opelichaným koštětem střepy pod oknem do staré krabice. Jimmy Puck stál za pultem, otáčel nějakou láhev v ruce a upřel tázavě zraky na oba přichozí. Šerif pokrčil sotva znatelně rameny. Hank Brandbanney vyvaloval oči na Eliáše Harpera, ale rančer seděl zadumaně u stolu a pohlížel na černý kámen, který nyní ležel právě před ním.

„Nikdo tam není,“ ohlásil šerif Strenton mrzutě, „jaký je to kámen, Harpere?“

„Neběží teď o kámen, ačkoli on je počátkem všeho,“ odpověděl rančer a zdvihl se od stolu, „jde o toho, kdo kame- nem hodil, šerife. Myslím, že vím, kde je Stan Roden.“

„Hepčí,“ zařičel Hank Brandbanney výmluvně, „to je dost.“

Ale opět byl zklaman. Rančer si ho opět vůbec nevšiml, narazil si na hlavu klobouk a vyšel spěšně a bez pozdravu z místnosti. Otočil se jen ve dveřích a řekl na šerifovu adresu: „Na nějaký čas zastavím na dolech práci, Strentone. Kdybyste se dověděl něco nového, neopomíňte mi to sdělit.“

„Pčááá,“ prskl zuřivě Hank Brandbanney. Zamával dokonce rukama, aby Harpera upozornil. Ale rančer byl už pryč a Hank Brandbanney raději stáhl ruku dolů. Černala se špi- nou od kamene a šerif Strenton byl někdy protivně chápavý.

Ale Drake Strenton si nepovšiml toho důkazu. Pohlížel zamyšleně za Eliášem Harperem a potřásl hlavou.

„Starý muž a mladá žena,“ pokrčil rameny Jimmy Puck, „to není hezké spojení. Já bych o tom mohl mluvit dost, kdybych chtěl. Je to zlá věc pro Harperův ranč.“

„Mladá žena kapsa naruby a hlava smutek,“ vysypal ze sebe Absolon černou moudrost.

„Ty mlč,“ osopil se Jimmy Puck, „co se do toho pleteš?“

Prohlížel kámen, který zůstal ležet na stole. Nebylo v něm nic vyryto, měl obvyklý tvar a tlustý výčepník jej zklamaně odložil.

„Není to uhlí a není v tom ani kov,“ bručel přemítavě. „Je to poměrně lehké a maže se to na prsty. Jakživ jsem tu takovou hroudu neviděl a bydlím v Trenthammu už hezkou řádku let. Vy se v tom lépe vyznáte, Hanku. Je takhle věc k něčemu dobrá?“

„Sotva,“ odřekl Hank Brandbanney, který začínal huhňat, „mýlíte se, Pucku. Ani já se v kamení nevyznám. Mou věcí na dole byly stroje a kozla jsem se staral, co je v kleci, kterou tahám na laně vzhůru. Je pravda, že se ani u dolu takové kamení nikdy neválelo. Také jsem je až dodnes nikde neviděl.“

To byla ovšem jen nová lež Hanka Brandbanneye. Kamení se sice u dolu nikdy neválelo, ale Hank ho viděl dost v bednách, které sám koval železnými pásy.

Drake Strenton zívá. O objev záhadného kamene projevil až trestuhodný nezájem.

„Půjdu spát,“ prohlásil, „nezamhouřil jsem od včerejšího rána oči a jsem pořádně unaven. Až si trochu odpočinu, podívám se po třech mužích, kteří vezli náklad Eliáše Harpera.“

„Měl byste se podívat především po Stanu Rodenovi,“ podotkl Jimmy Puck, „a to hned.“

„Není to nutné,“ pokrčil šerif rameny, „ví-li o něm Eliáš Harper, je to jako bych o něm věděl já. Sbohem.“

Avšak Eliáš Harper o Stanu Rodenovi nevěděl. Poznal kámen, který vletěl oknem do místnosti, ale nepochopil, že mu tak dává znamení Hank Brandbanney. Vyběhl ven a očekával, že se někde objeví Stan Roden. Ale Stan Roden ležel tou dobou na Brandbanneyově lůžku a nebylo mu nijak dobře. Tak se počaly hatit plány, jež se nad Trenthammem zatočily den po svatbě Eliáše Harpera jako zlá smrt.

Hank Brandbanney odešel se šerifem s podotknutím, že si jde vyhrát rýmu. Jimmy Puck v saloonu osaměl. Rovnal chvíli láhve v širokých policích a něco počítal v bloku, na pultě. Eliáš Harper oznámil zastavení práce v dolech. Jimmy Puck se dobře pamatoval na truchlivý čas, kdy dolý stály po prvé, a těžce vzdychl. Není nic smutnějšího, než bar bez hostů. Jimmy Puck opět vzdychl a práce ho omrzela. Uvažoval zachmu- řeně, že teď bude místnost častěji prázdná, ačkoli dnešní ha- nebnou návštěvu bylo nutno přičítat jen ospalosti mužů po včerejší pitce a noční honbě.

Protáhl se a vyšel na verandu. Slunce páliło a přes praš- né prostranství před saloonem se někam belhal kulhavý Rol- lins.

„Halo,“ zvolal Jimmy Puck, scházeje k němu po širokých schodech, „děje se teď pěkné věci. Jak daleko od toho máte vy své útlé ruce, Rollinsi?“

„Tisíc mil,“ odvětil Rollins vlně. Tisíc mil znamenalo pro střelce nekonečno, ale Pucka stejně nepřesvědčil. „Flaggeho jste neviděl?“

„Od jeho rozmluvy se šerifem ne,“ zavrtěl hlavou Jimmy Puck. „Ačkoli on bude asi stejně dobře informován, jako vy. Chtěl bych vědět, co se teď v Trenthammu přihodí.“

„Mnoho věcí," protáhl Bill Rollins prorocky, „chcete-li být u toho, až to začne, hleďte se odstěhovat k starému Tadeášovi. Dejte však pozor, abyste si příliš nepohněval milého Flagge Smitha. On s trochou olova nikdy nedělá drahoty.

Otočil se k odchodu.

„Hola," volal Jimmy Puck, „počkejte. Povězte mi ještě..."

„Nepovím," usmíval se Rollins, belhaje se pryč.

6. TADEÁŠ SE ROZMÝŠLÍ

Na severozápad od Trenthammu, tam, kde se půda zvolna zdvihala v pahorkatinu, stálo u okraje lesa obydlí starého Tadeáše. Bývalý majitel dolu se usídlil v opuštěném srubu nějakého zlatokopa. Třetinový podíl z čistého zisku vystačoval na velmi slušné živobytí a starý Tadeáš nemohl utratit peníze, jež pro něj Eliáš Harper skládal u šerifa. Časem totiž zmoudřel a ačkoli se sám nedokázal odloučit od baňaté lahve, nikoho už nehostil a karty nevzal do ruky. Peníze mu jistě zbývaly, ježto Tadeáš žil nuzně a utrácel málo.

Odpoledne toho dne se po lučinách směrem k Tadeášovu obydlí blížil jezdec. Byl to Eliáš Harper, jel krokem a seděl v sedle shrbeně. Zdálo se, že teprve od jeho svatby počala běžet léta, jež mu až do té doby nějak nepřibývala.

Skočil s koně a zabušil pěstí na dveře. Starý Tadeáš málokdy vycházel. Chodil těžko pěšky a většinou ležel ve svém srubu, kouřil dýmku a popíjel kořalku. V Trenthammu se téměř neobjevoval a také návštěva v jeho srubu byla vzácnou věcí. Proto otočil překvapeně stařecké oči na zamračeného Eliáše Harpera, vstoupivšího nízkými dveřmi.

„Oh," zaskuhral, povstáváje s lůžka, „návštěva. Co vás sem nese, Harpere?"

Harper hodil široký klobouk na stůl. Přemýšlel chvíli, jak říci svoje. Pak hodil hlavou a padl právě doprostřed.

„Zavřel jsem důl, Tadeáš," pravil krátce.

„Tak," kývl stařík neúčastně, přezvukuje dásněmi bez zubů, „nadobro?"

„Snad."

„Slyšel jsem, že se k tomu chystáte," pokračoval Tadeáš, „nemyslil jsem ale, že se rozhodnete tak náhle. Vynáší jáma teď málo?"

„Nevynáší nic. S dolováním je konec."

„Ale, ale," podivil se Tadeáš, „přišli jste v dole na vodu?"

„Padli jsme na něco horšího," vzdychl Eliáš Harper, „počala tam strašit Hladová vdova. Hrabal jste se v zemi dost dlouho, abyste věděl, co to znamená."

Starý Tadeáš to ovšem věděl. Hladová vdova bylo opravdu strašidlo a to horší, než jaké si kdy pověřiví horníci mohli vymyslet. Znamenalo jílovitý kámen tmavé barvy, otírající se černě o prsty. Kde se tu v kráji objevil, zvěstoval blízky a jistý konec dolu. Byl neklamnou známkou, že se geologický ráz spodních vrstev náhle a nadobro mění. Nebylo možno najít ani prášek zlata tam, kde se vyskytla Hladová vdova.

Eliáš Harper pohlížel ostře na Tadeáše. Starý horník se díval tupě před sebe. Klouby jeho suchých rukou, složených v klíně, slyšitelně zaprašely. Snad zalomil pod stolem zoufale rukama, jeho vrásčitý obličej však zůstal nepohnutý. Starý Tadeáš byl ve věku, kdy je člověk buď opravdu stařecký lakomý, nebo se o vezdejší statky vůbec nestará. Eliáš Harperovi běželo právě o to, který z těchto dvou případů se na Tadeáše hodí.

Starý mlčel a Eliáš Harper pohnul netrpělivě rukou.

„S těžením je konec," opakoval zasmušile. „Vaše třetiny se ztratí, Tadeáš."

Tadeáš pochýlil hlavu. „Děj se vůle boží," odvětil pokorně, „dostal jsem jednou svou výstrahu a zařídil jsem se podle ní. Byl jsem teď moudřejší a něco jsem si ušetřil. Jsem starý a nějak to už do smrti doklepu."

Hrabivý tedy stařík nebyl. Eliáš Harper vzdychl.

„Nejde jen o vás, Tadeáš," pravil vyčítavě, „já nejsem tak starý jako vy a doklepávat do smrti se mi nechce. Zařizení dolu stálo velké peníze. Nemůžete být tak lhostejný. Slyšel jsem, že máte někde ve světě syna a že mu šerif poslal část peněz, které pro vás u něho skládám."

Eliáš Harper přitáhl hrubou židli blíž ke stolu a mimoděk ztlumil hlas.

„Vymyslí jsem si něco. Poslouchejte mne dobře a snažte se odložit na chvíli úzkostlivou poctivost. O nález Hladové vdovy dosud nikdo neví. Poslal jsem nějaké vzorky na stanici do Calentonu, aby to tam řádně prozkoumali. Musel jsem jí naplnit plné tři vozy, protože se na dole i v městě už mluvilo o tom, že žíla nic nevynáší a my nic neodvážíme. Vozům se přihodila nějaká nehoda, čert to vezmi. Myslím však, že to na věci nic nezmění."

„Na jaké věci?"

„Vím v Calentonu o kupci na náš důl," pokračoval tiše Eliáš Harper, „chce koupit a koupí, jestliže se postaráme o to, aby se zpráva o vyčerpání dolu příliš neroznesla. Nedává mnoho, ale je ochoten zaplatit hotovými a to už něco znamená. Pro vás několik tisíc dolarů. Co tomu říkáte?"

„Nechci," zabručel starý Tadeáš, „víte-li ještě něco jiného, pokračujte."

„Nebudte bláhový. Prodám důl i s vaším nárokem na třetiny a opustíme tuto krajinu, ať si tu onen hlupák z Calentonu počne s Hladovou vdovou, co chce. Prodám i ranč. Zakoupím se jinde."

V okolí Trenthammu se vlastně nelíbilo Lissii Smithové, provdané Harperové. Bylo těžko hrát si na dámu tam, kde ještě nedávno bavila za peníze v saloonu hosty. Ale Eliáš Harper se vždycky snažil učinit hezké Lissii potěšení, ačkoli z toho pravidelně pro něj vzešla nějaká škoda.

„Pořád se mi to nelíbí," odpověděl Tadeáš. „Buď není v dole opravdu nic, a pak je to vůči onomu muži z Calentonu pustý podvod. Nebo je tam ještě něco a pak bych nerad svůj podíl ztrácel pro několik hloupých dolarů. Vidím, že jste pojal nějaké podivné úmysly, a pozoruji to už dlouho. Stáří je moudré a já vám radím, abyste otevřel znovu důl a zkusil to ještě jednou."

„Nebudu dobývat jalového kamení," osopil se Eliáš Harper mrzutě. „Rozvažte to ještě. Přijedu se k večeru podívat, zda jste si rozmyslil prodat své nároky na hluchou díru, řekněme, za deset tisíc."

„Nejsem ochoten," odmítl starý Tadeáš, „alespoň nikoli dříve, než se na Hladovou vdovu sám podívám. Jsem už starý a je to jediná ženská, která mne ještě zajímá. Víte, že jsem umíněný."

„Nežente svou umíněnost do krajnosti," varoval Harper, „kupců z Calentonu věčně čekat nebude a pověst o Hladové vdově se šíří rychle. Na shledanou. Přijdu večer."

Nějakou chvíli potom, co Eliáš Harper zmizel směrem ke svému ranči, objevil se u Tadeášova srubu Flagge Smith. Přijel od Trenthammu a s klepáním na polovynvrácené dveře srubu se nezdřoval. Kopl do nich prostě vysokou botou a stařík, u kterého Flagge nebyl po prvé, zdvihl v nejhorší náladě šedivou hlavu.

„Jak se vede, starý?" usmíval se Flagge Smith.

„Kéž by do vás hrom," přivítal Tadeáš nového hosta vlídně, „co tu zase chcete?"

„Žádné novinky," posmíval se Flagge, „a proto by vás to mohlo napadnout. Peníze chci, dědečku."

„Nedostanete nic," osopil se Tadeáš, „dal jsem vám nedávno. Což kradu?"

„Skoro," pokrčil rameny Flagge, „alespoň berete peníze z dolu, který jste už jednou prodal za pevnou cenu. Nečertěte se. Lissie se dobře provdala a brzy budete mít ode mne pokoj. Ale dokud se na ranči nějak neuchytím, musíte klopat vy. Harmonika málo vynáší."

„Nedám," dupl starý Tadeáš vztekale na špinavou zem.

„Já myslím, že se umoudříte," Flagge odfoukl kouř cigarety úmyslně starému přímo do obličeje, „nebudu-li mít já, nebudete mít ani vy. Harper odvádí třetiny nerad. Musíte mít

něco zaplatit za to, že dovolím, abyste mi šidil přibuzné. Pamatujete se ještě na tenhle papír?"

Flagge vydíral. Našel v zásuvce stolu důležitou účtenku s postupní smlouvou na dům, prodaný za několik lahví kořalky. Byla datována mnohem dřív než nová smlouva, již se Eliáš Harper zavázal vyplatit Tadeášovi třetinu čistého zisku.

Starý Tadeáš mlčel. Všichni ho šidili. Eliáš Harper při výplatě třetinu a Tadeáš nenamítal nic, jsa si vědom, že ani on není v právu. Prohnaný Flagge ho držel v šachu. Teď se nakonec Harper oženil se sestrou muže, který měl v ruce neklamné potvrzení o tom, že Tadeáš pobírá třetiny neprávem.

"Beru od Eliáše Harpera peníze," doznal stařík, "ale neutrácím z nich víc, než je nutno k mému chudobnému životu. Jednou je po mé smrti stejně dostane a snad mu budou dobré. Dej Bůh, abych vydržel tak dlouho, až přijde na to, že ho vy a vaše hanebná sestra jen vysávají."

"Vaše osobní názory mne nezajímají," odtušil chladně Flagge Smith. "Dejte mi nějaké peníze a já zase půjdu."

"Dám vám dost," rozzuřil se stařík, "ale nebudou to peníze."

Zdvihl hůl. Byla to silná hůl a Tadeáš se o ni opíral, když se někdy procházel lesem u svého srubu.

Silnému Flagge Smithovi bylo ovšem hračkou vykroutit hůl z Tadeášovy stařecké ruky. Přerazil ji jedním rázem přes koleno a trochu se zašklebil. Hůl byla pevná a rána do kolena citelná. Hodil Tadeášovi zlomky hole pod nohy a podíval se mu chladně do obličeje.

"Jste nerozumný," procedil mezi zuby, "bude vás to mrzet."

Vyšel zvolna ze srubu. Starý Tadeáš se zalýkal zlostí a těžko lapal dech. Flagge Smith se ještě jednou ohlédl, než vyskočil na svého koně. Naslouchal chvíli, zda ho Tadeáš nevolá zpět.

"Zlost ho přejde," rozumoval, vsunuje nohu do třmenu.

Rozmyslil se a nedaleko srubu seskočil ve stínu několika keřatých stromů se sedla. Posadil se na oblý kámen a rozvažoval. Flagge spotřeboval neuvěřitelné množství peněz a na pravidelnou podporu od Tadeáše si už zvykl.

"Počkám," rozhodl se, "a bude-li se stařík ještě zdráhat, až ho za chvíli navštívím, vytluču z něho peníze jeho vlastní přeraženou holí."

Eliáš Harper projel na zpáteční cestě opět Trenthammem. Nevšiml si vůbec kulhavého Rollinse, který po něm zvědavě pokukoval. Pobídl jen koně a napřímil se trochu v sedle.

Domů se příliš netěšil. Domníval se, že nechť jeho syna a dcery k nové jeho choti ustane, až poznají, že jeho úmysly jsou vážné. Ale ani po sňatku se nic nezměnilo a Eliáš se velmi mračil, když si představil budoucí život na ranči.

"Franka zkrotím," zabručel, "Nancy se poddá. To by bylo..."

Zdvihl hlavu. Cestou od ranče přijížděl Frank a po jeho boku jela na strakaté kobylce Nancy. Rančersův poměr k dětem nebyl nikdy příliš srdečný a jeho svatba jej zkalila nadobro. Eliáš Harper v neblahé předtuše přitáhl koni uzdu. Jeho setkání se synem znamenalo poslední dobou vždycky nějakou nepříjemnost.

"Kam jedete?" otázal se syna zamračeně.

"Zatím do Trenthammu a potom dál," odpověděl Frank Harper s pohledem stranou, "Nancy zůstane ještě nějaký čas v městě, dokud se někde neuchytím. Pak ji vezmu k sobě. Myslím, že máš dost vkusu, abys ji nepřemlouval k návratu na ranč."

"Snad mám vkusu málo," zabručel Eliáš Harper nevrle, "protože bych byl jinak vychoval své děti lépe. Jedte něco zkusit. Však se brzy vrátíte."

Pobídl koně a přešel kolem nich, ani se neotázav, proč se rozhodli odjet ještě dnes. Úmyslně se ani jednou neohlédl a Nancy Harperová, která se za ním smutně dívala, měla oči plny slz.

"Nebřeč," konejšil ji Frank, "zle ti nebude. Vyjednal jsem s Hankem Brandbanneyem už dávno, že budeš bydlet prozatím u nich."

"Nebudu brečet," slíbila a osušila pomněnkově modré oči, "otec se jistě brzy vzpomene na tebe."

Pobídla odhodlaně svého strakače a vzdálenost mezi nimi a Harperem se zvolna zvětšovala. Tak podivně se rozloučili se svým otcem a nikdo z těch tří netušil, že se vidí naposled.

Eliáš Harper pokračoval v cestě zle nakvašen. Marně si namlouval, že rozkol zavínil tvrdohlavý Frank. Když byl sám, viděl chyby své mladé ženy mnohem jasněji.

Domů se mu nechťelo a jel tím volněji, čím více se blížil k ranči. Zdálo se, že od jeho seznámení s Lissii Smithovou se k němu štěstí obrátilo zády. Eliáš Harper byl statný muž a doufal, že pohne osudem svou silnou pěstí, kam se mu zachce. Ale nějak se to nedařilo, ačkoli své věci uvážil dobře a šel bezohledně za svým.

Těsně u ranče pobídl koně. Z prostorného dvora zazníval až k němu halas a křik. Cokoli se teď dělo, dělo se vytrvale Harperovi ke škodě a Eliáš Harper se proto zamračil raději napřed.

Na dvoře v kruhu povykujících cowboyů se rozháněl dlouhýma rukama bývalý kostelník Cleve Stevenson. Po smrti otce Burnse navrhl šerif, aby pastora stáda vzal do ošetrování Eliáš Harper alespoň pro tu dobu, než přijde nový pastor. Cleve přešel tak jaksi automaticky do služeb Harperova ranče. Myslí si sice trochu pomalu a osvojil si ve službě u kazatele jisté zvyky, které byly chlapcům na ranči k smíchu. Užíval na příklad kapesníku a to byla povážlivá věc. Vysloužil si ihned přízvisko Popleta, ale jinak ho chlapci měli rádi, protože byl dobrák a veselý chlapík. Proto se zdálo tím pozoruhodnější, že se teď řezal statečně pěstmi se zavalitým cowboyem Croftssem. Bojovali s velikým zápalem a těsný kruh ostatních cowboyů kolem nich nadšeně řval.

Stevensonova plavá kšice byla povážlivě rozčuchána. Měl nos poněkud nakřivo a jeho modrá košile rudla krví. Jeho protivník v tom byl však ještě hůř a z toho bylo lze soudit, že příčina jejich sporu je vážná.

"Stevensone" zvolal Eliáš Harper přísně.

"Hned," odpověděl udýchaný Cleve Popleta. Neustával se při tom ohánět a mlátil příčinlivě unaveného již tloušťkou Croftsse. "Jen co tu hubatou kadečku neřestí převrátím do písku."

Tlačenice kolem bojovníků byla veliká a Eliáš Harper se nerozhodně zastavil. V zápalu napínavé podívané si cowboyové bosse valně nevšimli a chrabrý Cleve dobojoval svůj zápas až do konce. Tlustý Crofts se převálil za nesmírného nadšení publika do prachu dvora jako pytel, a Popleta otřel zálibně otlučené klouby.

"Bum," zahekal spokojeně, "já ti dám kanárka za dva dolary."

"Nemám rád na dvoře rvačky," prohlásil Eliáš Harper, pamětliv toho, že se to Lissii nelíbí, "neříkal jsem vám, abyste se v domě krotili? Moje paní chce mít klid."

"Ta toho chce," zabručel neuctivě Cleve, "s tímhle musí být spokojena. Beztak se tu tlučeme jen k vůli ní."

"Stevensone," zavrčel varovně Eliáš Harper, "pamatujte se. Proč jste se prali?"

"Raději to nechtějte vědět," radil Cleve Stevenson dobromyšlně, "nebudete z toho mít stejně žádnou radost."

Harper byl však připraven na všechno. Rvačka na dvoře mu byla milejší, než kdyby byl po svém příchodu zastihl Lissii tonoucí v slzách, protože příčina náhlého odchodu jeho dětí z ranče mohla být všelijaká.

"Povídejte, Cleve," vybídl přísně.

Cleve Stevenson pokrčil ramený a otočil se zády. Eliáš Harper zrudl, ale nechal ho jít. Cleve měl svou hlavu, a jako nikdo nezarazil jeho popletené plácání, tak se nedal přemluvit k řeči, když ho napadlo mlčet.

Rančer se otočil, rozhodnut důrazně požádat o vysvětlení prvního cowboya, který mu padne do ruky. Nepadl žádný. Kolem bylo pojednou prázdko. Kruh diváků se rychle rozpýlil a Harper zahlédl jen záda posledních chlapců, spěchajících horlivě za nějakou prací, na kterou by bylo za jiných okolností týden času.

Pak se začalo něco hýbat v prachu před ním. Tlustý Crofts přicházel k sobě a převaloval se na zemi. Eliáš Harper ho zdvihl silnou rukou a chvíli ho přidržel za límec na nohou, ježto Crofts právě zjišťoval překvapující skutečnost, že se zeměkoule točí jako bláznivá.

"Pastorovi jsem to nevěřil," zakroutil udiveně hlavou.

"Co jste nevěřil pastorovi?" otázal se Harper dopáleně. "Co je s tím kanárkem za dva dolary? Rozpovídejte se hezky rychle, nebo vám ušlédím další výprask."

Crofts zavrtěl opět hlavou, přesvědčuje se o svém plném vědomí. Neměl sice dosud všechno v hlavě v pořádku, ale pochopil, že je nějak zle, když se boss proti všem zvykům hodlá na dvoře prát s vlastním cowboyem.

"Cleve je kanárek," sděloval zmateně, "on má palici žlutou jako slámu, ale přišla na to vlastně Lissie... chci říci paní. My mu tady říkáme Popleta."

Pofom se zamračený Eliáš Harper po přítržích dověděl, jak se do historie dostaly dva dolary i to ostatní a pochopil, proč se Clevemu do vyprávění nechtělo. Podle Croftsovy řeči proběhlo první ráno Lissiny vlády na ranči asi takto:

Lissie vyšla na dvůr krátce po Harperově odjezdu do Trenthammu. Měla na sobě přílehlavé jezdecké šaty a hezky jí to slušelo. Moudrý Flagge vložil do jejího zevnějšku slušnou částku všelijak vyzískaných peněz. O bratrské lásce nemohla být při tom řeč, ale lákavá návnada se osvědčila a kapr Harper ležel v nastrožené síti.

Uprostřed dvora seděl Cleve Stevenson na nízké stoličce a zatloukal do přelázaného řemení hřebíčky. Měl jich plná ústa, ale nevadilo mu to, aby si při tom nezpíval hezky nahlas nějakou nekonečnou písničku. U studny stáli dva cowboyové a na dřevěné stoličce před stájem seděli další tři.

"Haló," zavolala Lissie velkopansky.

Cleve Stevenson přestal zpívat a zdvihl hlavu. Prohlédl si Lissii znalecky od hlavy k patě, zjistil, že jí to sluší, a sotva znatelně se usklíbl. Načež vyplivl dovedně do dlaně další cvoček a vehnal jej rozváznými údery kladívka na patřičné místo.

Ostatních pět se také nepohnulo. Prohlíželi si Lissii s drzou důvěrností. K Puckovi chodili všichni a často tam s ní tancovali.

Lissie pokročila ke Clevemu, protože k němu měla nejbližší. Založila ruce v bok a vykřikla zlostně:

"Neslyšel jste mne?"

Cleve Popleta se polekal. Nebylo divu. Puckova děvčata se často hádala a Lissie pravidelně překřičela všechny, ačkoli Flagge tyto její úspěchy viděl nerad a vřele jí doporučoval, aby se krotila.

Cleve se zakuckal. Není malíčkovitost zpívat si s ústy plnými hřebíků písničku a ještě k tomu se leknout. Popleta byl povaha mírná, tichá, a křičet se na něj nemuselo. Nepozlobil se ani teď, ačkoli mu jeden cvoček málem sklouzl do krku. Vyplival hřebíčky do dlaně a otočil k Lissii vyčítavě modré oči.

"Křičíte jako na krávy," řekl dobromyslně, "bodejť bych vás neslyšel."

"Proč se tedy neozvete?"

"Já jsem se měl ozvat?" opáčil Popleta udiveně, "říkala jste haló, což? Tak tedy haló, Lissie!"

Cowboyové u studny zařičeli smíchy a ti tři u stáje se mlátili radostí navzájem do zad, až se lavička prohýbala. Lissie srdla vzteky, ale zlé blesky jejích očí se odrážely beze škody od nevinného svitu v modrých duhovkách Cleve Poplety.

"To si budu pamatovat," zasyčela nenávislně, "jak se jmenujete, vy nevychovaný klacku?"

"Vy mi nadáváte," upozornil Cleve Popleta, "to byste neměla. Nu – vy jste na kázání nechodila a proto mne nepoznáváte. Jednou jsem vám však dal u Pucka dva dolary. Hladila jste mi pak vlasy a protože jsou světlé, říkala jste mi celý večer Kanárku. Teď mi tak nemůžete říkat, to se rozumí. Boss by to nerad slyšel. Jmenuji se Cleve Stevenson, ale říkají mi tu Popleta. Já se proto nezlobím, a jestli se vám Popleta lepší líbí, jen si posлуžte."

Od studně se ozval lví řev a lavice u stáje praskla pod chechtajícími se cowboby.

"Jste propuštěn," ječela Lissie, "já vás naučím. Přijďte si večer do kanceláře pro peníze."

To bylo zlé. Zamílovaný Harper skákal, kam Lissie ukázala, a pět cowboyů na dvoře se raději ztratilo, než se vznešená Lissie obrátí na ně.

"Já jsem tu proto, abych sloužil kravám," hekal tiše tlustý Crofts, který seděl předtím na lavičce, "já sloužit nebudu."

Nová paní na ranči se proto chvíli marně ohlížela a nakonec se obrátila znovu k Popletovi.

"Osedlejte mi toho malého, strakatého koníka," požádala zamračeně.

Cleve Stevenson se její předchozí hrozba nijak nedotkla. Díval se na naduté děvče ze saloonu spíše zvědavě než pohoršeně. Nyní se však zachmuřil a vstal se židličky.

"Vy máte nápady," zavrtěl hlavou a roztrásl červený kapesník, "to je přece klisnička slečný Lucy a nikdo jiný na ní jezdit nesmí. Dostala ji od bosse k narozeninám. Mladý pán slíbil, že přerazí každého, kdo na ni hodí sedlo. Já jsem raději v celku."

Vyčistil si hlučně nos, hodil spravovaný řemen přes rameno a odcházel, mávaje kladívkem. Lissie, rozezlená k nepříčetnosti, vběhla do stáje. Byli tam ti tři, s nimi tlustý Crofts, jehož zásluhou se vlastně lavička před stájem zřítíla. Dva zaběhli dávno do bezpečí, když zaslechli Lissiny kroky. Tlustý Crofts se však nestačil odbatolit včas a svižná Lissie ho chytila za rameno ještě než se zahrabal do kupy nějaké trávy.

Rozumí se, že tlustý Crofts nevyprávěl rančerovi tyto události tak přesně a souvisle. Především ho Cleve zle zřídil za to, že se mu později vysmíval, nazýváje ho kanárkem za dva dolary, a následky výprasku Crofts dosud těžce pocítoval. Za druhé se Croftsovi nechtělo do rozhovoru o věcech, pánovi jistě nemilých. Koktal, přel se a když chtěl něco uhladit, rozšápal to svým neobratným jazykem tak, že se rančer chvílemi domníval, že si jeho mladá choť nadávala s polovinou zaměstnanců. Ale celkem se Crofts držel pravdy a drobné nesouvislosti se brzy vysvětlily.

"Mladý pán vyšel z domu zrovna ve chvíli, když jsem pomáhal paní do sedla," končil tlustý Crofts své vyprávění, "musel jsem ji osedlat slečnina strakáče. Byl bych hodil sedlo třeba na měsíc, jak řádila."

"Co se dělo dál?" otázal se Eliáš Harper zachmuřeně.

"To víte," vykroutil se Crofts, dívaje se bossovi rozpačitě kolem uší.

"To víte vy," osopil se rančer, "já se to chci teprve dovědět a proto povídejte."

"Nu... mladý pán vyhlížel hrozně. Strčil do mne, až jsem upadl. Měl jsem u boku slečnina strakáče sepaty ruce a vaše paní mi právě stála v dlaních. Ona leze na kobylu jako na vrbu, vždyť to znáte. Pak jsem ji už ovšem nemohl udržet a váleli jsme se po zemi oba. Byla to hrozná podívaná, ale ani mladý pán, ani vaše paní se nesmáli. Vyskočila hned a dali se do sebe. Neprali se, abyste si snad myslil. Vaše paní sice Frankovi nějakou vrazila, ale on ji jen odstrkoval. To ona tu jen pak běhala rozčuchaná po dvoře a křičela, že ji tahal za vlasy."

Eliáš Harper mlčel a před očima se mu tmělo.

"Dál," řekl temně.

"On by byl Frank nevyšel z domu právě včas," sděloval důležitě tlustý Crofts, "ale Cleve mu asi žaloval, že si panička chce vyjet na slečnině strakáči."

"Co... co si povídali má paní a Frank?"

"Povídali?" vyvalil oči Crofts, "ó je! Neříkejte, že si povídali. Všechno jsem sice neslyšel, to se ví, protože jsem hleděl zmizet. Lissie nadávala..."

"Croftsí!"

"Nadávala," stál na svém Crofts, rozohněn svou obsažnou řečí, "to ona dovede. Měl jste ji někdy slyšet u Pucka. Před vámi se krotila, ale ona byla ze všech děvčat vždycky nejvíc sprostá. Co jste ještě chtěl slyšet, boss?"

"Nic," odvětil rančer zlomeně, "řekněte mé paní, že se vrátím až večer."

Vyskočil na koně a vyjel z vrat. Nechtěl teď vidět svou roztomilou ženušku. Tak se stalo, že se vracel ke starému Tadeášovi o něco dřív, než měl v úmyslu, a v hanebné náladě.

Tadeáš měl věru co rozmýšlet. Pod košatými stromy nedaleko srubu seděl Flagge Smith a chystal se z něho vytlouci příslušný desátek holí. Eliáš Harper projížděl toho dne po třetí Trenthammem a jeho obličej byl šedivý hněvem a zlostí.

7. BILL ROLLINS POMÁHÁ KE SVÉ ŠKODĚ ŠERIFOVI

Kulhavý střelec Rollins neměl nikdy co na práci a větší díl dne se potloukal bez cíle po Trenthammu. Viděl Eliáše Harpera v městě ráno, viděl ho vracet se od Tadeáše a spatřil ho i pozdě odpoledne projíždět opět Trenthammem směrem, kde stál Tadeášův srub.

„Mám vždycky pravdu,“ zakýval spokojeně, „něco se tu přihodí a začne to nahoře u starocha Tadeáše.“

Aby si byl zcela jist, přimotal se Eliáš Harperovi do cesty tak, že Harperova kobyla div o něj neklopýtla. Rančer jel velmi zamýšlen a zpozoroval poznamenaného střelce teprve v poslední chvíli. Zastavil koně a díval se chvíli do zešklebeného Rollinsova obličeje.

„Dobrý den,“ pozdravil Rollins, kolébaje se na zdravé noze, „vy máte dnes s ježděním nějak napilno. To nemáte první den po svatbě na ranči lepší práci?“

Eliáš Harper mlčel a díval se chvíli zasmušile do obličeje klepavého střelce. A pak ho napadlo, že může jeho povídavosti a touhy po sensacích využít ve svůj prospěch.

„Mám starosti, Rollinsi,“ řekl celkem podle pravdy, „velké starosti. Těžké starosti, řekl bych.“

„Nic není těžší než zlato a olovo,“ odfušil kulhavý střelec moudře, „dolary máte a colt také. Jaképak starosti?“

„V mém věku se coltem nehoví, Rollinsi. A co se týče peněz...“

„Nepovídejte,“ ozval se nedůvěřivě Rollins, chorobně dychtivý novinek, „něco se se ženskou utratí, to se rozumí. Počítám však, že vy na to stačíte.“

Místo odpovědi vytáhl Eliáš Harper z kapsy černý, mdle lesklý kámen. Podal jej beze slova Rollinsovi a pozoroval účinek, jaký zdánlivě nevinný kámen bude na střelce mít. Ušetřil si otázku, zda Rollins ví, co tento kámen znamená. Střelec vtáhl do sebe vzduch, až ho hvízdl.

„I hrome,“ vzdychl překvapeně, „Hladová vdova.“

Eliáš Harper zakýval hlavou.

„Pochází z mého dolu,“ řekl truchlivě, „říkám vám to, protože spoléhám na vaši mlčenlivost.“

„To se spolehněte,“ ujistil licoměrně klepavý Rollins. „Stejně na tom nezáleží. Za chvíli se to rozkřikne, to vás napadne.“

„Nesmí se to rozkřiknout,“ odvětil smutně Eliáš Harper, „protože chci dolý prodat. Někdo namluvil starému Tadeášovi nějaké nesmysly, že důl bude i nyní vynášet, čert ho vezmi. Zpěčuje se na prodej přistoupit. Co tomu říkáte?“

„Tadeáš je blázen,“ projevil Bill Rollins pevně přesvědčení.

„Neříkejte o Hladové vdově nikde,“ žádal důtklivě Eliáš Harper. „A nemluvte před Tadeášem ani nikým o tom, že je důl prázdny. Tadeášovi jsem se o tom nezmínil. Jaký on je nesmyslný poctivec, nechtěl by důl prodat. Říkal jsem mu jen, že důl je vyčerpán.“

„Tadeáš nemá rozum,“ opakoval Bill Rollins. „Vdova má hlad. Nikdy nenechala v žádném dole zlata, ani co by se za nehet vešlo. Nenechá ani ve vašem. Na mé mlčení šel spolehněte.“

Eliáš Harper pak odjel. Byl přesvědčen, že se zpráva o vyčerpání dolu po Trenthammu roznese bleskem, protože žvanivý Rollins nikdy nedržel jazyk za zuby. Ale stejně si byl jist tím, že kulhavý střelec přesvědčí nějak starého Tadeáše o nevýnosnosti dolu a to bylo pro Harpěra mnohem důležitější.

Kulhavý Rollins skutečně nebyl tak moudrý, aby sbíral novinky jen pro sebe a hleděl jich využít. Neměly cenu, jestliže jimi nemohl někoho překvapit. Rozběhl se proto po lidu-prázdném městě, co kulhavá noha stačila a hledal někoho, komu by mohl zprávu o Hladové vdově s patřičným okrášlením předložit.

Náhoda chtěla, že prvními lidmi, jež spatřil, byli právě šerif Strenton a šenkýř Jimmy Puck. Ani jeden z těch dvou neměl kulhavého příliší v lase a Bill Rollins také o ty dva příliší ne-

stál. Ale novinka ho tlačila a v prašné ulici nebyl dosud v horku nikdo, kdo tu neměl právě co na práci.

Strenton a Puck měli. Jimmy Puck zatloukl právě čepcem sekýry do dveří u kostela mohutnou petlici s okem jako na zajíce a šerif jí prostrčil visací zámek. Přinesl jej Hank Brandbanney z odpočívajících dolů. Byl rezivý a ozdobný klíč se v něm těžko otáčel. Šerifova vyhláška o zákazu vstupu do srubu se zvonom neměla očekávaný účinek. Hned navečer utrhł někdo z vyhrazené lavice rančera Branda hezky ohoblované prkno a do rána se vyhláška ztratila. V Trenthammu nebyl nikdy valný pořádek a mohlo se očekávat, že srub nezdárni osadníci docela roznesou, než se v hříšném městě objeví nový kazatel. Proto se šerif rozhodl k energickému kroku a zavěsil na dveře zámek.

„Černý Absolon je žvanil,“ mluvil právě šerif mrzutě, „nemluvil jsem ráno s nikým a také jsem nikoho nezavíral do vězení. On je jako černá kočka a vidí duchy.“

„Já mám doma šedivou kočku,“ odpověděl Jimmy Puck, namáhaje se otočit klíčem v zámku, „barvy je sice jiné, ale bude to tak, jak to povídáte. Někdy se dívá a neví po čem. Nikdo nic nevidí, ale ona po tom seká packou a sleduje to očima. Absolon také vidí duchy, protože se bojí všeho na světě a fantasii má jako pětiletý kluk.“

„Dejte to sem,“ požádal šerif a opřel se o mohutný klíč, až mu žily na čele naběhly, „kdybyste slyšeli Absolona ještě něco vykládat o tom nesmyslu, pohladte ho něčím dřevěným po hlavě. S kým bych mluvil? Vězení je prázdné. ačkoli by mělo být plné. Nenašel jsem ani Stana Rodena, ačkoli jsem jeho stopu sledoval až ke Králíčímu brodu. Tam najednou končí. Zpět vede jen jedna stopa koně a to je patrně stopa kovářovy Pápěrky. Brandbanneyova kobyla chodí jako když cihlami hází. Měl byste vidět, jak se její stopy otiskují do mokré půdy u brodu. Alespoň o polovinu hlouběji, než stopy Rodenova koně. Má kopyta jako lžici, a na mokrému leze zrovna pod zem.“

Brandbanneyova kobyla dělala svému jménu v mokré půdě u řeky skutečnou ostudu. Ale šerif svou řečí jen potvrzoval, že stopy číst neumí. Hluboké otisky, o kterých mluvil, nebyly stopou kovářovy Pápěrky. Kdyby byl měl šerif alespoň lepší paměť, snad by si byl vzpomněl, že kovář mluvil o cestě od brodu pěšky. Rodenův kůň byl dobrý kůň s normálně širokými kopyty. Ale bořil se hodně, když na něm seděl statný kovář a měl v sedle napříč ještě i omdlelého Stana Rodena. A byla to jeho stopa a nikoli stopa nevinné Pápěrky, kterou šerif pečlivě u brodu prohlížel.

„Také vám to nějak nejde,“ konstatoval spokojeně Jimmy Puck, pozoruje šerifovu námahu s klíčem, „pusťte mne k tomu. Kde je Roden, to ví jen milý Bůh.“

Bůh to ovšem věděl. Ale věděl to i Stan Roden sám, Hank Brandbanney a v této chvíli i Frank a Nancy Harperovi. Puckův výpočet byl tudíž hanebně neúplný.

„Pořád se do něčeho hrabete,“ zavřel podrážděně šerif, sápeje se opět po obrovském klíči, „kdybyste mne nechal, bylo to už dávno. Rád bych věděl, kde je lysý Houden a hluchý Brandeck, a co se teď nejdřív přihodí.“

„Něco jistě,“ odvětil prorocky Jimmy Puck, „říkal Rollins, že to začne u starého Tadeáše. Běží o lotrovinu, od které Bill Rollins není nikdy daleko, a jest proto jeho slovům dáti víry.“

„Mluvíte jako otec Burns,“ zabručel šerif, vyskakuje na klíč, „tomu také nebylo nikdy pořádně rozumět. Rollins něco povídal?“

Tak se dostala řeč na vlka a vlk se přesně podle přísloví objevil za humny. Kulhavý Rollins se dobelhal právě až k nim. V ruce měl černý kámen a na jazyku novinky. Slyšel šerifův povzdech a vesele se zašklebil.

„S Burnsem jsme se rádi neměli,“ zazubil se, „je pravda, že jsem povídal mnoho věcí. Řeknu vám ještě mnoho užitečného, jestliže už jednou odložíte nesmyslné přesvědčení, že jsem trenthamským pastorem vyhlásil vyhazovací válku.“

„Do třetice všeho zlého,“ zabručel nevrle šerif, „na příštího kazatele si dejte pozor, Rollinsi. Nepotřeboval jste právě vy náhodou prkno z Brandovy lavice? Co tu vlastně děláte?“

„Co tu děláte vy?“ opáčil chromý střelec, „zafloukáte tu skobu do toho železného lívance?“

„Skoba je klíč a lívanec zámek,“ odsekl šerif Strenton, „nebo by alespoň měly být. Zamkněte si to sám, jste-li tak chytrý. Je to výrobek Hanka Brandbanneye. Váleželo se to někde celý rok v louži a ačkoli Puck tvrdí, že nacpal tu železnou bednu plnou loje, drží to při sobě tak, jako by to Hank vykoval v kusu.“

„Pořádný šerif jde na všechno s coltem,“ šklebil se Bill Rollins, „ale vy nejste pořádný šerif a to je počátek všech nesnází v našem městě.“

Vytáhl svůj colt o dlouhé hlavní. Šerif neřikal nic, ale bylo znát, že mu rýpavá řeč kulhavého střelce není vhod.

„V Trenthammu je to už takové, že se bez coltu ani kostel nezavře,“ posmíval se Rollins a strčil hlavěň do oka klíče.

„V tom vy se vyznáte,“ podotkl Jimmy Puck jedovatě.

„Tentokrát to myslím jinak,“ ubezpečil Rollins a opřel se o pažbu.

Musel však vynaložit všechnu sílu, než páka coltu, spočívajícího hlavní v oku klíče a tlačeního dolů oběma rukama, vykonala své dílo. Zámek hlasně zařval, čepy zaskřípěly a železo skočilo s mocným cvaknutím. Hank Brandbanney koval poctivou práci.

„Zavřelo se to nebo ne?“ pohlédl Bill Rollins vítězně na šerifa, „kdypak už uznáte, že jsem obratnější než vy?“

Hodil colt do pouzdra. Po první prospěl Drake Strentonovi a netušil, že tím podepsal svůj ortel smrti.

„Zavřelo se to dokonale,“ zabručel Jimmy Puck, „jste vy to mezek, Rollinsi.“

A vytáhl ze zámku místo klíče železný kuleček. Statečným náporům střelce Rollinse všechny zuby s klíče uletěly a haršily teď smutně v zámku.

Bill Rollins se chvíli vyjeveně díval na lysou tyčku a vyjel pak prskavým smíchem.

„Vstup se zakazuje,“ chechtal se, „všem, i se šerifem. Nechte to zatím tak, Strentone. Trenthammem se zbožnost stejně nerozšíří, i kdyby byla vrata dokořán. Kdoví, kdy se sem nový kazatel odváží. Zaplatíte skleničku? Mám pro vás novinku, která stojí za to.“

„Nevyhazujte peníze, šerife,“ poradil mu Puck s kosým pohledem, „Rollins má na Flaggeho zlost a bude ho jistě zase pomlouvat. Proč se na Smitha tak zlobíte, Bille?“

„Zůstal mi dlužen nějaké peníze,“ odpověděl nedbale Rollins.

„Vsadili jste se o něco?“

„Skoro,“ zašklebil se Bill Rollins. Běželo ovšem o nedoplatenou odměnu za odstranění Franka Harpera při svatbě jeho otce. Ale nebylo moudré o tom něco před šerifem vykládat. „Já jsem sice prohrál, ale ani Flagge nemá vyhráno. Zaplatíte tu skleničku, šerife? Nejde o Flaggeho.“

„Pojďte,“ svolil šerif, „zámek jste zavřel právě tak hezky, jak se od vás mohlo očekávat. Jak to, že jsem jen chvíli očekával, že vy skutečně jednou prospějete spravedlnosti jinak než svým pohřbem?“

Odešli do Puckova saloonu, který byl právě naproti. Jimmy Puck hodil sekýru do kouta a nalil sklenice.

„Jednu od šerifa a jednu ode mne,“ prohlásil, „neboť já chci také poslouchat.“

Tak se prvního dne po svatbě Eliáše Harpera ocitl na stole po druhém černý kámen z Harperových dolů. Byl o něco menší než onen, který si odnesl Hank Brandbanney. Jimmy Puck pochopil, že je nějaká souvislost mezi oběma podivnými kameny a nastražil uši. Zato šerif se choval stejně netečně, jako při pohledu na první kámen.

Rollins vypil první sklenici jedním douškem a vysvětlil jim náležitě, co Hladová vdova znamená a jaký strašný význam má pro Eliáše Harpera. Jimmy Puck vyvaloval oči, ale šerif Strenton se jen mračil.

„Rád bych věděl,“ zavrčel, „proč se Eliáš Harper svěřil právě vám, Rollinsi.“

Dlouho se o tom bavit nemohli. Pod okny se ozval dusot koně a záhy zaslechli i zvuk těžkých jezdeckých bot na dřevěných stupních, vedoucích na verandu. Tak brzy odpoledne zavítal do saloonu nejvyšší nějaký cizinec a tři muži zdvihli proto udiveně hlavy.

Byl to Frank Harper, syn Eliáše Harpera. Bill Rollins se sotva znatelně hnul a přesvědčil se, zda má dosud svůj colt v pouzdře a na správném místě. Nebylo to tak dlouho, co se snažil získat tři sta dolarů za jeho odstranění, a setkání s Frankem mohlo dopadnout všelijak.

Frank Harper měl však plnou hlavu jiných starostí a kulhavého si valně nepovšímal. Hank Brandbanney mu slíbil již v době, kdy se sňatek jeho otce s prohnanou Lissii zdál neodvratným, že k sobě vezme Nancy, aby si Frank mohl najít nové místo někde ve světě. Ale když k němu po poledni přijeli, tvářil se velmi rozpačitě a zdálo se, že je do svého srubu ani nepustí. Jeho žena stála na prahu a ždímal rozpačitě zástěru.

Příčina jeho podivného chování vyšla najevo brzy. U kováře ležel na lůžku Stan Roden, po němž se velmi sháněl šerif a ještě někdo jiný.

„Vy jste poctivý chlap, Franku,“ řekl Hank Brandbanney rozpačitě, „pochopíte jistě, že nemíním podporovat nějakou špatnost. Zdá se však, že se na Rodena někdo v Trenthammu chystá a on mne prosil, abych ho tu nechal alespoň tak dlouho, než bude moci vzít colt pořádně do ruky. Šerif může pověsit jeho vraha, když se mu ho podaří polapit. Ale to je pro Rodena slabá útěcha a proto jsme to zařídili takhle.“

„Kdo se chystá ublížit Rodenovi?“ otázal se Frank ještě před dveřmi Hankova obydlí.

„To nevím,“ pokrčil Brandbanney ramený, „ono mu není příliš dobře, aby mi to mohl široce vykládat. Zdá se, že to nějak souvisí i s vaším otcem, ale vyznat se v tom nemohu. Roden s ním chtěl nejdříve promluvit a také jsem se marně pokoušel Eliáše sem přilákat. Ale teď ho to nějak přešlo a nepřeje si, aby o jeho pobytu u mne věděla živá duše. Zeptejte se ho sám. Ale rozhodně nikomu neříkejte, že jste ho u mne viděl.“

Frank Harper se tedy zeptal, ale odpovědi se nedočkal. Stanu Rodenovi se sice nevedlo nijak bižně, ale tvářil se, že se loučí se životem a na Frankovy otázky odpovídal jen těžkými vzdechy. Jestliže už nestál o rozmluvu s jeho otcem, nechť se patrně ani jeho synovi světoval s tím, co ho tížilo.

„Spoléhám na vás,“ řekl tedy Frank Harper Brandbanneyovi, „ačkoli vám řeknu přímo, že jste měl alespoň šerifovi říci, kde má Rodena hledat. Opatrujte tu Nancy dobře. Ohlédnou se po nějaké práci a vrátím se brzy.“

Za malou chvíli vyjel na koni ke Králičímu brodu, hodlaje do večera urazit ještě kus cesty na své pouť za novým zaměstnáním. Ale dojel právě jen nad Králičí břež k vysoké skále, se které Stan Roden shodil minulé noci zbylé dva vozy s rudou. Odtamtud se vrátil co nejspěšněji do Trenthammu.

„Hledám vás, šerife,“ řekl teď Harper Strentonovi. „Rozešel jsem se dnes s otcem a chtěl jsem se trochu ohlédnout po světě. Vrátil jsem se však od Králičího brodu. Podíval jsem se namátkou do víru pod vysokou skalou, kde asi zmizely vozy s rudou. Něco se tam ve vodě točilo. Vytáhl jsem to lasem a položil na břeh.“

„Povídejte, člověče,“ zabručel Jimmy Puck napjatě, „co to bylo?“

„Vytáhl jsem lysého Houdena, jednoho vozku mého otce. Lépe řečeno to, co z něho zbylo.“

„Utopil se?“

„Byl jistě mrtev dřív, než dopadl do vody. Náзор mého otce o předstíraném přepadení vozů je naprosto chybný. I lysý Houden má v těle střelnou ránu, ale třetili ho lépe než Stana Rodena. Olovo mu sedlo právě doprostřed čela. Víř ho udržel u skály a teprve nyní vyplul nějak na povrch. Chcete se tam podívat, šerife?“

8. MRTVÉ POHRBÍVATI

Šerif po probdělé noci zamhouřil sotva na několik minut oči. Ale nyní ochotně vyskočil a utíhl opasek s revolvery.

„Diky Bohu,“ řekl vroucně, „měl jsem dosud nějaké pochybnosti, ale už se mi jasně. Lysého Houdena máme, ač jsme ho nenašli v takovém stavu, že bychom to mohli pokládat za úspěch. Ale je to krok dopředu, i když šlapeme stále v horších věcech.“

Odmítl Puckáv doprovod a podíval se na belhavého Rollinse tak, aby střelec i bez dlouhých řečí byl přesvědčen, že jeho přítomnost u Králíčího brodu není žádoucí. Bill Rollins tedy zůstal sedět, tím spíše, že mu v přítomnosti Franka Harpera nebylo nijak volno.

Frank Harper tedy odcházel po boku nevyspalého šerifa na koni sám. Cestou spolu nemluví. Každý měl plnou hlavu vlastních starostí a i na příšerný Frankův nález pohlíželi každý se svého stanoviska. Šerif zarazil koně u houštiny, kde si v noci na dnešek ulovil rýmu promočený Hank Brandbanney, a podíval se tážavě na Franka.

„Jsem tu dnes po třetí,“ prohodil, „po prvé, sotvaže den začal. Po každé nadarmo. Kde leží váš nehezky objev?“

„Na druhém břehu více po proudu,“ odvětil Frank Harper, „tam, kde je nad vírem vysoká skála. Za ní je užlabina, odkud jsem házel lasem. Houden tam leží na kamení.“

Šerif pabídl koně. Měl raději činy než mnoho řečí a vešel koně do vody. Přebrodivli se bez nehody, ačkoli vysoký stav vody trval a řeka tekla prudce. Na druhé straně půda směrem po proudu stoupala a koryto řeky se tedy zařezávalo do země. Svah končil vysokou skalou, pod kterou se Pal River otáčela k jihu. Vznikl tu proto vír, voda se tu divoce točila a špinavé koláče pěny kroužily na jejím povrchu. V Trent-hammu tomu místu říkali Babí kolotoč a opravdu to shora vyhlíželo, jako když se po tmavé podlaze prohánějí v tanci babky ve stárim zažloutlých čepcích.

Šerif i Frank znali krajinu dokonale. Nebylo nutno vyjíždět na skálu nad vírem a šplhat po druhé straně k užlabině po srázném a drolivém kamením pokrytém svahu. Užlabina se táhla téměř kolmo k řece a dál od břehu bylo do ní možno vjet bez námahy. Od hladiny ji dělil jen nízký stupeň a někdy, když řeka více stoupala, bylo koryto při svém ústí do Pal River naplněno vodou.

„Užlabina je suchá?“

„Byla suchá, když jsem lovil Houdena z vody,“ odvětil Frank. „Řeka sice od včerejška ustavičně stoupá a k prahu neměla hladina už daleko. Není to však příliš dlouho a myslím, že se voda do koryta dosud nedostala.“

Objeli skálu nad Babím kolotočem a vjeli do stále se zúžující kamenité průrvy, svírané s obou stran pobřežními skalami. S nich se často sypalo kamení, když bylo po dešti a vál prudký vítr. Zem tu pokrývaly ostré a pohyblivé vrstvy štěrku. Frank seskočil s koně a pokynul i šerifovi.

„Dost. Dál můžeme jít pěšky. Není nutno, abychom vystavovali koně nebezpečí, že si poraní nohy. Času máme dost. Mrtvý nám neuteče.“

„Pravda,“ zabručel šerif, „ačkoli v tomto zatroleném kraji se dějí všelijaké věci. Tři vozy s těžkou rudou také nejsou příliš pohyblivá věc a přece je až dosud marně hledáme.“

Šerifův povzdech se ukázal oprávněným. Na konci užlabiny se po mrtvém Houdenovi nadarmo rozhlíželi. V těchto místech byla soutěska úzká a přehlédli ji snadno. Nenašli nikde nic. Šerif se opřel zády o skálu, stočil si cigaretu a pohlížel mlčky na Franka Harpera. Na něm byla řada, aby začal vyprávět, co a jak.

Ale Frank Harper také mlčel a vraštil čelo. Bylo ticho a jen s hořejšího proudu u brodu sem zaléhalo temné šumění vody. Na hladině pod nízkým práhem se točily špinavé babí čepce žluté pěny.

„Voda dosud na práh nedosáhla,“ prohodil šerif, když se Frank Harper neměl k řeči, „nemohla proto Houdenovo tělo odplavit. Jste si jist, že jste ho položil tak, aby nemohl opět sklouznout do řeky?“

„Naprosto jist,“ potvrdil Frank Harper, rozhlížeje se kolem, „ležel nejméně tři kroky od stupně. Nemohu naprosto pocho-
pit, kam se poděl. Co je to tamhle?“

Šerif se otočil naznačeným směrem. Daleko od břehu leželo opřeno o skalnatý výstupek prkno. Frank Harper došel ke skalině a vzal je rozvážně do ruky.

„Rozhodně tu nebylo, když jsem tu byl po prvé,“ prohlásil určitě, „díval jsem se všude dobře. Voda je nemohla vyhodit tak daleko od břehu.“

„Nehledíc k tomu, že by je vlny neopřely tak pečlivě o výklenek,“ přisvědčil Drake Strenton. „Kde se tu to dřív vzalo?“

„Vylovil je z víru někdo, kdo odstranil Houdena. Je dosud vlhké, ale neleželo ve vodě dlouho. Je to prkno z bedny a řekl bych, že vím z které.“

„To lze uhodnout snadno,“ usmál se šerif, „je z bedny s rudou. Hank Brandbanney je okoval jistě dobře. Nepočítal však s tím, že se jimi bude házet se skály do řeky a některá se proto rozbila. Nu... věděli jsme skoro určitě, že vozy s rudou skončily v těchto místech.“

„Snad skončily,“ pokrčil rameny Frank Harper, „toto prkno se však neoddělilo od bedny s rudou, šerife. Podívejte se na ně dobře. Poznáte na něm jasně vypálená písmena RK. Jsou to poslední písmena jména Cork. Znáte toto jméno?“

„Cork má v Calentonu velký bazár,“ přisvědčil šerif, „souvisí to nějak?“

„Dokonale. Je to prkno z bedny, kterých před časem přivezl otec plný vůz. Neřeknu vám však, co obsahovaly. Složili je na dole a přede mnou se o nich otec vůbec nezmiňoval.“

„Hádal je těžko,“ pravil rozvážně šerif, „u Corka dostanete všechno od špendlíku až po traktor. Bylo to něco do dolů?“

„S tím by se byl otec netajil. Myslím spíše, že obsahovaly věci pro jeho tehdejší nevěstu.“

„Ale, ale,“ namítal šerif, „kde by se v řece vzala bedna s výbavou vaší... vaší - nu, Lissie Smithové? Pokud vám, jsou s vaším otcem dosud zadobře. Proč by jí házel parádu do vody?“

„Je to určitě prkno z oné bedny. Tehdy je složili na dole. Snad chtěl otec Lissii překvapit, nebo nám s tím nechtěl raději na oči.“

„To jsou věci,“ skončil to šerif rozpačitě.

Prošli několikrát úzkou prostorou průrvy u řeky. Neměli štěstí. Ani ve víru se kromě pěny nic netočilo a prkno ze záhadné bedny zůstalo jejich jediným úspěchem. Nechali je na místě. Nemělo smyslu se s ním někým vláčet.

„Pojďte,“ pobídl šerif, „Houden po stráni sám nevylezl. Mrtvý muž znamená nejméně sto padesát liber váhy a to jen tak se světa nezmizí.“

„Leda opět ve vodě,“ pokrčil rameny Frank.

Kráčeli zvolna zpět, šerif o něco napřed. Skláněl hlavu a rozhlížel se bedlivě po zemi.

„Vy jste vjel s koněm až sem?“ otočil se k Harperovi.

„Ne,“ odpověděl překvapeně Harper, „proč myslíte?“

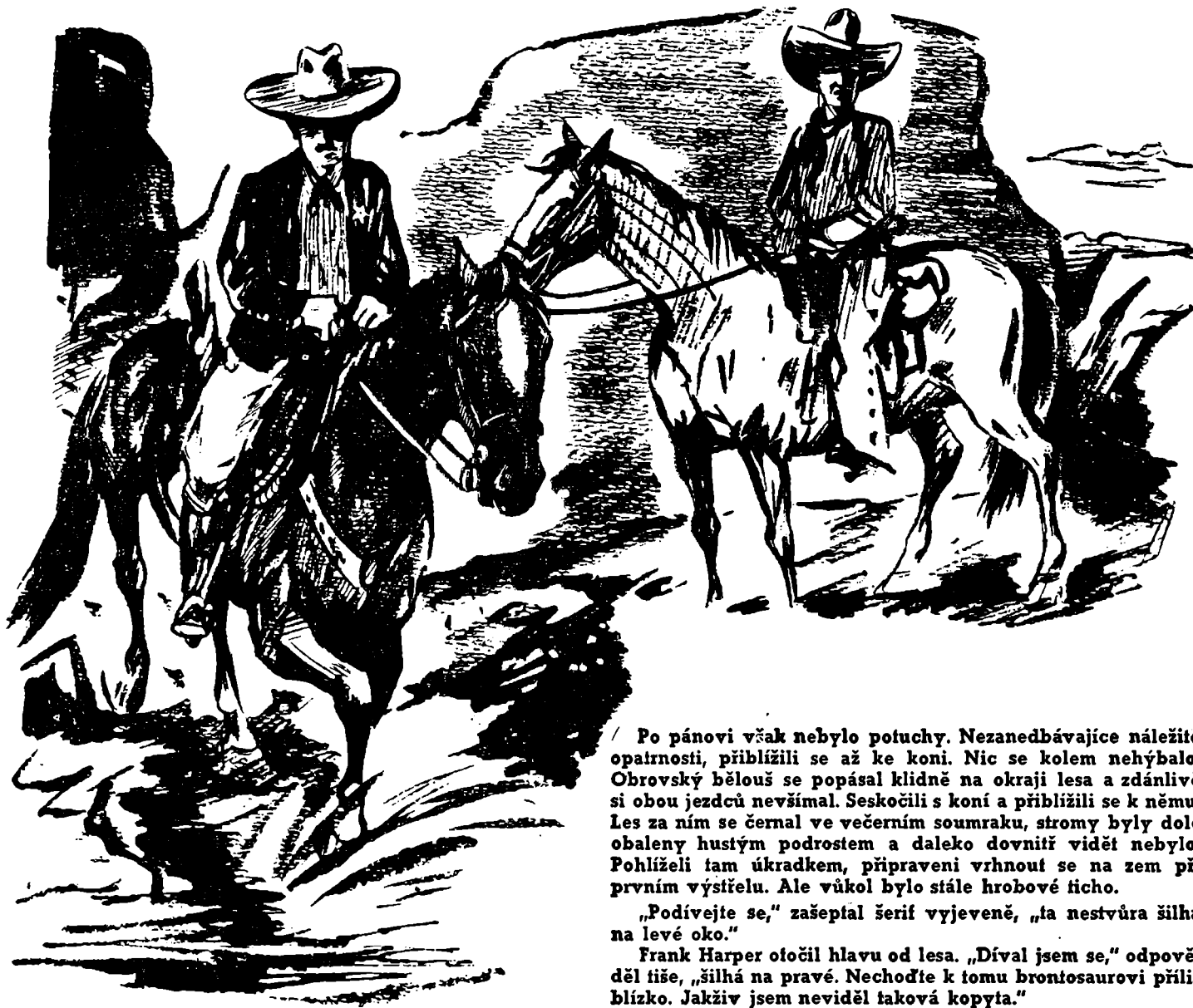
„Tohle vyhlíží jako otisk koňského kopyta,“ nřkal šerif, „je to zatrolená odvaha, štvát kobyly po tomto kamení. Také je to trochu velké, ale přece se zdá... Medvěda jsem tu neviděl řadu let. Co by to bylo jiného?“

Frank poklekl na koleno a prohlížel pečlivě stopu. Blízko skalnaté stěny nanasla velká voda polštář z urvaných travin, řas a větviček. Nyní trouchnivěl a prsť a drobné kamínky vyplnily nepevné pletivo. Probořilo se značně pod tlakem těžkého předmětu a obrysy dutiny byly velmi neostře.

„Je to přece koňské kopyto,“ prohlásil Frank Harper udiveně, „jaký to byl však kůň, probůh! I když počítáte s tím, že se traviny kolem stihly, je stopa téměř o polovinu větší, než jakou zanechá kopyto obyčejného jezdeckého zvířete.“

„Také dobře,“ kývl spokojeně šerif, „je snadné hledat mu-
že, jenž jezdí na koni, velkém jako stodola. Jistě bude něco vědět o nebožtíku Houdenovi.“

Kráčeli spěšně dál, prohlížeje stále cestou půdu. Došli však až ke svým koním, aniž objevili další známky přítomnosti neznámého jezdce na velkém koni. Zem byla kamenitá a stopy znát nebyly.

„Nemohl zmizet jinudy, než východem z úžlabiny. Přidejme do kroku. Večer se blíží a dlouho už vidět nebude.“

Jeli tak rychle, jak ohled na bezpečnost koní dovozoval. Dostali se proto brzy k východu z úžlabiny a šerif zastavil pod převislou skalou.

„Kdybych číhal na někoho, kdo se vrací od řeky, postavil bych se s puškou s druhé strany právě v těchto místech,“ upozornil. „Jeli jsme sem hezky bezstarostně. Jestliže ten zloděj mrtvol má za lubem něco nehezkého, stačí mu dvakrát stisknout spoušť, aby se zbavil dvou nepohodlných svědků. Proto dejte pozor.“

„Dávám dobrý pozor,“ ubezpečil Frank, „jestliže muž na velkém koni skutečně shromažďuje mrtvol, moji si svou sbírku zaručeně nerozmnoží.“

A objel skálu.

Nebyl tam nikdo. Dlouho pak už nejeli. Před malým lesem poněkud na východ spatřili bílého koně. Jeho rozměry předčily daleko jejich očekávání. Byl téměř o polovinu větší než obyčejní koně v této krajině, měl silné, rousnaté nohy, a dostat se bez žebříku do sedla, bylo jistě akrobatickým výkonem.

„Oh, oh,“ zavrtěl hlavou šerif, „bude na pováženou, má-li jeho pán postavu úměrnou k výšce svého koně.“

Po pánovi však nebylo potuchy. Nezanedbávající náležitě opatrnosti, přiblížili se až ke koni. Nic se kolem nehýbalo. Obrovský bělouš se popásal klidně na okraji lesa a zdánlivě si obou jezdců nevšímal. Seskočili s koní a přiblížili se k němu. Les za ním se černal ve večerním soumraku, stromy byly dole obaleny hustým podrostem a daleko dovnitř vidět nebylo. Pohlíželi tam ukradkem, připraveni vrhnout se na zem při prvním výstřelu. Ale vůkol bylo stále hrobové ticho.

„Podívejte se,“ zašeptal šerif vyjeveně, „ta nestvůra šilhá na levé oko.“

Frank Harper otočil hlavu od lesa. „Díval jsem se,“ odpověděl tiše, „šilhá na pravé. Nechoďte k tomu brontosauroidovi příliš blízko. Jakživ jsem neviděl taková kopyta.“

„Ani já ne,“ přisvědčil šerif, „šilhá na levé, povídám.“

„Opravdu,“ zavrtěl hlavou Frank, „byl bych přísahal, že před chvílí šilhalo pravým.“

Přistoupil opatrně ke koni a poplácal ho přátelsky po plecích. Bělouš vycenil žlutavé zuby jako v úsměvu, zahrabal předními nohama a pak se zdvořile uklonil.

„Pro všechno na světě,“ polekal se šerif, „je to kuň nebo papoušek?“

„Kobyla,“ ozval se za nimi truchlivý hlas, „jen jí neřekněte, prosím vás. Začne chodit po zadních a to si nepřejte vidět.“

Oba se bleskurychle otočili. Pohlédli do vlídného, hladce oholeného obličeje asi třicetiletého muže. Černý šosatý kabát a zelenavý klobouček směšně malých rozměrů se naprosto nehodily k vysokým jezdeckým botám s červeným lemováním. Na opátcích měl ostruhy velké jako svatební koláč, celé ze stříbra a rohaté jako znamení nějaké tajné sekty. Ježto jeho klobouček s pírkem postrádal naprosto obvyklou širokou střešinu, byl muž osmahlý do černa. Z obličeje mu svítily dvě řady oslnivě bílých zubů a zářily ocelově šedivé oči. Výraz jeho tváře byl vysloveně přátelský a Frank pustil pažbu coltu.

„To šilhavé stvoření je vaše?“

„Koupil jsem je s tou vadou,“ odpověděl neznámý zdvořile, „ve skutečnosti Rosinanta vůbec nešilhá. Mhouří chvíli to a chvíli ono oko. Je to výraz nejčistšího šibalství, jaké se vejde i do tak velkého těla, jaké má ona. Nehvízdejte, prosím,“ zdvihl prosebně ruku, když šerif našpulil rty, „na zahvízdání dělá

Rosinanta mrtvou. Stojíte blízko o mohla by se vám převálit na hlavu. Je na piliny zvyklá."

"Říkal jste na piliny?" podotkl šerif mrzutě.

"Piliny," přisvědčil vážně neznámý, "byli jsme spolu nějaký čas u cirkusu a osvojila si tam všelijaké nectnosti. Harmoniku s sebou nemáte?"

"Ne," odpověděl šerif dopáleně, "ani buben. Váš humor se mi nelíbí, kamaráde, a ty piliny máte u mne k lepšímu. Večer se blíží a zajímá nás ještě mnoho jiných věcí více, než životopis vaší Rosinanty."

"Ptejte se," odtušil klidně neznámý, "posloužím vám rád. Jsem na světě proto, abych laskavým slovem prokazoval lidem dobro."

"To je chvalitebné," zavrčel šerif, "já dělám totéž, jenže k tomu užívám lasa a pořádné borovice. Můžete mi oznámit hned číslo svého límečku, jestliže mi hezky zčerstva neřeknete, co jste vyvedl s mrtvým mužem u řeky."

"Jste jeho příbuzný?"

"Jsem šerif z Trenthammu. Povídejte proto rychle."

"Pojďte se mnou, muži s hvězdou, kterou nemáte," řekl neznámý klidně, "není to daleko. Projděte-li tímto podrostem, dostaneme se na hezkou paseku. Myslím, že proti mému vkusu nebudete nic namítat."

Otočil se a nečekaje na odpověď, vykročil napřed. Frank vrhl na šerifa tázavý pohled.

"Objedte to trochu dokola," zašeptal mu šerif, "není jisté, že je tu ten podivný chlapík sám. Viděl bych nerad, kdyby se na nás začalo odněkud sypat olovo."

Dal se na pochod za neznámým a Frank Harper se rozjel na druhou stranu.

Cizince dohonil Drake Strenton snadno. Přesně podle jeho slov došli záhy na malou světlinu. Byl to polom, kmeny tu však záhy shnily a ostrý vítr s návrší nedovolil vyrůst jiným. Trochu při kraji byl navršen kopeček čerstvé hlíny a stranou ležela nožem zhruba osekáná větev.

"Co je to?"

"Hrob, šerife," odvětil trpělivě neznámý, "divím se, že to nepoznáte. Je to snad nejjednodušší útvar na světě, a přece pod ním v klidu končí ty nejsložitější věci. Mrtvé pohřbívají, praví Pán."

"Ano," přisvědčil šerif, "nikoli však dříve, dokud se na něj já nepodívám. Houden je dole?"

"Jmenoval se Houden? Jen asi tři stopy hluboko. Měl jsem pouze nůž a země je tvrdá."

"Ukvapil jste se, příteli. Slyšel jsem, že pohřbený měl v hlavě ošklivou střelnou ránu. Někdy jsem zvědavý a proto se chopte svého nože znovu. Chci mrtvého vidět."

"Nevyhlíží hezky, a mohu vám přesně vyličit, jak," nabídl se cizinec ochotně, "nejste-li s tím spokojeni, vyhrabte si ho sám. Nůž vám půjčím."

Drake Strenton na něj zachmuřeně pohlédl. Ale potom se shýbl nad hrobem a počal širokým nožem odhrabávat sypkou půdu navrch. Po chvíli se objevil i Frank. Nenašel nic podezřelého a postavil se nyní mlčky u šerifa.

Nad Houdenovou mrtvolou navalil cizí muž velké kameny. Drake Strenton nebyl už mladík, probděl celou poslední noc a pot se mu lil s čela, když je odvaloval stranou. Cizí muž byl mladý a statný. Nechal však všechnu námahu šerifovi a sám uvazoval na dlouhý provázek v nestejných vzdálenostech od sebe malé borové šišky. Provázek pak pověsil na strom, strkal do šišek prstem a měl dětskou radost, jako se podivné kyvadlo všelijak houpá.

"Že se nestydíte," řekl Frank Harper přísně, "starší muž se tu v zájmu spravedlnosti dře a vy si hrajete s provázkem."

"Nehraji si," odpověděl muž, "nýbrž hledím dohonit cvičení, jež jsem pro pohřbívání mrtvého zanedbal. Pomohu šerifovi ochotně, jakmile bude sloužit spravedlnosti trochu účelněji. Nemá smysl rušit klid mrtvého. Byl opravdu střelen do hlavy. Šerif ví, co se mu přihodilo i o koho jde. Proč tedy kazí mou práci?"

Šerif se vzpřimil a narovnal obolený hřbet.

"Přijíždíte z daleka, cizinče?"

"Z Trapezu na mexické hranici," odvětil neznámý, "je to hezky daleko odsud."

"Proto nevíte, co se tu děje. Nemohu zanechat nic, co mne může přivést na stopu pachatelů přepadení u brodu a vražd tohoto muže. Frank Harper ho vylovil z vody a položil na kamení. Proč jste nepohrbil mrtvolu na místě a odnášel ji tak daleko?"

"Protože se tam jistě nahrme při každé povodni voda."

"Hm," udělal šerif a shýbl se opět ke své práci. Frank Harper mu vydatně pomohl a záhy s tím byli hotovi.

"Prohlíželi jste kapsy Houdenova kabátu?"

Prohlížel je Frank Harper i cizinec. Měl-li lysý Houden něco v kapsách, pak se to vysypalo, když vír točil jeho bezduchým tělem. Ani jeden, ani druhý nenašli nic, ani Houdenovu zbraň. Přesto Drake Strenton prohlédl nyní znovu a důkladně Houdenův oděv a jeho pečlivá práce přinesla pozoruhodný výsledek. Pod podšívku roztrhaného kabátu našel pět stodolových bankovek. Byly promáčeny vodou, ale jinak nepoškozeny. Drake Strenton je strčil do kapsy a řekl zadumavě Harperovi:

"Lysý Houden byl chudý a často zůstával Puckovi za kořalku dlužen od výplaty k výplatě. Kde vzal najednou foto malé jmění?"

Frank Harper pokrčil jen ramený. Jiného nenašli nic, a tak opět Houdena pohřbili. Prohlídka hrobu se však přece jen vyplatila a cizinec na jedovatou šerifovu poznámku neřekl nic.

Šerif usedl na převrácený kmen a odpočíval. Hovořili s Frankem o událostech v Trenthammu sice polohlasem, ale bystrý cizinec z toho přece pochopil zhruba, co se poslední dny v Trenthammu stalo.

Pak se Drake Strenton obrátil k němu.

"Odkud a kam?" položil první otázku.

"Z Trapezu do Trenthammu," odpověděl cizinec jako ve škole.

"Jak se jmenujete a co míníte v městě dělat?"

"Říkají mi od narození Teddy Toppe. Co budu dělat? Něco se snad pro mne najde. Či je v Trenthammu tak zle o práci?"

"Velmi zle a bude hůř," řekl šerif. "Doly stojí. Nevýbral jste si vhodnou dobu, příteli. Co ještě dovedete, mimo vázání šišek na provázek?"

"Střílet," odpověděl Teddy Toppe vážně. "Podle toho, co už o Trenthammu vím, je to velmi užitečná znalost."

"Bill Rollins má konkurenci a vy novou práci," vzdychl Frank Harper. "Revolverem se v Trenthammu sotva užíváte, pane Toppe. V tom se tam vyznáme dokonale sami."

"Dokonale?" usmíval se Teddy Toppe.

Místo odpovědi vytrhl Frank nacvičeným pohybem z pouzdra revolver. Nemířil vůbec, ale sotvaže zaduněla rána, uletěla na konci provázku jedna přivázaná šiška. Byla to přesná rána a Frank zastrčil se spokojeným úsměvem colt opět za pas.

"Přivážete si tam jinou," ušklíbl se.

"Střílíte hezky," pochválil Teddy Toppe, "je to však poměrně snadné, když provázek klidně visí. Dovedete také tohle?"

Přistoupil k zavěšeným šiškám a silně je rozhoupal. Nebyly uvázané stejně daleko od sebe, nevázily stejně a zmítaly se proto všelijak v různých skocích.

Teddy Toppe odstoupil od provázku na ještě větší vzdálenost, než z jaké střílel Frank Harper. Podíval se krátce na pohybující se šišky a pak to začal.

Roztočil se především kolem své osy tak, až mu šosy vlály kolem boků. Pak se kmitly jeho bílé prsty a nějakým kouzlem do nich z pravého šosu skočil velký colt s pažbou vykládanou perleť. Vyplivl s hlasnou ranou olovo a skočil opět do šosu jako čertík do krabičky. V zápětí vyletěl z levého šosu jiný a opět zaduněl výstřel. Teddy Toppe se točil na podpatcích jako káča a co otočka, to prasknutí revolveru. Vypálil střídavě pravou a levou šest ran a dohromady to řvalo i s vytahováním coltů velmi krátce. Provázek skákal a škubal sebou, jak olovo rozbíjelo na něm přivázané šišky.

Bylo jich osm. Jednu sestřelil Frank Harper. Šest jich rozbil při svém bláznivém točení Teddy Toppe a poslední vyrazil z oka provázku efektním výstřelem přes rameno, hodiv jen lehce hlavou nazad, aby se přesvědčil, kde se šiška kývá.

Zastavil se neudýchaně a usmál se přívětivě na Franka Harpera.

„Přivážu vám tam jiné, chcete-li to zkusit,“ nabídl mu ochoťně.

To bylo něco. Ani v Trenthammu, kde Rollins a Flagge Smith předváděli s colty skutečná kouzla, nebyla taková dovednost dosud vidána. Překvapený Frank se ani nezmohl na odpověď. Šerif jen potřásl hlavou a řekl vážným hlasem:

„Vyznáte se ve střelení opravdu dokonale, muži. Dej Bůh, abyste svého umění užíval jen k blahu svých bližních a ve prospěch našeho města.“

„Na to se spolehněte,“ zazubil se mladý muž, „jsem totiž pastorem a vyslali mne z Ústředí, abych se jel podívat, jak si tu otec Burns vede. Doneslo se tam, že není příliš statečný pro těžkou službu a měl jsem mu případně vypomoci. Jak jsem slyšel od vás, je otec Burns mrtev. Můžete mne tedy považovat za nového kazatele v Trenthammu. Spolehněte se, že vymýtím ďábla z těl nespravedlivých, i kdybych na to měl spotřebovat metrický cent olova.“

9. TŘETÍ PASTOR

Den, naplněný událostmi, se chýlil ke konci. Ještě před úplným setměním vyšel měsíc. Byl v úplňku a jeho žlutavý kotouč se vyhoupl nad obzor tak rychle, jako by se spěchal zvídavě podívat, zda lidské hemžení kolem Trenthammu alespoň s večerem utichne.

Ale neutichlo. Skutečný klid nastal jen na malé pasece, kde odpočíval lysý Houden. Nový pastor Teddy Toppe zatkl větev do hlav rovu chudáka Houdena a přeřikal nahlas krátkou modlitbu.

„Tím končí jeden díl,“ prohlásil pak, narovnávaje ještě osakanou větvi, „druhá část začne co nevidět. Hoden je dělník mzdy své, praví Pán, a já to vykládám tak, že i Houdenův vrah nesmí dlouho čekat na odměnu za špinavou práci. Pojdme.“

Šerif na to neřekl nic.

Vraceli se k Trenthammu, velký bělouš nového pastora uprostřed. Co nohatá brúna krok, to šerifův ryzák a Frankův vraník dva. Přebrodili řeku a Teddy Toppe se na okamžik zastavil nedaleko odpočívajícího dolu. Pohlédl zadumaně na černý stín těžné věže a obrátil se ke svým společníkům.

„Starý Tadeáš je dosud živ?“

„Jak víte o starém Tadeáši?“ podivil se šerif, „je živ, to se rozumí. Proč by nebyl?“

„Mám nějaké vědomosti o Trenthammu a jeho pozoruhodnostech,“ přiznal nový pastor, „něco mi řekli, než mne sem poslali, něco jsem vyvěděl sám a to nejnovější jsem slyšel od vás nahoře u hrobu. Neraď jezdím někde jen tak naslepo. V dolech se pracuje?“

„Stojí. Sice teprve druhý den, ale podle všeho nadobro. Slyšel jste někdy o Hladové vdově?“

„Co je to?“ otázal se pastor zvídavě.

„Strašidlo, otče Toppe. Kde se Hladová vdova objeví, shlíne rázem všechno zlato v dolu. Kulhavý Rollins tvrdí, že viděl bohatý důl, který se proměnil v bezcennou jámu dva dny po objevení se Hladové vdovy. Je to takový černý kámen, rozumíte. Nějak prý to tam tehdy špatně skončilo a majitel skočil do šachty. Dodnes prý tam někdy v noci poskakují světýlka a jeho duch se prohání s Hladovou vdovou ruku v ruce po zpuslém dole.“

Žvanivost kulhavého střelce byla obrazivá. Někdy se nad zkusnými vrtý u dolů vznítala malá množství hořlavého plynu, nahromaděného v zemi. Ale Bill Rollins neviděl nikdy ani to, a jeho srdceryvná povídka byla vymyšlena od začátku až do konce.

„Nepovídejte,“ káral pastor, „to jsou babské žvásty. Opuštěný důl vyhlíží smutně a to zavdává příčinu k všelijakým strašidelným nápadům. Rozumný člověk...“

„Hu,“ oťásl se šerif, „jsem rozumný člověk. Ale co je to tedy támhle?“

Ukázal rukou k dolu. Nedaleko nich se černaly vysoké náspy vyvezené jaloviny a mezi nimi stálo několik dřevěných budov s těžní věží. Tam se teď pohybovalo zvolna malé, blikavé světlo. Měsíc na okamžik zašel, a jeho záře stříbřila okraje drobných mraků. Poskakující světlo mezi chmurnými stíny budov vyhlíželo skutečně strašidelně, ale Teddy Toppe jen zavrtěl hlavou.

„Je tam opravdu světlo,“ přiznal, „ale jistě není nadpozemské. V dole je hlídač?“

„Co by tam hlídal?“ zašklebil se šerif.

„Pak tam nemá nikdo co dělat,“ usoudil pastor, „vzhůru, Rosinanto!“

Bílá kobyla rozkmitala ochoťně rousnaté nohy. Vyvinula rychlost, již by byl nikdo v jejím nemotorném těle nehledal a vraník s ryzkou měli co dělat, aby jí postáčili. Zato byli mezi budovami dolu hned a objevili záhy původ podivného světla.

Pastor Teddy Toppe mluvil pravdu. Neběželo o ducha, nýbrž o Davyho hornický kahan, který držel v ruce Hank Brandbanney, kovář. Slyšel dusot tří koní a vyšel jezdcům naproti. Zhasil ovšem obezřetně zrádné světlo, v jehož záři poskytoval dobrý cíl pro případného útočníka a sám viděl před sebou sotva na několik kroků.

„He... he... hepčí,“ vyrazil ze sebe, „který sakrment...“

„To jsme my,“ ohlásil šerif a dodal ulehčeně, „vída, Brandbanney. Proč se touláte v noci po dole, pro všechno na světě? Léčíte snad takhle svou rýmu?“

„Kozla léčím, pčááá. Než vám kloudně odpovím, řekněte mi, kdo to jede s vámi na té chlupaté rozhledně.“

„Je to nový pastor, Hanku,“ odpověděl šerif, „mluvte bez obalu. Je to znamenitý chlapík a většinu ví už od nás.“

„Šel jsem si pro dříví,“ začal Hank Brandbanney, „protože se musím trochu vypořít. Mám svou boudu nedaleko a nebyla ještě docela tma. Proto jsem viděl jezdce, zahýbajícího oklikou k dolům. Není to sice nic pozoruhodného, ale ten chlapík měl na sedle před sebou něco dlouhého, zabaleného v pokrývce.“

„Okamžik,“ přerušil ho pastor Teddy Toppe, „onen muž jel od Trenthammu?“

„Eh...“ odpověděl Hank Brandbanney a hlučně kýchl, „nejel. Spíše směrem od srubu starého Tadeáše. Ale vy to tu stejně neznáte. Jsem zvídavý a po včerejšku ještě víc, než jindy. Běžel jsem se tedy k dolům podívat. On jel na koni a já pěšky. To se rozumí, že tu on byl dřív.“

„Víte, kdo to byl?“

„Nic nevím,“ odpověděl mrzutě Hank Brandbanney. „Slyšel jsem zdaleky skřipání kliky rumpálu. Podle toho, že je malá klec ještě teď už jen kus pod povrchem, snažil se ten člověk asi vytáhnout něco z dolu. Pak mne ale spatřil, hodil svůj balík na sedlo a ujel, jako když ho honí. Klec ještě vytaženou neměl, ale nic v ní není. Díval jsem se. Vzal jsem ze skladiště lucernu. Přihodilo se to před chvílí. Díval jsem se trochu kolem, když jste se tu objevili vy.“

„Proč jste se nechal vidět?“ otázal se pastor vyčítavě, „jste to nemotora, staroušku.“

„Nejsem nemotora,“ odsekl Hank Brandbanney, „ale mám rýmu. Držel jsem si nos hodně dlouho, ale nemůžu se přece zadusit vlastním palcem. Kýchl jsem, jako když z moždíře o velké slávy vystřelí. Nu a chlapík byl v prachu. Nebudu přece po něm střílet jen proto, že si zatočil dvakrát klikou rumpálu. A abych vám řekl poctivě, ani nemám revolver. Spadl mi včera do vody.“

„Pojďte,“ řekl pastor podivně změněným hlasem, „říkáte, že muž jel od Tadeášova srubu, pane Bonneburry?“

„Tím směrem, pčííí. Jmenuji se ostatně Brandbanney.“

„Ujžděl k Trenthammu?“

„Kdyby byl jel na druhou stranu, byli byste ho potkali,“ zamručel Hank, „mně se to tak důležité nezdá.“

„Pojďte,“ naléhal opět pastor, nedbaje udivených pohledů Drake Strentonových, „myslím, že je nejvyšší čas.“

„Vy tu počkejte, Franku“, zahuhlňal Hank Brandbanney, „jak vidím, dnes už si nové zaměstnání tak jako tak nenajdete. Nehledíc k tomu, že jsem se už proběhl dost a zpátky domů se mi pěšky nechce. Vezmete mne před sebe na koně. Nancy bude mít radost, že jste se vrátil.“

„Odjedu zítra,“ odpověděl Frank.

„Učinite lépe, když si tu počkáte, jak to skončí,“ řekl šerif, „jděte se vyspat k Brandbanneyovi. Shledáme se ráno.“

A pobídl koně za pastorem, který byl už hezký kus cesty napřed.

Hank Brandbanney se za nimi díval, dokud nezmizeli ve světle opět vyšlého měsíce. Pak se obrátil k Frankovi.

„Nechtěl jsem jim říci všechno,“ řekl vážně. „Nového pastora neznám, ale jak se zdá, je to právě takový splašenec jako šerif. Onen muž byl váš otec, Franku. Nejsem sice už mladík, ale oči mám jako rys a poznal jsem ho určitě. A ať mi hlava s obratlů spadne, nebyl-li velký balík v pokrývce přes jeho sedlo zabalené tělo mrtvého muže.“

Bylo тихо a tma.

„Něco vím a něco vám řekne snad Stan Roden sám,“ pokračoval zasmušile kovář, „Nancy se o něj stará a tuze se mu polepšilo. Jak se zdá, zapleťl váš otec Stana Rodena do něčeho nehezkého a s ním své vlastní kalhoty, jestliže nechtěl své hrozné zavazadlo ukrýt v dole. Uhodnete snadno, kdo to byl. Kde je hluchý Brandeck a lysý Houden, povídám?“

„O Houdenovi víme,“ odpověděl zvolna Frank Harper, „vylovil jsem ho k večeru z řeky. Byl zastřelen.“

„Eh...“ mávl rukou Hank Brandbanney, „zbývá tedy chudera Brandeck. Já budu mlčet. Nikoli k vůli vašemu otci, ale k vůli vám a Nancy. Váš otec stejně svému osudu neujde. On tu totiž nebyl sám. Pomáhal mu ten lotr Flagge, jeho znamenitý švagr. Je lépe viset na šibenici, než se dát do rukou takovému darebákovi, Franku.“

Nedočkal se odpovědi.

„Je samozřejmé,“ pokračoval, „že jsem je nezahnal svým kýchnutím. Dovedete si představit, jak by se mi vedlo, kdyby byl Flagge zpozoroval, že se na ně dívám? Spatřili vás zdálky přijíždět a vzali do zaječích vám právě před nosem. Tu svítilnu rozešli také oni. Vzal jsem ji jenom do ruky, když odjeli. Bůh vašemu otci pomoz. Flagge z něho vyssaje poslední dolar. Nu... pojďme domů. Je tu chladno a mne ta zatrolená rýma přece ještě nepřešla. Vylezu si před vás na koně, když dovo-
líte. Já už mám takový osud, že se tímhle směrem pořád vozím na cizí kobyly.“

Frank Harper se nehýbal.

„Nu tak,“ ozval se Hank Brandbanney, když mu to trvalo už dlouho, „mně je tu opravdu zima.“

„Zahřejete se chůzí, Hanku. Musím ještě do Trenthammu, a to co nejrychleji. Našel jsem už novou práci. Není to hezká práce, ale jednou alespoň vy jediný pochopíte, že jsem nemohl jednat jinak.“

Pobídl koně a zmizel, než Hank Brandbanney opět hlučně kýchl.

„Zdá se, že mne opravdu už nikdo nesveze,“ řekl dobro-
myslně, „jaká pomoc. Jiní jsou v tom hůř.“

A vrátil se do svého srubu pěšky. Přijal pokorně manželské kázání ohledně procházek v chladném vzduchu s rýmou a za-
šel do pokoje, kde ležel Stan Roden. Šichtmistr dosud nespál. Byl bledý, ale přivítal Hanka Brandbanneye úsměvem.

„Kde jste se toulal, Hanku?“

Hank pověděl, tvář se starostlivě. Stan Roden kýval zvolna hlavou.

„Je to zlé,“ řekl zamyšleně, „s Eliášem Harperem je konec a běda těm, kdož mu pomáhali.“

„Vy jste z toho venku, lysý Houden to má odbyto a chudáka Brandecku vezl Eliáš v balíku,“ podotkl Hank moudře, „všechna běda stihne už jen Eliáše Harpera.“

„Víte jistě, že Harper vezl Brandecku?“ otázal se Stan Roden pochybovačně.

„Kdo jiný by to byl?“ opáčil Hank Brandbanney. „Neviděl jsem ho, to se rozumí. Do pokrývek nevidím ani ve dne. Byla

tma a musel jsem se schovat. Vy tedy myslíte, že to nebyl Brandeck?“

„Já nemyslím nic,“ pokrčil rameny Stan Roden, „zítra si ještě odpočinu a pak se vydám k šerifovi. Události se chýlí ke konci. Co mohu vědět, když tu ležím jako lazar a vím jen to, co vy přinesete z města? Tím, co jste Frankovi vyprávěl o jeho otci, jste nikomu neposloužil. Nenapadlo vás, co minil Frank zaměstnáním, jež ho ještě této noci očekává?“

„Nenapadlo mi nic,“ přiznal se Hank prostomyslně, „na takové věci já nejsem, to mne znáte.“

„Frank jel zastřelit Flaggeho Smitha, aby vyprostil svého otce z jeho spárů,“ odpověděl Roden břítkou. „Oba však vládnou coltem přibližně stejně a není proto jisté, jak to dopadne. Ještě lépe by bylo, kdyby Flagge dostal jeho. Stane-li se to obráceně, pak šerif s politováním Franka pověsí. Jaký mladý Harper je, nebude zapírat, že útočil sám na Flaggeho, ačkoli jistě nerekně proč.“

„Pane Bože,“ sepjal Frank Brandbanney velké ruce, „co se to teď v Trenthammu děje?“

10. ŠPATNÝ VÝDĚLEK STŘELCE ROLLINSE

Nový pastor Teddy Toppe hnal velkou Rosinantu divokým tempem k Trenthammu. Šerif Strenton, jemuž se oči únavou přivíraly, pobízel svého ryzáka a nestačil se divit, jakou horlivost probudila v pastorovi pouhá zmínka o starém Tadeášovi. Po Rollinsovi to byl už druhý člověk, který hledal rozuzlení podivných událostí u nemožného starce ve srubu za městem.

„Počkejte, vy splašený kazateli,“ volal nevrle na pastora, když se přiblížili k Trenthammu. „Nemůžeme takhle přihar-
covat do města. Můj ryzák té vaší chlupaté nestvůře nestačí. Mne tam znají, vás nikoli. Jestliže nějaký mudrc s trochou whisky v tupé hlavě usoudí, že vás pronásledují, sestřelí vás se sedla jen v bohubilé snaze pomoci spravedlnosti.“

Pastor přitáhl bělouši trochu uzdu.

„Nechť je po vašem,“ svolil, „ale nezdržujte mne příliš. Vče-
ra bláznec začal, zítra musí skončit. Chci jako nový pastor především Trenthammským dokázat, že světská spravedlnost má oproti věčné určitou výhodu v tom, že na ni žádný lotr ne-
čeká tak dlouho.“

Šerif seřásl se sebe ospalostí, pobídl koně a Rosinanta na-
opak ubrala poslušně na rychlosti. Tak vjeli do městečka dů-
stojně bok po boku jako dva muži, na nichž záleží blaho Trenthammu.

„Máte tu jistě nějaký saloon,“ řekl pastor Toppe, „zastavíme se nejdřív tam, abychom zjistili, zda ještě někdo jiný neviděl neznámého jezdce s tajemným zavazadlem. Potom se vypra-
víme k starému Tadeáši.“

„Puckova nálevna stojí právě proti vašemu kostelu,“ po-
dotkl šerif trochu zahanbeně, „nu, hospoda tu byla dřív. Po-
jedeme stejně kolem.“

Srub, kde ještě nedávno kázal pastor Burns, stál temný na-
proti osvětlenému saloonu, a krkolomné lešení se zvonom se
strašidelně černalo proti hvězdnatému nebi. Šerif pohlédl po
očku na nového pastora. Zdálo se mu, že otec Toppe věnuje
svému stánku hříšné málo pozornosti a pohlíží mnohem dy-
chtivěji na osvětlená okna Puckova domu.

„To je váš kostel,“ upozornil proto a ačkoli se zdálo, že pa-
stor s jeho prohlídkou nijak nespěchá, dodal zbytečně: „Do-
vniř teď nemůžete. Zavěsil jsem tam zámek a trumpetu Rollins
otočil klíčem tak dovedně, že s něho oholil všechny zuby.
Zítra do dáme nějak do pořádku.“

„Na to je času dost,“ mávl pastor nevázně rukou, „je při-
kázáno konat dobro stejně naléhavě jako potírat zlo. V Trenthammu se zdá prospěšnější začít s tím druhým. Všude je země

Páně a v saloonu je nyní náš pobyt více žádoucí. V kostele větráte?"

"Proč bychom větrali?" otázal se udiveně šerif, "nikdo tam nespí, ani nevaří. Svůj domek máte naproti."

"Proč je tedy okno dokotán?"

Rozlehlý srub, sloužící Trenthammu jako kostel, měl jediné okno. Bylo skutečně otevřeno a jeho čtverec se rýsoval temně v měsíční záři zalité stěně. Flagge odsud zmizel tak rychle, že neměl ani čas zavřít okenici. Krčil se teď ve stínu náhrobku prvního pastora a sotva dýchal.

"Darebáci," rozhorlil se šerif, "když nemohou dveřmi, kradou dříví oknem. Chudák Burns se s tím hobloval celé dny a ta holota mu lavice do týdne roznese."

"Teď to nechte," zvolal pastor, když se šerif chystal rozjet ke kostelu, "až zítra. Pojďte. Jsou tu důležitější věci než ohoblované prkno."

Zabočili k saloonu a Flagge Smith si ve stínu náhrobku oddech. Šerif zamrkl zaradlými očima při přechodu z tmy do světla, a přehlédl jedním pohledem celou místnost. Lidí tu bylo dost. Úbytek výdělků v dolech dosud znát nebyl a látky k hovoru byl dostatek. I kulhavý střelec Rollins seděl u sklenice whisky a propíjel pomalu svou odměnu za nepodařený útok na Franka Harpera. Všechny oči se ovšem rázem otočily k nově přichozím a utkvěly na neznámé tváři Teddyho Toppe.

Šerif zpozoroval zájem a zvolal silným hlasem:

"Přivádím vám nového pastora. Jmenuje se Hoppe, nebo tak nějak. Můžete mu však říkat Otec Colt. Ve střelení se vyzná kouzelně a proto vám radím, abyste věnovali jeho slovům náležitou pozornost, než přijde něco horšího."

Po podivném představení se krčmou rozhostilo trapné ticho. Teddy Toppe přijal nové jméno bez námitek a mžoural laskavě šedýma očima, do nichž ho pálil kouř z laciného tabáku.

"Jak věnujeme jeho slovům pozornost, když nic neříká?" ozval se škemravě Bill Rollins.

To se líbilo. Neomalený Danaday, mladší cowboy na Brandově Kulatém, kvitoval hubatou poznámkou šmačchavého Rollinse zachectáním. Podobalo se koňskému zařetání tak věrně, že dlouhá Rosinanta venku zahýbala udiveně ušima.

"Rollinsi," řekl šerif káravě, "už zase začínáte?"

Jeho poznámka byla s ohledem na osud dvou předešlých pastorů velmi významná. Otec Colt o nich nevěděl nic a proto se vlně usmál do střelcova ošklivého obličeje.

"Nechte ho, šerife," pravil přátelsky, "on má vlastně pravdu. Mlčím zbytečně dlouho a čas spěchá. Nuže... neviděl z vás nikdo osamělého jezdce s velkým zavazadlem, hoši?"

Podívali se jeden na druhého. Muži v sedle se obvykle s balíkem netahali a jezdec s nákladem byl vzácný zjev.

"Jak vyhlížel muž, jak kůň a jak zavazadlo?" otázal se kdosi opatrně.

"Muž měl dvě nohy, kůň čtyři a zavazadlo žádné," odpověděl pastor mrzutě, tuše špatný výsledek, "není to sice přesný popis, ale víc nevím. Bylo nám však řečeno, že odjížděl směrem k Trenthammu."

"Neviděli nic," ohlásil šerif pastorovi, "poznám jim to na obličejích dřív, než některý z nich zahýbá neoholenou bradou."

Zívl hlasitě a dodal: "Co teď?"

"Vy si odpočínáte," rozhodl pastor Colt, "počkejte na mne pak zde a dávejte pozor, kdyby se něco přihodilo. Zajedu jen ke starému Tadeášovi a vrátím se brzy."

Šerif se ochotně podřídil jeho návrhu. Pastor Colt se vypytl na cestu a vyšel ze saloonu sám. Šerif krátce sdělil mužům v saloonu, co našel u brodu a co se přihodilo u dolu. Jimmy Puck mu přinesl osobně sklenici whisky ke stolu. I jemu byl chvat nového pastora nápadný. Starý Tadeáš chodil ve dne těžko a za noci jistě nikam neuteče. Naklonil se proto důvěrně k šerifovi a řekl, aby ho ostatní neslyšeli:

"Mnoho jste neřekl. Je to všechno, co se přihodilo?"

"Jistěže to není všechno," zavrtěl šerif ustaranou hlavou a napil se ze sklenice, "ani zdaleka. To je jisté."

"Mně to říci můžete," domlouval se Puck.

"Nemohu," odepřel Drake Strenton, "my totiž víc nevíme. Ale všechno to ještě určitě není. Hřebíky máte?"

"Říkal jste hřebíky?" otázal se Jimmy Puck pro jistotu, "mám. Co s nimi?"

"Pošlete Absolona, aby přibíl okenici v kostele," požádal šerif. "Někdo tam pořád leze na dříví."

"Vám se hnulo v hlavě," prohlásil Jimmy Puck soucítěně, "na dveře jste pověsil tříkilový zámek a klíč nemáte. Teď zaflučete okno hřebíky novému pastorovi právě před nosem. Neupadl jste někdy v mládí na hlavičku?"

"Dvakrát, pokud tma praví," odpověděl šerif ospale, "nový pastor však soudí, že v ní mám piliny a nemohla tudíž vzniknout žádná škoda. O pastora se nestarejte. Podle všeho bude hovořit nejdříve olovem a s kazatelny nám to řekne až najednou. On sice tvrdí, že s tím bude za tři dny hotov. Vůbec se zdá, že je každý schopnější, než já a proto se mi všichni pletou do řemesla. Nu... první pastor byl právě takový. Tenhle se zdá dovednější a je naděje, že se Billu Rollinse brzy zbavíme, jestliže bude pokračovat ve svém vyhlazování zdejších duchovních. Pošlete Absolona s těmi hřebíky, prosím vás."

Jimmy Puck pokrčil rameny a odešel udělit příslušné rozkazy. Černý Absolon vyhlížel roztomile s velkým kladivem a otepí dlouhých hřebíků. Za chvíli zaduněly nočním tichem mocné údery kladiva. Slyšeli je v saloonu všichni, kromě šerifa. Utahaný Drake Strenton usnul v rohu místnosti s hlavou na stole a zdálo se mu právě, že lysý Houden vstal z mrtvých a opravuje si kříž na hrobě nad Babím kolotočem.

"Není sice příliš hezký, ale je to alespoň něco," vyčítal šerifovi dutým hlasem, "pastor dělá co může. Vy jste mi jen vzal mých pět set dolarů. Kde máte mého vraha, šerife?"

Houden rostl do výšky a jeho lysá hlava se svítila jako nabronzovaný míč. Šerif se počil hrůzou.

"Trpělivost, milý Houdene," šeptal, "na všechny dojde řada."

"Já počkám," řekl lysý Houden. Jeho hlas zněl k šerifovi z velké dálky, ježto Houden mezitím hrozně vyrostl a dotýkal se pleší mraků. "Já počkám."

Nemluvil to lysý Houden. Šerif zaslechl v usínání hlas Franka Harpera. Frank přijel do Trenthammu nedlouho za nimi a hned se tákal po Flagge Smithovi.

"Není tady," odpovídal mu Jimmy Puck, "nemyslíte přece vážně, že se tu bude dít s harmonikou za dolar denně i teď. Chtěl jste mu něco? Vyřídím to spolehlivě."

Ale ani teď nebyla Puckova zvědavost ukojena.

"Ne," odpověděl krátce Frank Harper, sedaje ke stolu neda-leko spícího šerifa, "já počkám."

Šerif spal a nepostřehl proto zlověstný tón v řeči Franka Harpera, ačkoli zaslechl v polospánku jeho poslední slova. Jimmy Puck si ho všiml dobře. Pokrčil však jen rameny a šel po svých. Byla to záležitost těch dvou a nikoli jeho. Pro lásku v novém příbuzenstvu chyběly opravdu všechny předpoklady.

Ale podivný přízvuk Frankovy řeči neušel ani bystrému Rollinsovi. Byl ještě zvědavější než Jimmy Puck, a naslouchal pozorně. Chladného Flagge Smitha sice v hloubi své nepoctivé duše nenáviděl, ale byl střelcem z povolání a takový musí hledat obživu, kde je, a nesmí se ohlížet na osobní pocity.

Bill Rollins chvíli opatrně vyčkal, než Frankova bdělost povolí. Pak se vybelhal nenápadně ze saloonu. Nebylo v tom nic podezřelého. Bill Rollins šel od nějaké doby Franku Harperovi vždycky raději s cesty, když se někde setkali. Všichni tušili dobře proč, a Jimmy Puck se jen sotva znatelně usklíbil, když se třetí nejlepší střelec v Trenthammu vybatolil dveřmi na verandu.

Bill Rollins tedy vyšel ven a chvíli se rozhlížel. Noc byla měsíčná, a když si jeho oči zvykly, viděl daleko. Ale nespátřil Flagge Smitha, který dosud stál přikrčen ve stínu pastora náhrobku, odkud pozoroval před chvílí černého Absolona, zaloukajícího do okenice dlouhé hřebíky.

Kulhavý střelec hlasitě zívl a počal sestupovat se schodů verandy. Byla mu dlouhá chvíle a rozhodl se, že nechá Flaggeho Smitha jít k čertu, jestliže se tu někde brzy neobjeví. Bill Rollins byl vtipný chlapík a usoudil snadno, že čert má

na Flaggeho vyletět z hlavně Frankova revolveru hned, jak se Flagge vrátí domů. Celkem mu to bylo jedno. Vydělal však na nelásce těch dvou už sto dolarů celkem snadno a i teď mu běželo jen o to, jaký podíl může mít jeho dovedný colt na chystané zábavě. Byl stejně ochoten střílet na obě strany. Ale Frank byl hlupák a vyřizoval si takové věci sám. Flagge byl mnohem rozumnější.

Pak ho napadlo, aby si z nudy prohlédl, do čeho vlastně černý Absolon zatloukal hřebíky. Přišel na to snadno. Státní černoši vykonali svou práci s mnohem větší důkladností než vkusem, nasázev hromadu dlouhých hřebíků křivolace kolem celé okenice.

Bill Rollins hledal dlouho nějakou škvíru v pečlivé práci prvního pastora. Šerifova péče o nepřístupnost vnitřku modlitebny mu byla nápadná, ačkoli Drake Strenton svým opatřením nesledoval skutečně nic jiného než zachránit ohoblované lavice před hrabivostí nepoctivých Trenthammských. Bill Rollins se tiše zachechtal, když si vzpomněl, jak urval všechny zuby s klíče od zámku u vrat.

Pak našel přece v okenici malou štrbinu a přitiskl k dřevu lačné obličej. Byl však zklamán. Uvnitř byla černá tma, ačkoli rozbitá střecha dosud marně čekala na splnění svatebního slibu Eliáše Harpera a zůstaly v ní všechny díry, jimiž dovnitř přšelo. Bill Rollins zdvihl hlavu a v tom okamžiku se setkal s chladnými zraky Flagge Smitha, který se příkradl ze zadu jako kočka.

„Fuj, vy jste mne polekal,“ odplivl si Rollins, „jak to, že přicházíte do kostela v tak nevhodnou dobu a ještě po špičkách?“

„Byl jsem tu dřív, než vy,“ odtušil Flagge. „Ani vy jste se od smrti prvního pastora až na malé výjimky na kázání neobjevil. Proč se tedy pokoušíte teď vlézt dovnitř děrou po vyhlédlem suku?“

„Nechci lézt dovnitř,“ zabručel Rollins. „Díval sem se jen z dlouhé chvíle. Já tu čekám vlastně na vás, vy nevděčníku. A abychom se zbytečně dlouho nebavili nadarmo, řeknu vám hned, že nečekám sám. U Pucka dřepí totiž Frank Harper a tuze se na vás těší.“

„Frank Harper,“ opakoval Flagge zamyšleně, „s tou rodinou jsou stále nějaké potíže. Pročpak na mne čeká Frank Harper?“

I vyličil mu kulhávý svědomitě, co pastor a šerif sháněli, a jak to potom dopadlo.

„Nevím sice, jak to spolu souvisí,“ končil, „šerif teď spí a mladý Harper koulí očima. Je to podivná věc, protože kdyby se vám chtěl nějak odvděčit za to, že jste se mu natlačil do přibuzenstva, mohl to už udělat dávno. Rozhodně však se ra-

ději napijte z Pal River vody, než abyste si teď zašel k Puckovi na skleničku.“

„Šerif mluvil o jediném jezdcí s nákladem?“ otázal se Flagge Smith, nechávaje Rollinsovu radu bez odpovědi.

„O jediném. Byl jste to vy?“

Flagge Smith mlčel. U dolu byli s Harperem oba, ale náklad vezl Eliáš sám. Flagge Smith se ujal ponurého zavazadla mnohem později. Bylo podivné, že je jezdcí od brodu vůbec zahlédli. Flagge je spatřil včas a domníval se, že se jim podařilo zmizet nepozorovaně. Ale Flagge nevěděl o Hanku Brandanneyovi, který se na ně díval celou dobu, po kterou v dole prodlevali. Bylo proto pro něj štěstí, že se skrýval ve stínu kostela a čekal, jaké budou mít nové události v Trenthammu odezvu.

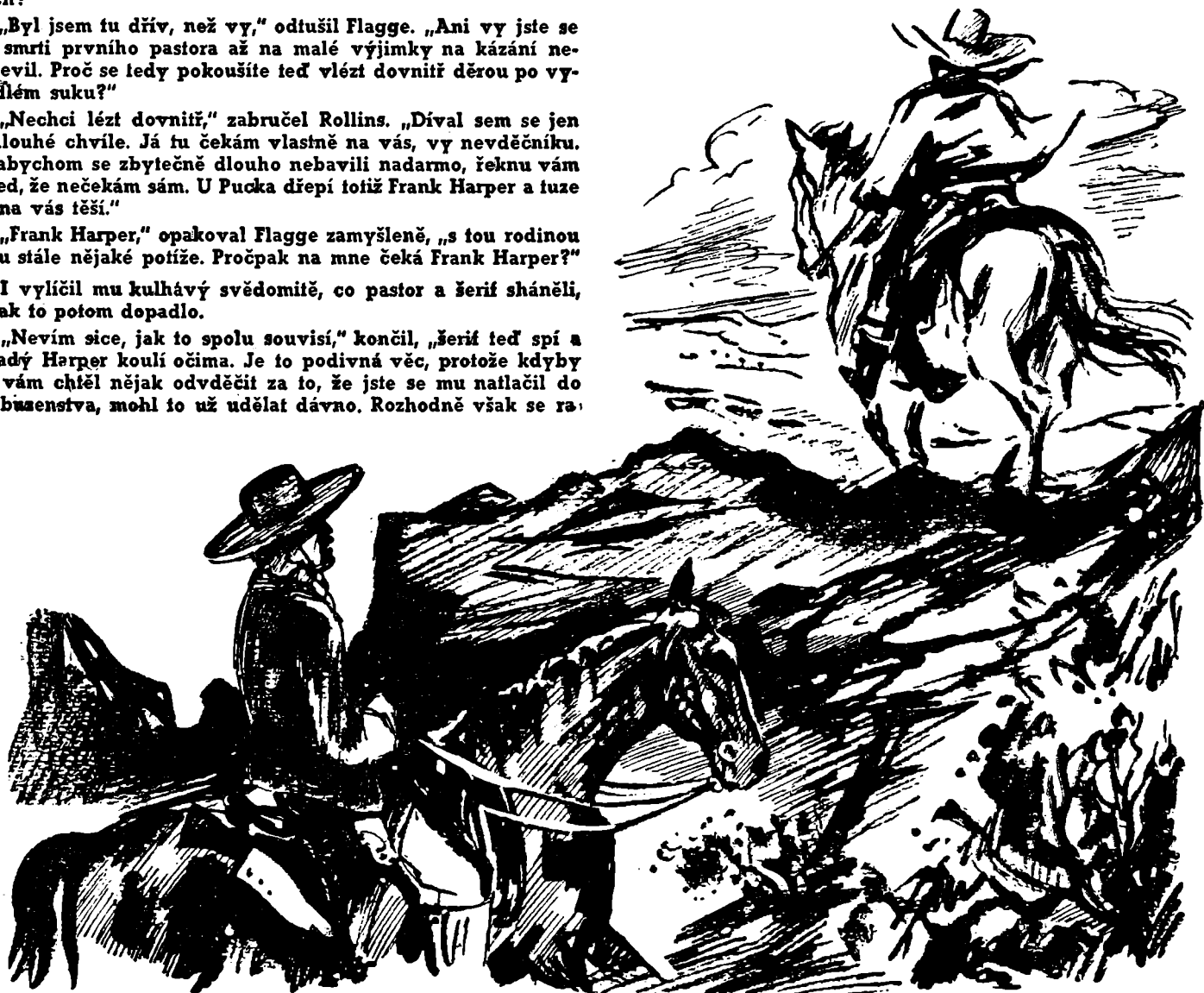
„Nový pastor je zbytečně čiperný,“ zabručel Flagge, „říkáte, že jel k starému Tadeášovi?“

„Říkal to on,“ pokrčil rameny Rollins, „já ho tam jet neviděl, a myslím, že spíše měl za lubem něco jiného. Co by teď u toho dědka dělal?“

Flagge Smith chvíli přemýšlel. Eliáš Harper se právě teď potloukal někde kolem srubu starého Tadeáše a Flagge mu marně domlouval, že učiní lépe, když si půjde lehnout.

„Mám pro vás obchod, Rollinsi,“ řekl tiše.

„To je dost,“ zakýval spokojeně kulhávý, „vždyť tu čekám jen proto. Nemyslete si však, že mne odbudete třemi stovkami. Teď jste bohatý a můžete platit. Chci pět, když začnete ten tanec s Harperem sám a rovný tisíc, chcete-li mi nechat na krku všechno.“

„Kdo mluví o Harperovi?“ utrl se Flagge Smith, který ovšem netušil, jak dobře Hank Brandbanney syna Eliáše Harpera informoval. „Toho blázna nechte. Táta ho vyhodil a on se domnívá, že se o to Lissie nějak přičinila. To ho zase přejde.“

Ani v tom neměl Flagge docela pravdu. Neměl však dosud příležitost si s Lissii důkladně promluvit a vykládal si Frankův odchod z ranče podle svého.

„To se podívejme,“ podivil se poctivě Bill Rollins, „vy si teď do přibuzenství nějak šetříte. O koho tedy zase jde, vy dobrodinče lidstva?“

„O nového pastora. Je příliš zvědavý a s houževnatým Strentonem by svedli dohromady hezky nepříjemné věci. Nemusíte mu obstarávat právě pohřeb. Stačí, když ho důkladně přesvědčíte, že mu zdejší podnebí svědčit nebude a že učiní nejlépe, když nechá zámek na dveřích kostela viset až do příchodu nějakého usudlejšího chlapíka, jakým byl na příklad otec Burns.“

„To je jiná,“ liboval si kulhavý, „s pastory jsou mé zkušenosti mnohem lepší. Nemyslete si však, že vám proto něco slevim. Strenton nazval nového pastora Otcem Coltem a je možné, že ten šosatý chlapík s revolverem něco dovede. Mimo to tam dřepí dobrák Strenton.“

„Nesmlouvám,“ odsekl Flagge netrpělivě, „jděte a zařídte to podle svého.“

Bill Rollins se tedy vrátil do saloonu. Obraz uvnitř se nijak nezměnil, jen tabákový kouř ještě zhoustl. Jimmy Puck zdvihl udiveně hlavu, vida kulhavce opět v místnosti. Šerif dosud tvrdě spal s hlavou na stole a Frank Harper seděl zarytě poblíž. Bill Rollins dopil klidně svou sklenici, již nechal předtím stát, a poručil si další.

Za nějakou chvíli se ozval venku dupot koně a Bill Rollins poposadil opasek se svým proslulým coltem. Byl to skutečně nový pastor. Vstoupil do místnosti mlčky a místo pozdravu švihl zbytkem tlusté hole, který držel v ruce. Byl bledý a v očích mu planul nedobrý svit. Bill Rollins, pohlížeje na ostré rysy pastoreva energického obličej, uvažoval, zda neměl raději žádat dvanáct set.

„Vy se nějak mračíte,“ zašklebil se na pastora, „jestli se vám u nás už přestalo tak brzy líbit, pomněte, že vás tu nikdo nezdržuje.“

Zdvořilé to nebylo a všichni otočili hlavy k Rollinsovi. Kulhavý si toho nevšiml. Chystal se stupňovat své neomalenosti tak dlouho, dokud nevyvolá hádku, při níž by si mohl zasloužit Flaggeho tisíc dolarů. Zdálo se však, že tímto způsobem sotva co porídí. Pastor Colt si jeho drzé poznámky nevšiml a otočil se k Frankovi tak, že při tom Rollinsovi ukázal záda.

„Ani zezadu nejste hezčí,“ rýpal Bill Rollins, ale opět bez úspěchu.

„Starý Tadeáš není ve svém srubu, Harpere,“ řekl pastor Colt, nevšímaje si vůbec střelce, „vycházívá za noci často?“

„Nevychází vůbec,“ odpověděl Frank. „To je podivná věc. Rozhlédl jste se v jeho srubu dobře? Tadeáš je zimomřivý a někdy bývá zalezlý v kožišinách jako krtek.“

„Přeházel jsem všechno vzhůru nohama,“ pokrčil rameny pastor. „Nenašel jsem nic, než tuto přeraženou hůl. Nevíte, komu náleží?“

„Je to Tadeášova vlastní hůl,“ vložil se do rozhovoru pozorně naslouchající Jimmy Puck, „děda se o ni při chůzi opíral.“

„Nepřerazil ji o vás, otče?“ otázal se Bill Rollins zvědavě. Pastor se pomalu otočil a utkvěl na kulhavém dlouhým pohledem. Neřekl však ani teď nic a po chvíli pokračoval opět v rozhovoru s Frankem.

„Mluvílo se něco o tom, že váš otec vyplatil Tadeášovi v třetinových podílech slušné obnosy, Harpere. Ve srubu jsem však nenašel ani cent. Je možné, že...“

„Není to možné,“ odporoval Frank, „otec ukládal peníze pro starocha u šerifa. O tom věděl celý Trenthamm a sotva se po nich proto kdo ve srubu pídil. Je však jisté, že hůl nezlomil Tadeáš. Je silná a on je jako pápěrka. Jestli ho s ní někdo udeřil, pak se Tadeášovi teď hezky nevede.“

„Eh...“ zamručel pastor zamýšleně, „ani nevíte, jak mi na starém Tadeášovi záleží.“

„To jsme pozorovali,“ kývl moudře Jimmy Puck, „počkejte si, až se odněkud přihrabe Flagge. Jel už odpoledne směrem k jeho srubu a je možné, že o dědovi bude něco vědět.“

„Pokud vím, je váš Flagge čertovský hoch,“ protáhl pastor Colt, „dostal jsem z Trenthammu před nějakým časem obšírné psaní, kde se o jeho vlastnostech mluvílo velmi nelichotivě. Nebudu čekat, až se milý Flagge vrátí. Podle mých vědomostí bude prospěšnější, když se podívám k němu do pokoje hned.“

„Massa muzika bude zlobit,“ upozornil první černý Absolón, „on před večer tady a hned zase pryč. On nerad návštěvy. Když já tam uklízet, on pořád pozor na můj prst.“

„Myslím, abyste s tím počkal, otče,“ doplnil starostlivě Puck, „ono se opravdu jaksi nehodí, abyste lezl do bytu, když není jeho majitel doma. Zítra...“

„Do zítřka se může přihodit mnoho věcí, z nichž chci alespoň některým zabránit. Můj úmysl je dobrý, a má-li váš Flagge rozum, dá si to vysvětlit po dobrém. A nedá-li...“ pastor pokrčil rameny, „proto jste se tu dostali tak daleko, že jste se s lidmi jeho druhu mazlili. V Trenthammu bude teď pořádek, i kdyby měl nastat po několika slavných pohřbech.“

„Vy se nedočkáte ani prvního,“ zavrčel Bill Rollins. Nový pastor byl opravdu nebezpečný zvědavec a Rollins pochopil, že Flagge nevyhazuje tisícovku zadarmo. „Já jsem Flaggeho přítel, pastore. Jakmile položíte bez jeho svolení ruku na kliku dveří u jeho pokoje, ustřím vám od ní všechny prsty.“

Tentokrát se otec Colt ke střelci nejen otočil, ale také na něj po prvé promluvil.

„Chybujete, kdož slíbí víc, než může splnit, příteli. Drahnou chvíli už vás trpělivě poslouchám. Běda tomu, skrze něhož přichází pohoršení na svět. Podle vaší kratší nohy soudím, že jste střelec Rollins. I o vás byla řeč v dopise, který jsem z Trenthammu dostal. Umlkněte včas a v zájmu beztak pochybné spásy své duše i na prospěch bezpečnosti těla.“

„Narážíte na mou vadu,“ upozornil zarytě Rollins, „mám sice jednu nohu o něco kratší. Zato je však má druhá noha delší právě o takový kus a jestliže i po tomto vysvětlení pochybujete, že jsem celý muž, pak to řekněte. Nedostanete se ani ke dveřím Flaggeho pokoje.“

„Sedte a nepijte už,“ obrátil se k němu pastor opět zády, „máte hlavu plnou kořalky.“

Tím to mohlo skončit, ale neskončilo. Snad by si byl pastor Colt rozmýšlel svůj odvážný nápad s prohlídkou cizího bytu, kdyby se byl k němu nepřidal Frank Harper, který vítal jakoukoli příležitost ke srážce s Flaggem. Pastor Colt požádal i Pucka, aby byl přítomen prohlídce, ale výčepník odmítl.

„Nevím, z jakého dopisu jste načerpal tolik vědomostí o Trenthammu, otče,“ pravil rozvážně, „vaše zprávy však mohou být nepřesné a uvažte dobře, zda vás skutečně opravňují ke vniknutí do cizího bytu. Šerif spí, a kdybychom ho vzbudili, jistě by váš úmysl neschválil.“

„Nechte ho tedy spát a pojďte,“ vyzval pastor netrpělivě.

„Nepůjdu,“ zavrčel Jimmy Puck hlavou, „Flaggeho tím určitě nepotěšíte. Když už toho o zdejších obyvatelích víte tolik, řekli vám asi také, jak dobře Flagge střílí. Já jsem v tomto umění slabší. Nechť jde Frank, má-li k tomu chuf a vy si to rozmluvit nedáte.“

„Pojďte,“ vybídl Frank Harper sám otce Toppeho, „není tak černý skutek, aby se ho Flagge nedopustil, jestliže v něm cítí nějaký prospěch. Máte-li proti němu nějaké podezření, jste na dobré cestě.“

Vykročili. Ale než se dostali ke dveřím nálevny, vedoucím do domu a nahoru k pokojům, byl u nich kulhavý Rollins. Postavil se zarytě mezi veřeje, pokrčen trochu na kulhavou nohu.

„S vámi si to vyřídí Flagge, Franku,“ prohlásil, „já nemám proti vám nic, a proto se do naší záležitosti s pastorem nepleťte. Vraťte se, vy potrhleý kazateli. Než bych vám dovolil jít nahoru, udělám z vás raději coltem cedník. Má levice je neomylná.“

Bill Rollins byl na výdělek tisíce dolarů výtečně připraven. Měl obě ruce blízko u poudrů s revolvery. Jeho tvrzení o neomylnosti levice byl pustý podvod. Střílel pravou rukou pe-

každé, kdy mu na výsledku obzvlášť záleželo a ani na pastora se nechystal jinak. Světlo velké petrolejky měl sice za zády pastor, a to pro Rollinse znamenalo jistou nevýhodu. Ale belhavý střelec byl velmi sebevědomý a cítil Flaggeho peníze už ve své kapse.

„Dejte pokoj, Rollinsi,“ pravil pastor Colt varovně, „nechť vás mé povolání nemýlí. Jakmile vytáhnete zbraň, střelím do vás bezohledně. Pokouší-li tě pravice, utni ji, praví Pán. Kdyby tě oko svádělo ke hříchu, vypíchni je a vyrví si jazyk, můžeš-li tím předejít hříchu. To všechno je mnohem horší oběť, než zbavit svět takového otrapy, jakým jste vy.“

Pastor Toppe mluvil tak klidně, jako by přednášel nedělní kázání. Svou mravoučnou přednášku skončil volným pozdvižením pravice. Ale místo požehnání uchopil svalnatou pravici malého Rollinse za límec.

„Vari s cesty,“ řekl přísně a smýkl jím mocně stranou.

Malý Rollins letěl, otáčel se a dopadl zle na kratší nohu. Nakonec našlápl tak nešťastně, že klesl na jedno koleno. Ještě v pohybu však vytáhl pravici z pouzdra colt a stiskl spoušť.

Dva výstřely zařvaly jako jediný a okna Puckovy nálevny sadrněla. Pastor Colt stál trochu nakročen a držel v ruce svůj pečlivě vyčištěný colt s pažbou, vykládanou perletí. Bill Rollins naopak nyní docela na zemi, svíjel se a hrozně řval. Nařikal tak, že všichni ustrnuli a pastor Toppe svažtil čelo. Kulhavý střelec se chlubil dovedností své levice a pastor tedy mířil na ni. Také skutečně zasáhl prsty Rollinsovy levé ruky ještě u pouzdra s coltem a zle je pohmoždil. Ale lstivý střelec táhl pravou o něco dřív a tou také vystřelil.

Převaloval se nyní na zemi bolestí a pastor se marně snažil postřehnout, zda jeho výstřel přece jen neporanil Rollinse vážněji, než měl v úmyslu. Rollins křičel a nařikal. Jimmy Puck, který se záhy vzpamatoval z leknutí nad nenadálou přestřelkou, pokynul černému Absolonovi. Ale černoch se krčil a, jektal zuby strachem a nehýbal se. Jimmy Puck se tedy viděl nucen zakročit sám.

„Tak dost toho ječení,“ řekl nemilosrdně a rozkročil se nad Rollinsem, „dostal jste jen to, o co jste žádonil. Čert vás vezmi, vy hlupáku. Což nemůžete nechat ani jediného pastora na pokoji?“

Bill Rollins se konečně utišil. Nebylo to však ani na domluvu Jimmy Pucka, ani vlivem šerifa Strentona, probuzeného zahřímáním dvou coltů právě u jeho uší. Kulhavý střelec omdlel bolestí, ležel nyní docela tiše a pod ním rudla ošklivá kaluž.

Šerif Strenton, jemuž šla dosud hlava po násilném probuzení kolem, se vyjeveně rozhlédl.

„Kdo to střelil?“ otázal se nevrle.

„Já,“ odpověděl pastor Colt klidně, „a myslím, že dokonce až po něm.“

„I hrome,“ zarazil se šerif, nakláněje se nad raněným, „vždyť je to Rollins. Zřídil jste ho hezky, milý oče. Kolikrát jste vlastně vystřelil?“

„Jednou,“ odpověděl pastor udiveně, „proč se ptáte?“

Přistoupil blíž. Také ostatní se vzpamatovali a kolem muže na zemi se utvořil kruh lidí, v jehož středu byl Rollins a šerif. Drake Strenton obrátil raněného necitelně na záda. Bill Rollins měl levici zle prostřelenu. Nebylo to však nic proti poranění jeho pravé ruky. Na té měl všechny prsty utržené od dlaně a krev mu z rány črčela proudem.

„Podívejte se,“ vyhrkl Jimmy Puck, „jeho vlastní bouchačka se mu roztrhla v ruce.“

Byla to pravda. Celý zámek neomylného Rollinsova coltu se utřhl a s jeho pravici byl nadobro konec. Kulhavý střelec si ošklivě poškodil zbraň, když její hlavní páčil velký klíč v masivním zámku na kostelních dveřích. Zlámal zuby klíče a byl to pociťový klíč, vykovaný svědomitým Hankem Brandbanneym. Ale i hlaveň jeho coltu osudně utrpěla a nyní náboj při výstřelu ji celou utřhl v nasazení od zámku.

„Rollinsova střelecká sláva dnes zašla,“ prohlásil šerif. „Obvažte ho někdo. Do pravé ruky nevezme už nikdy ani cigaretu a levá, i když se mu vůbec zahojí, nebude stát nikdy za nic. Dnes si ten pobíječ pastorů vystřelil naposled.“

11. ELIÁŠ HARPER MÁ VŠEHO DOST

Po své rozmluvě s Rollinsem obešel Flagge Smith opatrně kostel. Za vysokým srubem stál jeho kůň, ukrytý zcela ve stínu. Flagge odjel, rozhlížeje se na všechny strany a dávaje pozor, aby ho nikdo neviděl.

Teprve za městem pobídl koně a v měsíčním světle ujižděl spěšně ke srubu starého Tadeáše. Jel oklikou, pamětliv toho, že nový pastor se bude odtamtud vracet. Obydlí starého zlatokopa stálo u okraje lesa, ale Flagge se u něho nezastavil. Zajel opatrně mezi stromy, skočil se sedla a tiše zahvízdal.

„Tady,“ ozval se v nevelké vzdálenosti Eliáš Harper, „jste to vy, Flagge?“

„Já,“ odpověděl Flagge, „co tu děláte? Chcete tu být snad do rána?“

„Je zle,“ řekl rančer zarmouceně, „musím tu být, abych věděl, co se děje. Před chvílí tu byl nějaký ramenatý mladík a prohledával Tadeášův srub. Když vyšel ven, nesl s sebou nějakou hůl. Nevím, kde se tam vzala. Já ji nezlomil a ani jsem si ji nepovšíml, když jsem tam byl po prvé.“

„Zlomil jsem ji já, ale na tom nesejde,“ zabručel vlašně Flagge. „Onen chlapík byl nový pastor. Ví čert, jak se sem dostal tak brzy. Se šerifem si nějak doobře rozumějí a zdá se, že naše nesnáze jen porostou.“

„Je zle,“ opakoval Eliáš Harper zarmouceně. „Jistě se sem vrátí se šerifem. Měl mne vzít ďábel, než jsem přistoupil na váš ohavný návrh.“

„Chtěl jste se Tadeáše zbavit a tak jsem vám pomohl,“ usklíbl se Flagge Smith, „teď nad rozbitou mísou nenaříkejte. Přece se musíme jako příbuzní podporovat.“

„Ano, podporovat,“ usmál se hořce Eliáš Harper, „spáchal jste pro mne zločin a já vám za to zaplatím. Ale nepočítejte s mou vděčností. Kdybych vás mohl zabít, učinil bych tak s radostí.“

„Jděte se domů vyspat,“ poradil mu Flagge opovržlivě, „nějak vám to rozházelo nervy. Kdybyste byl přišel hned ke mně, mohli jsme to provést lépe.“

„Nepůjdu spát,“ odřekl Eliáš Harper, „jak bych mohl? Zajeďte k Lissii a vyřídíte ji, že přenocuji na pastvinách. Je sice už pozdě, ale bude jistě na mne dosud čekat.“

Flagge se usklíbl. Neřekl nic a do obličeje mu vidět nebylo. Zmal Lissii o něco déle a věděl, že bude spát klidně, i kdyby jejího nemilovaného manžela čert v povětrí trhal.

„Zajeďte k sestře, když myslíte,“ pokrčil rameny. „Byl bych si rozmyslil se s vámi do něčeho dát, kdybych byl tušil, jaký jste zbabělec. O nového pastora se nestarejte. Dal jsem ho na starost Billu Rollinsovi a jediná nepřijemnost z toho jsou dva tisíce, které mi musíte vyplatit. Slíbil jsem je kulhavému. Nikdo sem už nepříjde a čekáte marně. Nebudte blázen a pojedte domů.“

„Nepojedu,“ odmítl Eliáš Harper, „nevýdržel bych doma.“ „Dělejte si tedy, co chcete,“ odsekl Flagge mrzutě a vyskočil na koně.

Rozjel se k Harperově ranči. Jeho hledali šerifové z poloviny Států, ale náladu mu to nezkazilo. S Eliášem Harperem se sešli u Tadeášova srubu, když ho spěchali každý přemluvit po svém. Na Flaggeho návrh to rozřešili jednoduše, a Flagge si to vzal sám na starost. Ukryt mrtvolu starého zlatokopa v dele byl Eliášův bláznivý nápad a vznikly z toho nepřijemnosti.

„Měli jsme ho zahrabat někde v lese,“ bručel Flagge mrzutě, bouchaje bezohledně na vrata Harperova ranče, „to je z toho, když se člověk spřáhne s takovým hlupákem.“

Lissie Smithová opravdu dosud nespala, ačkoli jí ani nenařadilo, aby projevila jakoukoli starostlivost o svého manžela. Byla však z Puckova saloonu zvyklá chodit pozdě spat. Seděla proto ještě v houpacím křesle, v onom strašném výtvaru se zaoblenými nohami a proutěnými výplněmi. Nehoupalo se to k ničemu a rachotilo to po podlaze jako parmi válec. Bylo však viditelným znamením určitého blahobytu a mechybělo proto ani na jediném větším ranči.

Lissie zastavila drkotavý pohyb nemotorné židle a zdvihla k Flaggemu udivené oči.

„To jsi ty, Flagge?“ otázala se překvapeně, „přihodilo se něco?“

„Přihodilo se mnoho věcí,“ usmíval se Flagge, „tebe se však netýká ani jediná z nich a proto buď klidná. Posílá mne tvůj manžel v obavě, aby ses tu pro něj nesoužila starostí. Půjde pryč až ráno.“

„Hloupý dědek,“ ohrnula Lissie opovržlivě rty, „protivný, zamilovaný kocour.“

„Bohatý kocour,“ opravil Flagge suše, „nějaký čas to vydržíš. Jsem tu ostatně ještě já a postarám se, aby se ti příliš nestýskalo.“

„Ty to musíš nějaký čas vydržet,“ odbyla ho mrzutě, „neměl jsi chodit tak brzy. Eliáš je žárlivý jako černochoch. Kdyby tě tu spatřil...“

„Což nesmím navštívit svou milovanou sestru?“ usmál se Flagge a položil jí důvěrně pravici kolem pasu. „Eliáš Harper se s tebou oženil o pět let později než já, a jeho právo k tobě není proto o nic větší.“

Branila se chabě, opírajíc pěstěné ruce o jeho zaprášený kabát. Vzal ji za zápěstí a přivinul pevně k sobě.

„Flagge!“

„Nu, nu,“ bruček Flagge konejšivě, „měj rozum. Lásky je jedna věc a obchod druhá, má milá.“

„Nikdy bys nedovolil, abych se vdala po druhé za toho starce, kdybys mne měl opravdu rád.“

„To jsou hlouposti,“ řekl Flagge trochu mrzutě, „domníval jsem se, že jsme to odbyli nadobro už tehdy, kdy Jimmy Puck proměnil po prvé své dolary za tvou přízeň. Žena neubývá. Peníze ano.“

Pak už Lissie nenamítala nic. Vlastně teď bylo všechno v pořádku a to nejhorší si už odbyla při své svatbě s Eliášem Harperem. Byla to hanebná svatba s nevěstou, vdanou už jednou za dobrodruha Flagge Smitha, který nyní vystupoval v úloze starostlivého bratra. Lissiiny mravní zásady nestály za nic už v době, kdy daleko na jihu poznala podnikavého hudebníka. Jmenoval se sice tehdy jinak, ale byl to Flagge Smith. Žili spolu nějaký čas a potom se i vzali, protože na tom stejně nikomu z nich nezáleželo. Flagge byl ještě horší, než ona. Nedalo mu příliš práce ji přemluvit, aby vystupovala jako jeho sestra. Její tělesné přednosti bylo možno tak lépe uplatnit. Pod obezřetným vedením prohnáního Flagge se jim dařilo dobře. První obětí jejich hanebného plánu se stal Jimmy Puck a jen bohaté příjmy od hýřivého Tadeáše ho zachránily před dokonalou pohromou. Peníze, které lehkomyšlný zlatokopce prohýřil v saloonu před prvním zhroucením dolu, vydržely přece o něco déle, než Puckova nepředložená vášeň. Jimmy Puck uzavřel kapsu a naprosto nežárlivý Flagge poradil Lissii, aby hodila své síť po vdovci Harperovi.

Eliáš Harper se choval o to nerozumněji, oč byla Lissie zkušenější a on starší. Flagge ho dotáhl k olíři jako berana, ačkoli si Harper mohl už z doby před svatbou učinit jasnou představu, co Lissiina přízeň stojí peněz. Snad si vzal Lissii hlavně proto, že se domníval, že tak vyjde laciněji a vyhrabe se z dluhů, do nichž zapadl její zásluhou. Je pravdou, že výplata třetin starému Tadeáši ho začla mrzet náležitě teprve tehdy, kdy se mu nedostávalo peněz pro nároky sličné Lissie. Je proto možno říci, že všechen zmatek v Trenthammu zavínila ona.

Je jisté, že muži jsou na světě proto, aby vymýšleli dobré plány a ženy od toho, aby jim je kazily. Nikoli každá žena je stvořena k bojovníkové potěše a mnoho dobře rozjetých záležitostí zakoplo o ženský střevíček. Lissie Smithová byla vylouženým neštěstím už svou existencí. Jestliže pro Jimmy Pucka znamenala bolestnou nepříjemnost a pro Eliáše Harpera skutečnou tragedii, pocítil nyní i Flagge Smith, její jediný oprávněný manžel, neblahý vliv ženské krásy na chod svých záležitostí.

Neměl především k Lissii chodit tak brzy po svatbě. A když už přišel, měl dříve odejít. A jestliže už neodešel za rozumnou dobu, neměl alespoň usnout jako dřevo na lůžku, jež připravil stárnoucí Eliáš pro své opožděné libánky. O Lissii mluvit netřeba. Nestarala se jukživa o nic a spala ještě dřív a pevněji, než Flagge.

Eliáše Harpera omrzelo čekat u Tadeášova srubu ještě před rozedněním. Chladný vzduch a ticho přispěly nemálo k jeho uklidnění. Flagge Smith měl pravdu, když pravil, že nárek nad rozbitou mísou neprospívá. Co se stalo, nedalo se již odčinít. Bylo prospěšnější, zachovat klid a čelit chladně následkům. K tomu cíli pak bylo především nutno, osvěžit se pohodlným spánkem.

Eliáš Harper sedl na koně a rozjel se domů.

Na východě se obloha právě rozsvětila prvními náznaky nového dne, když přijížděl ke svému ranči. Byl tichý a všichni jeho obyvatelé dosud spali. Eliáš Harper často vyjížděl v noci k dolům nebo na obhlídku četných stád. Nedbal námahy a jeho majetek rostl, pokud do jeho života nevstoupila Lissie Smithová. Vracel se mnohdy domů až ráno a dupaje těžkými botami po chodbách domu, probouzel jej předčasně ze spánku.

To bylo ovšem v době, kdy na něho nečekala mladá žena. K ní byl Eliáš Harper velmi pozorný a za nic by ji byl nevzbudil předčasně. Předpokládal, chudák, že na něho čekala dlouho do noci a přál jí odpočinek.

Nechal osedlaného koně na dvoře. Cowboyové vstávali stejně za chvíli. Kráčel k domu, pečuje o to, aby jeho vysoké boty drtily písek dvora s co nejmenším hlukem. A když dospěl k prvnímu kamenitému schodu domu, opřel podpatky o jeho hranu a zul botu po botě. Vzal je do ruky a kráčel tiše po chladné podlaze bos, jen aby nevzbudil svou milovanou Lissii.

Jeho ohleduplnost nebyla marná. Lissie spala a byla by snad spala, i kdyby Harperovy ostruhy na chodbě jasně zvonily. Ale byl by se snad probudil alespoň Flagge Smith, který ležel po jejím boku a měl mnohem lehčí spánek. Takto neslyšel bosého Eliáše Harpera žádný z nich a Harper se objevil nepozorován v Lissiině ložnici. Flagge Smith zamkl sice dveře na chodbu. Ale Eliáš Harper prošel jako obvykle svou ložnicí, která s Lissiinou sousedila.

Rančer se zastavil na prahu. Rozhlédl se v matném šeru svítání, deroucího se do pokoje. Spatřil Lissii, objímající oběma rukama krk švarného Flagge Smitha, a před očima se mu zatmělo. Těžké jezdecké boty mu vypadly z ruky a vyrobily na dřevěné podlaze ohavný hluk.

Nyní se ovšem Flagge Smith rázem probudil. Snad se mohlo něco zachránit poukazem na jeho příbuzenský poměr k Lissii a výmluvou na její bázlivost za noci v rozsáhlém domě, kde nebyla dosud zvyklá. Nikdo však nemůže požadovat mnoho rozvahy od muže, který je náhle probuzen z hlubokého spánku. Flagge Smith ztratil hlavu. Uchopil svůj oděv, ležící přes židli, a proběhl kolem zdrceného rančera jeho ložnici na chodbu. A pospíchal tolik, že nechal pod židli dokonce i svůj opasek s revolverem.

Jestliže měl Eliáš Harper ještě nějaké pochybnosti, Flagge Smith je svým zbrklým útekem dokonale rozptýlil. Proradný harmonikář prchal domem, flapaje hlučně bosýma nohama a bez ohledu na to, že utíká vlastně od své právoplatné manželky.

Eliáš Harper nepomyslel na jeho pronásledování, ačkoli proslulý střelec neměl zbraň a zasloužil si jistě trest. Neviděl ani Lissii, sedící vyjeveně na lůžku a dívající se s obavami do jeho ztrnulého obličeje. Stál na prahu nepohnutě a ani se neotočil, když mu vyděšený Flagge proběhl přímo pod rukama.

Eliáš Harper zestárl o celé desítky let v okamžiku, kdy se přetřhlo poslední pouto, jež ho dosud vázalo k životu. Zoufalost nad postavením, do něhož se dostal zásluhou své ženy a prohnáního Flagge, po chvíli klidu v lese jen na nedlouho usnula. Vzbouřila se teď plnou silou. Eliáš Harper se dopustil hrozných věcí, ale domníval se, že ví, proč se jich dopustil. Obětoval svou čest i jméno pro Lissii Smithovou a dopustil, aby jeho vlastní děti odešly z rodného domu. Za to ho Lissie podvedla první den po svatbě.

Eliáš Harper tiše zaúpěl. Byl velmi směšný, jak tu stál jako bosý žebrák, jakým v té chvíli také skutečně byl. Jeho stárnoucí srdce, zkrušené zle rozčilením, bušilo nepravdělně v hrudi a zaplavovalo hlavu krví. Eliáš Harper cítil pojednou hroznou tíhu let a musel se opřít oběma rukama o veřeje dveří, aby neupadl. Černé závoje se mu kladly před oči a hlava se mu točila závratí.

Lissie Smithová seděla stále nepohnutě na posteli. Roz-

mýšlela, co podniknout a bloudila očima po pokoji. Tak spařila Flaggeho opasek s colty, ležící pod židlí u postele. Nepohnula se však a podívala se opět do brunátného obličeje svého druhého manžela.

Tak běžely vteřiny, v nichž Flagge proletěl zběsile domem a zastavil se až u ohrad pro dobytek. Tam se teprve ohlédl nazpět. Ranč byl tichý a nikdo nepozoroval ani rančérův příchod, ani Flaggeho útěk. Několik cowboyů v čeledníku spalo po včerejší tuhé práci u stád dosud pevně a tvrdě.

Flagge na sebe naházal spěšně oděv, proklínaje svou ukvapenost. Eliáš Harper za ním neběžel. Flagge rozmýšlel, zda Lissie projevila více soudnosti než on a rozvažoval, co teď.

Eliáš Harpera mdloby přeshly. Krev otekla rázem silnou šší a v hlavě se mu vyjasňovalo. Starý rančér byl nyní klidný, lhostejný a nic už ho netrápilo. Cítil jen hroznou únavu ve všech údech a naplnila ho velká touha po klidu. Nebylo nic do života, který i ve svém rozznámém věku dokázal tak pokazit. Svěsil malomocně ruce a prsty jeho pravice se dotkly pažby revolveru.

Lissie často vídala muže, sahající ke zbraní. Zaúpěla tiše a naklonila se, aby dosáhla na opasek s Flaggeho zbraněmi. Byla odhodlána střelit svého druhého manžela a obávala se jen, že se jí to nepodaří včas.

Eliáš Harper k ní obrátil unavené oči. Nepocítil ani plně hořkost nad jejím nevděkem, ačkoli pochopil správně její úmysl. Všechno v něm bylo mrtvé a kromě klidu si už nepřál nic. Dokonce se i slabě usmál.

„Nech,“ zašeptal chraptivě, „jen nech.“

„Hrome,“ trhl sebou venku Flagge, „buď střelila ona do něho nebo on do ní. Oboje je možné. Nechal jsem tam své revolvery a Lissie je ďábel.“

Tím se sice věci nestaly jednodušší, ale Flagge pochopil, že v Trenthammu svou úlohu dohrál. Rozhlédl se, a když spatřil Harperova dosud neodsedlaného koně, nezdřoval se s vyjádřením svého z ohrady a vyrazil na Harperově koni jako čert. Doufal, že předhoni zvěst o událostech na ranči alespoň o tolik, aby si postačil vyzdvihnout u Pucka své peníze. Nebylo jich sice tolik, kolik minil původně v Trenthammu vydělat, ale pro začátek to stačilo.

Lissie přitiskla dlaň na ústa. Třeštila oči na Harperovu mrtvolu a Flaggeho colt, který už držela v ruce, padl na podlahu vedle lůžka. Výstřel z velkého revolveru vzbouřil celý dům. Na chodbě se ozvaly spěšné kroky a Lissie, nevědouc ani dobře, co činí, ukryla obě Flaggeho zbraně i pás ve svém lůžku.

Tak zmizela poslední stopa Flaggeho noční návštěvy. Lissie nemohla vědět, že tu Flagge nechal svého koně a odjel na Harperově, protože netušila, že ji miní nechat na holičkách a zachránit sám sebe. Než po prvé někdo zabušil na dveře, byla již Lissie zcela klidná. Hrozící nebezpečí bylo zažehnáno a ji nezáleželo na tom, za jakou cenu.

První zabušil na dveře Harperovy ložnice bývalý kostelník Cleve Stevenson. Uvnitř se nic nehýbalo a Cleve zabušil po druhé. Když se po jeho boku objevil starší cowboy Tim a tlustý Crofts, stiskl opatrně kliku dveří. Flagge je jen za sebou přirazil a nebylo proto zamčeno.

Vstoupili do Eliášovy ložnice. Byla prázdná a lůžko nedotčeno.

„Boss!?“ zavolal Cleve Popleta nejistě.

Uprostřed ložnice ležela převrácená židle, již porazil Flagge na svém zbrklém útěku. To nebylo v pořádku, ale Cleve přece jen váhal, vstoupit do Lissiiny ložnice.

Pak spatřil v pootvřených dveřích Harperovy bosé nohy. Podle jejich polohy ležel rančér na zemi a nehýbal se. Cleve Stevenson prohrábl prsty světlou kšticí a otočil se ke Croftsovi.

„Nikdy jsem neprorokoval bossovu manželství dlouhé trvání,“ řekl tiše, „ale přece jsem si nepředstavoval, že skončí tak brzy a tímto způsobem.“

Pak už neváhal. Překročil pánovo tělo a vstoupil bez rozpaků do Lissiiny ložnice. Lissie seděla dosud na posteli a tiskla se zády k jejímu čelu. Byla bledá, ale hrůza a zoufalost v jejím obličeji byly už do poloviny pouze předstírány. Nemluvila nic a Cleve Stevenson nic neřikal. Věnoval jí jen krátký pohled a sklonil se nad mrtvým tělem Eliáše Harpera.

Poznal na první pohled, že se Eliáš Harper zastřelil sám, a ohlédl se na Lissii zamračeným pohledem.

„Je to v pořádku,“ řekl nesmyslně, „to je vaše štěstí.“

Lissie ani teď neodpověděla, ačkoli z Cleveho řeči znělo jasně, že ji pokládá i za schopnou vraždy. —

Flagge Smith vjel na uhnaném koni Eliáše Harpera do Trenthammu právě s prvními paprsky slunce. Trenthamm kdysi vstával časné. Nyní se však v dolech nepracovalo a městečko dosud spalo v trapném očekávání nového odlivu obyvatel, které Hladová vdova připravila o chléb.

Flaggemu to bylo ovšem vhod a netrápil se nijak myšlenkou, že je jedním z prvních, kteří hodlají opustit město. Nesoužila ho ani myšlenka na Lissii. Vdova po Harperovi se o sebe dovedla po čertech dobře postarat sama.

Hodil uzdu Harperova koně na kolík před verandou saloonu a podíval se k oknu svého pokoje. Bylo temné a dívalo se mrtvě na zaprášené prostranství před saloonem. Všechno uvnitř spalo a Flagge Smith se spokojeně zašklebil.

Jeho úsměv by byl dopadl mnohem méně spokojeně, kdyby věděl, co se nahoře v jeho pokoji děje. Pastor Teddy Toppe, řečený otec Colt, vyhlédl opatrně z přivřeného okna, jakmile jeho bystré ucho postřehlo klapot kopyt. Flagge Smitha sice neznal, ale dovedl uhodnout, když ho spatřil seskakovat s koně před verandou.

Ustoupil od okna o něco dřív, než Flagge zdvihl oči vzhůru a dotkl se ramene šerifa Drake Strentona. Prospali se každý chvíli, šerif později, ale o něco dále. Byl starší muž, pocífoval dosud únavu a vzlyčtil se značně neochotně, až když se pastorevy klouby dotkly po druhé poměrně bezohledně jeho žeber.

„Zahálka je počátek všeho hříchu,“ bručel pastor, „hýbejte se, šerife. Přijíždí kdosi a neklame-li mne mé tušení, je to Flagge Smith.“

12. HLADOVÁ VDOVA PO DRUHÉ

Drake Strenton tedy vstal a pohlídl pažbu svého coltu. Vystrčil rozcuchanou hlavu přes rám okna a zakýval hlavou. Flagge Smith stoupal právě spěšně po schodech verandy a šerif Strenton jediným mžiknutím byt i rozespáleného oka poznal bezpečně, že jezdec a kůň nepatří k sobě.

„Je to opravdu Flagge Smith,“ potvrdil, „přijel však na oblíbeném koni Eliáše Harpera. Je to teď sice jeho švagr, ale přesto je to podivná věc. Oni spolu nejsou tak zadobře, aby si půjčovali hračky. Dejte si dobrý pozor, příteli pastore. Flagge střílí oběma rukama a nemůžete spoléhat na to, že se mu revolver v ruce roztrhne, jako Billu Rollinsovi. Flagge si drží zbraně v pořádku.“

Byl to omyl. Flagge neměl vůbec zbraně, protože jeho opasek zůstal v Lissiině ložnici. V zásuvce stolu v jeho pokoji ležely sice jiné dva colty, snad mnohem lepší, ale Flagge na ně nebyl tak zvyklý. Kromě toho šlo ještě o to, jak se dostane ke stolu, před nímž stál odhodlaný pastor Colt.

Štílec Rollins Flaggemu špatně posloužil. Šerif uvážil zrale jeho snahu, zamezit vstup do Flaggeho pokoje a přidal se proto k pastorevu návrhu. Šerifovi ovšem Jimmy Puck vydal druhé klíče od pokoje bez námitek. Zdálo se i jemu konečně pochopitelné, že Bill Rollins nehlídá tak horlivě ve Flaggeho pokoji jen harmoniku a několik balíčků tabáku. Při tom bylo nejhezčí, že kulhavý skutečný nevěděl, co Flagge v pokoji má a chtěl pouze vyvolat spor s pastorem.

Šerif dovedl hledat a našel záhy v lepenkovém pouzdře na harmoniku pod odchlíplým rohem postupní prohlášení starého Tadeáše, napsané na rubu Puckovy účtenky. Jimmy Puck sám prohlásil, že je Flagge patrně odcizil ze zásuvky stolu, který mu půjčil v užívání, a pastor Colt překvapil všechny sdělením, že podle svých záhadných zpráv podává na Flaggeho žalobu pro útlak, ježto Flagge na základě této účtenky na starém Tadeášovi vydírá.

K tomu Jimmy Puck horlivě kýval, šerif se mračil a Frank

Harper zarytě mlčel. Kdyby byl jeho otec věděl o této účtence, odpadlo by mu mnoho starostí. Flagge ji před ním skrýval a proto už z toho důvodu nebyl dobrým švakrem.

Potom si to šerif náležitě rozmyslil a dal Frankovi na vybranou mezi vězením nebo slibem, že odejde domů a nepodnikne nic před zítřejším ránem. „Cíháte tu na Flaggeho s revolverem,“ prohlásil moudře, „to já trpět nebudu, dokud si budu kazit košile špendlíkem šerifské hvězdy. Nepůjdete-li okamžitě k Brandbanneyovi spát, vyspíte se u mne za mřížemi. Spolehněte se také trochu na mne. Každý si tu myslí, že je chytrější než já. Ale trumfý mám v ruce a uvidíte, kdo to na konec vyhraje.“

Tak se zbavili Franka Harpera, ale mraky nad Flaggeho hlavou nebyly proto řidší. Čekali a dočkali se.

Flaggeho klíč zaharašil v zámku. Flagge vešel do pokoje a šerif, cíhající s revolverem za ním, mu je přirazil za zády bez ohledu na klid dosud spících obyvatel domu.

„Mám revolver,“ upozornil zbytečně, „nedělejte proto hlouposti, Flagge.“

Flagge Smith tentokrát nebyl rozespálý, a ačkoli jeho překvapení bylo veliké a naděje na spěšný útěk hanebně poklesla, zachoval svůj drzý klid, nezmenšený ani zarmucující skutečností, že nový pastor je živ a zdrav.

„Já revolver nemám,“ odpověděl klidně a zdvihl pro jistotu ruce nad hlavu, „na hlouposti nepomýšlím. Bylo by dobře, kdybyste se choval podobně. Co chcete v mém pokoji? Tohle je váš nový podomek?“

Pastor Colt nepochyboval, že neomalená poznámka patří jemu. Usmál se však jen mírně a na důkaz, že se vzhledem ke svému povolání vzdal většiny lidských slabostí, odpověděl neuraženě:

„Jsem nový pastor v Trenthammu, milý příteli.“

„To jsem si myslil,“ zabručel Flagge Smith a prohlásil v duchu Billa Rollinse za neobratného idiota.

„Vy opravdu nemáte revolver?“ otázal se Drake Strenton nedůvěřivě, „kam jste dal své bouchačky?“

„Věnoval jsem je černému Absolonovi,“ odsekl Flagge Smith, „co je vám do toho? Nezdružuje mne a opusťte okamžitě můj pokoj.“

„Pospícháte někam?“ otázal se šerif zvědavě.

„Nejdřív do Calentonu, abych na vás podal stížnost. Potom někam, kde mají chytrějšího šerifa. Nemáte práva mne zbytečně zdržovat.“

„Ledaže bych vás zatkl,“ prohlásil šerif moudře.

„Zkuste to,“ odpověděl Flagge opovržlivě.

Šerif tedy vytáhl osudnou účtenku. Vysvětlili mu náležitě, kde ji našli a zmínili se i o vydírání na starém Tadeášovi. Flagge Smith však jen lhostejně krčil rameny.

„Do mého pokoje chodí spousta lidí,“ tvrdil, „uklízí tu černý Absolon a někdy si sem zajdou i chlapi pro harmoniku, když nejsem doma. I Jimmy Puck má klíče. Nevím, kdo mi ten papír dal do pouzdra. O vydírání starého Tadeáše mluvíte nesmysly. Zeptejte se ho přímo a uvidíte, že vám to nepotvrdí.“

„Zeptáme,“ bezpečil uzamyšleně šerif, „jen co ho najdeme. Neviděl jste ho včera náhodou?“

„To je zase takový nesmysl,“ utrl se Flagge, „co bych u dědka dělal? Ustupte, šerife. Nikdo nemá práva mne zdržovat. Chci si ještě dnes dopoledne vyřídit něco v Calentonu.“

„Nu... počkejte ještě chvíli.“

„Nepočkám,“ odpověděl neústupně Flagge, počítaje drahou cenu vteřiny. „Myslíte-li, že máte pro to důvody, zatkněte mne.“

Šerif váhal. O událostech u Králíčího brodu věděl víc, než přiznal a než věděli ostatní. Bylo jisto, že v nich Flagge prsty neměl. Prohnatý harmonikář se skutečně dostal do Harperovy záležitosti později, ale zamíchal se pak do ní důkladně. Zpozoroval nyní šerifovo váhání a pokročil drze ke svému stolu, kde měl peníze a dva revoly.

„Stůjte,“ řekl ostře pastor Colt, „váš spěch se nápadně podobá útěku. Neodejete dříve, dokud nepromluví se starým Tadeášem.“

„Jakým právem se vy do toho pleteíte?“ osopil se Flagge.

„Takovým právem,“ odpověděl otec Colt a zasadil mu pěstí ránu pod bradu.

Flagge Smith se v poslední chvíli uhnul, ale ne úplně. Odlelel proto stranou a vzal s sebou nějakou židli. Hrozná pastora rána ho však o vědomí nepřipravila a vrhl se na Tedyho Toppe s krví podlitýma očima. Šerif vletěl mezi ně, mával nad hlavou revolverem.

„Necháte toho,“ křičel na celé kolo, „co vás to napadlo? Jdete mi od sebe!“

Sotva by byli poslechli, kdyby se bylo právě pod oknem neozvalo hromobití výstřelů. Pastor Colt zastavil napraženou pěst a Flagge Smith zirnul.

Byl to tlustý Crofts z Harperova ranče. Flagge jel rychle, ale kůň Eliáše Harpera bylo klidné zvíře. Cleve Popleta měl nějaké námitky, aby pro šerifa dojel Crofts, s kterým se stále škorpili pro kanárka za dva dolary. Nazval ho tlustým nemotou, načež se Crofts vsadil, že dojde do Trenthammu v rekordním čase. Půjčili mu hodinky, na kterých měl šerif ověřit, kdy se skutečně do Trenthammu dostal.

Tloušť Crofts mlátil proto do kobyly jako do snopu a skutečně dojel do města téměř za Flaggeho patami. Nemohl však najít šerifa doma a vztekle pozoroval, jak minuty ubíhají. Nerozmýšlel se však dlouho a přišel brzy na znamenitý nápad, jak co nejrychleji vyhledat šerifa. Rozjel se dlouhou ulicí Trenthammu a častoval ranní mlhu nad svou hlavou ranami z revolveru. Nebylo jistějšího způsobu, jak vyfáknout Drake Strentona na světlo, ať vězel kdekoli.

Drake Strenton se skutečně vyklonil dychtivě z okna.

„Co se děje?“ zvolal přísně.

„Už,“ vykřikl radostně tlustý Crofts a vyplaval po schodech jako bublina, „podívejte se na tyhle hodinky, šerife.“

„Dejte mi pokoj,“ odbyl ho šerif mrzutě, „proč stíháte na ulici jako blázen?“

„Podívejte se na ty hodinky,“ opakoval prosebně tlustý cowboy.

„Sedm a jedna minuta,“ zabručel šerif, „co s tím?“

Tlustý Crofts spokojeně vydechl. Otiel poť s čela a pokračoval se klidně kolem. Rančerova smrt ho příliš nedojala. Nebyl příliš laskavým zaměstnavatelem, a jestliže mu svaťbu s Lissii zazlivali, začali ho upřímně nenávidět, když vypudil Franka a Nancy z ranče.

„Eliáš Harper se před chvílí zastřelil,“ zvěstoval celkem lhostejně, „ten protiva Cleve se domnívá, že by bylo dobře, aby se k nám přijel podívat.“

Drake Strenton přimhouřil oči. Chvilí mlčel a díval se z okna, kde se uštvaná Croftsova kobyly přátelsky očichávala se stájovým druhem, ryzákem Eliáše Harpera. Pak se obrátil do pokoje.

„Nebudu se vás ptát, co jste dělal celou noc venku, Flagge,“ řekl tvrdě, „protože mi stejně něco nalžete. Ale chcete-li odejít, musíte mi říci, kde jste vzal Eliášova koně.“

Flagge Smith byl Croftsovou novinkou překvapen. Eliáš Harper měl věru dost důvodů, aby skončil svůj nedobrý život. Ale Flagge pomýšlel na své dva revoly, jež zůstaly ležet Lissii na dosah ruky a jeho obvyklá jistota se někam ztratila.

„Eliáš Harper mi ho půjčil,“ vyrazil ze sebe, „už před večerem.“

„Budete nucen si vymyslet něco lepšího,“ odřekl šerif suše. „Zatýkám vás, Flagge.“

„Provádíte nesmysl,“ namítl chabě Flagge.

„Provedl bych větší, kdybych vás nechal běžet,“ odsekl šerif a při tom zůstal.

Crofts zašel dolů, kde pobíhal vyděšený Absolon v modře pruhovaných spodcích. Chytil ho za ucho a přinutil ho otevřít předčasně výčep. Flaggeho Smitha šerif za bedlivého dozoru pastora Colta odváděl do vězení. Flagge se po cestě trochu vzpamatoval. Jestliže se rančer skutečně zastřelil sám, nestály věci pro něj špatně, ba naopak.

„Chudák Harper,“ řekl po cestě licoměrně, „jdu s vámi do vězení, ačkoli je to ošklivý omyl. Nepodezírám tohoto rvavého pastora z ničeho, ale dejte na účtenku, podepsanou Tadeášem, dobrý pozor. Říká se sice, že Hladová vdova důl docela vyjedla, ale čert tomu věř. Na každý pád je pastorův zájem o starého Tadeáše velmi podezřelý, a jeho nápad s vydíráním Tadeáše není hloupá věc. Nedívejte se tak zlostně, pastore. Já nikdy nic takového nedělal, ale mohl by dělat jiný. Jednou se

Učtenka ztratila a někdo ji ukrýl v mém pouzdře na harmoniku. Mé starostlivosti se nedivte. Eliáš je mrtvý a má sestra po něm dědí. Je slabá žena, stojí tu ve světě sama a proto doufám, že mne šerif dlouho neprávem ve vězení držet nebude."

Flagge Smith doufal a šerif se toho obával. Zastavil se před svým domem, v němž bylo zároveň vězení, a pokynul pastorevi.

"Dejte na něho chvíli pozor, otče," požádal zamračeně a vešel sám do domu.

Odemkl mřížové dveře vězení a pozval pokynem ruky někoho ven. Byl to starý hluchý Brandeck a šerif na něj musel tak křičet, že to venku docela dobře slyšeli.

"Bill Rollins je odbyt, Eliáš Harper se zastřelil a Flaggeho vedu právě do vězení, Brandecku. Můžete proto nyní ven. Jestliže však něco předčasně vyžvaníte, zavřu vás znova a doopravdy."

To byl tedy šerifův trumf. Hluchého Eliášova vozku nikde nedopadl. Starý Brandeck se přihlásil šerifovi sám, když se Drake Strenton vracel z Harperova ranče onoho rána po přepadení vozů u brodu.

Do vězení sotva uprázdněného zavřel šerif Flagge Smitha. Brandeck pelášil přímo k Puckovi na doušek a Drake Strenton se otočil k Teddymu Toppe.

"Chcete-li se nyní také trochu věnovat svému duchovnímu poslání, otče, zajedte do Brandbanneyova srubu ohlásit Harperovým dětem smutnou zvěst o skonu jejich otce. Tlustý Crofts je drsný jako struhadlo a příliš se k tomu nehodí."

Tak se rozjeli. Otec Colt směřem k dolům a Drake Strenton na druhou stranu k Harperovu ranči.

Nedojel až tam. Na travnaté mezi před rančem seděl bývalý kostelník Cleve Stevenson. Jeho osedlaný kůň okusoval trávu za jeho zády a i světlolvasý Cleve žvýkal zamýšleně jedno stéblo.

"Co tu děláte, Stevensone?"

"Snídám," odpověděl Cleve odevzdaně, "víc mi na ranči nedali. Lissii se zdá, že se příliš do všeho pletu a vyhodila mne na hodinu. Měli jsme stejně včera nějaké nedorozumění stran kanárka za dva dolary, ale o tom vy nic nevíte. Za chvíli budou okolní ranče plny propuštěných horníků a o práci bude

zle. Co myslíte, šerife... měla mne Lissie právo vyhodit, nebo neměla?"

"Pojďte se mnou," odpověděl šerif zamračeně, "Lissie se nějak horlivě ujímá vlády na ranči. Jsou tu ještě Harperovy děti a bylo by zlé, aby se pro vás nenašel nějaký žvanec."

"Já jím malinko," ubezpečil Cleve a vydal se chutě s pastorem na zpáteční cestu.

Lissie jim vyšla naproti, ale to už šerif většinu událostí pohutého rána věděl od Cleveho. Podívala se kose na bojovně se naporujícího Stevensona, ale ku podivu vkusně mlčela. Na sobě měla už tmavý oděv a tvářila se zarmouceně, jak se na vdovu sluší. Natáhla pravici k šerifovi, očekávajíc náležitý projev soustrasti. Drake Strenton se nejdřív udiveně podíval co mu to podává. Když zjistil, že nic, polířal ji neochotně rukou a hrnul se bez dlouhých řečí do domu.

Postál chvíli nad Eliášem Harperem. Otevřel jeho zbraň, ležící tam, kam vypadla z jeho chladnoci ruky. Vytáhl z ní vypálenou nábojnici a přičichl k ní. Páchla čerstvě spáleným prachem, jímž byla cítiti i hlaveň revolveru. Šerif Strenton mírně vzdychl a odložil zbraň na stůl. Zdvihl Harperovu jezdeckou botu, podíval se na jeho bosé paty a obrátil tázavý zrak k Lissii.

"Přišel pozdě a nechtěl mne budit," zalkala divadelně. "On byl vždycky pozorný a měli jsme se tak rádi!"

"Hm," udělal šerif. "Jak to vlastně bylo? Hádali jste se?"

"Neřekli jsme si ani jediné slovo," ujišťovala Lissie. "Byl však velmi zarmoucen pro nevděčný útěk svých dětí a měl snad i nějaké peněžní potíže. Oh, můj milý, zlatý..."

"Dostala jste už od Harpera výbavu, kterou vám přivezl v bednách?" přerušil šerif netrpělivě její licoměrný nářek.

Lissie přestala okamžitě plakat.

"Výbavu? V bednách? Nedostala jsem nic. Bylo toho hodně?"

"Plný vůz, slyšel jsem," odpověděl opatrně šerif. "Od Corka z Calentonu. Jistě jste nic nedostala?"

"Opravdu ne. Jestli to zde někde je, určitě to náleží mně a nedám se o to ošidit od Nancy. Oh, můj milý, zlatý..."

"Tak toho nechte," broukl mrzutě šerif a otočil se k odchodu. Lissie přestala utírat suché oči hedvábným kapesníkem. Nemělo smyslu otřásat rameny v žalostném pláči, když byl še-

rif oločen zády. Spokojila se proto snahou, aby bylo její vzdechy náležitě slyšet. Drake Strenton se však ještě na odchodu otočil a Lissie zalomila pohotově rukama.

Podíval se na ni ponuře.

„Cleve Stevenson je tu proto, aby hlídal stáda, patříci k záduší. Mimo to, myslím, bude do dědictví mluvit také Frank a Nancy. Neukvapujte se proto příliš s vyhazováním cowbojų, paničko.“

Zármutek byl rázem tentam. Pokud běželo o praktické věci, byla Lissie srdnatá jako dělostřelec.

„Nebudu vám tu žít žádného špehouna,“ rozkřikla se v úmrtním pokoji Eliáše Harpera na celé kolo, „pozvu sem Flaggeho, aby se o mne staral. Nedovolím, aby někdo ujídal z mého krajíce.“

Křičela tak, že ji jasně slyšel i Cleve Stevenson, čekající zdvořile za dveřmi, tím spíš, že je šerif byl již otevřel. Zdvihl jasně modré oči k šerifovi. Drake Strenton se díval na Lissii a jeho zraky metaly blesky.

„Tak to vidíte,“ řekl Cleve Popleta mírně, „je to hladová vdova, co?“

„Vy zůstanete tady,“ rozkřikl se Drake Strenton a praskl dveřím jako na salaši, „a budete jí dávat pozor na prsty.“

Tak neměl Eliáš Harper ani po smrti náležitý klid. Šerif si dokonce odplívl na práh a zabručel nakvašeně:

„Flaggeho se ta nestvůra nedočká tak dlouho, jak dlouho jej budu moci držet ve vězení. Jakže jste ji to nazval, Stevensone?“

„Hladová vdova,“ opakoval Cleve Popleta ochotně, „jestli se vám to zdá slabé, rád nějaké slovíčka přidám. Mírnil jsem se jen z ohledu na nebožtíka bosse.“

„Zůstaneme při tom,“ zakýval šerif zadumaně hlavou, „ani nevíte, jak jste trefil do černého. Hladová vdova byla Harperovým osudem. Ta i ona, milý příteli.“

Cleve Popleta nevěděl nic o černém kameni v dole a tak se stalo, že o něco později vykládal horlivě v čeledníku překvapující novinku, jež měla příchuf pravděpodobnosti proto, že se opírala o šerifův výrok. Cleve Popleta totiž tvrdil, že byl Eliáš Harper ženat dvakrát a zuřivě odmítal do toho počtu zahrnout první nebožku Harperovu ženu.

Byla to překvapující zpráva a vznikl proto určitý poprask. Ale záhy po smrti Eliáše Harpera vyšlo najevo tolik pozoruhodných věcí, že se v nich Popletův omyl snadno ztratil.

13. ČTVRTÝ PASTOR

Toho dopoledne spatřil statný otec Colt Nancy Harperovou po prvé a fuze se mu líbila. Svůj obdiv prozatím neprojevil nijak, protože smutná novina, kterou přinášel, zatlačila všechno ostatní do pozadí. Odbyl šetrně své truchlivé poselství a vyšel s Hankem Brandbanneyem před dům.

„Eliáš Harper učinil to nejlepší, co mohl,“ řekl Hank Brandbanney vážně, „u mne ve srubu leží Stan Roden, šichtmistr z jeho dolů. Zdá se, že Harper ukládal o třetiny, které měl vyplácet starému Tadeáši a zašel příliš daleko, když se jeho plány začaly hatit. Chápu teď Rodenovy obavy, aby o něm nikdo nevěděl, dokud nemůže vládnout coltem. Báł se prostě Eliáše Harpera, protože věděl o jeho plánech všechno. Nyní je Harper mrtev a nebezpečí pominulo. Pojedu do Trenthammu sdělit šerifovi, že je u mne a že s ním může moudře promluvit.“

„Měl jste to udělat hned,“ upozornil otec Colt, „není dobře skrývat něco před světskou spravedlností, nechť byly vaše úmysly sebe lepší. Mohu to vyřídit šerifovi sám. Pojedu stejně do Trenthammu, protože se chci podívat ještě do Tadeášova srubu.“

„Navrhnou vám něco lepšího,“ pravil Hank Brandbanney, „já jsem vyspalý, vy nikoli. Do města pojedu já a stavím se také v Tadeášově srubu. Vrátním se hned a vy se tu někde na mezi prozatím vyspíte. Jste unavený a když si pořádně neodpočínáte, nedokážete nic.“

Pastor Colt uznal moudrost jeho slov a Hank Brandbanney se vydal hledat svou Pápěrku. Našel ji brzy v důvěrném očichávání obrovské Rosinanky. Odvedl ji násilím a hodně se nadřel,

protože zlomyslná Rosinanka držela chvíli trpělivou Pápěrku žlutými zuby za ocas.

Starého Tadeáše doma nenašel. V jeho srubu bylo všechno tak, jak jej pastor Colt včera opustil. Pak sjel Hank Brandbanney dolů do Trenthammu.

Drake Strenton byl už doma a zle se mračil. Navštívil vězení, zbudované přímo v jeho domě, a vyslechl trpělivě vyhrůžky i jedovatosti mrzutého Flagge Smitha.

„Eliáš Harper je mrtev a není možno proto tak rychle zjišťovat, jak jste k jeho koni přišel. Učte se trpělivosti. Nevykládejte mi nic o osamělosti své sestry. Je pravda, že potřebuje kolem sebe nejméně čtyři, ale jen proto, aby ona někomu něco zlého nevyvedla.“

„To si zodpovíte,“ horlil Flagge Smith, jemuž hřebínek opět hezky narostl.

„Rozhodně nikoli vám,“ odpověděl šerif a bouchl dveřmi.

Právě v té chvíli hodil Hank Brandbanney Pápěrčinu uzdu na kůl před šerifovým obydlím. Vstoupil do úřadovny současně s šerifem a usedl proti němu do skřipajícího křesla.

„Chcete-li si promluvit se Stanem Rodenem, můžete tak učinit,“ začal bez okolků, „leží u mne doma na posteli. Není však dosud zdrav a spokojíte-li se s tím, řeknu vám všechno za něho.“

„Vida,“ zavrčel Drake Strenton vztekle, „vždycky se mám spokojit se zprávami z druhé ruky. Zdá se, že mé neúspěchy kotví ve vašem tajnůstkářství. Stana Rodena hledám už dlouho a fuze mi chybí do úplného počtu. Jak dlouho se válí ve vašich pokrývkách, vy mudrci?“

Hank Brandbanney rozpačitě kýchl a vysypal ze sebe všechno, co věděl. Ospravedlnil se náležitě s poukazem na to, že raněnému Rodenovi hrozilo velké nebezpečí od lstivého Harpera.

„Flagge byl jeho švagr a Bill Rollins stále ochoten udělat za peníze všechno,“ skončil svou obhajobu, „myslíte, že bychom ho my dva byli uhlídali?“

„To jste měl nechat laskavě rozhodnout mně,“ hýbal zlostně Drake Strenton. „Byl bych vám řekl...“

Ozvalo se nesmělé zaklepání na venkovské dveře.

„Počkejte venku,“ vykřikl Drake Strenton, „teď tu mám jednání. Zmotal jste to hanebně, drahý Brandbanneyi.“

„Já sice na přemýšlení moc nejsem,“ přiznal se Hank Brandbanney pokorně, „ale v tomto případě jsem nezmotal nic. Te mi zase křivdíte. Stan Roden říkal...“

„Povězte, co říkal Stan Roden,“ přerušil ho šerif studeně, „či lépe, co vám namluvil. Jak můžete být tak hloupý?“

„Nemusíte na mne tak hulákat,“ odvětil mrzutě Hank, „říkal jsem vám to a budu vám to tedy opakovat. Lysý Houden táhl s Harperem za jeden provaz. Hladová vdova je podvržená, abyste věděl. V dolech je zlata dost, ale Eliášovi se nechtělo vyplácet Tadeášovi třetiny, to je to. Proto naložil tři vozy černým kamenem, který sám bůhví odkud přivezl a odvážel je na stanici k prozkoumání. Chtěl tak donutit Tadeáše, aby prodal důl Harperem nastrčenému kupci za několik dolarů. Jenže šichtmistr je spravedlivý člověk a vozy s rudou raději potopil, aby zabránil tak pustému podvodu. Lysý Houden mu v tom chtěl zabránit a střelil do něho. Nu a hluchý Brandeck to potom dal Houdenovi. Brandeck pak utekl, protože měl z vaší spravedlnosti strach. Tomu se nedivte. Podívejte se na sebe, jak hrozně koulíte očima.“

Drake Strenton nejen koulel očima, ale rozkřikl se jako tur. Klepání na dveře se totiž opětovalo.

„Už jsem řekl, že teď nemám čas,“ křičel, „jděte si zatím k Puckovi na kořalku a přijďte za hodinu.“

„Jen si tu návštěvu odbudte,“ řekl Hank Brandbanney, „já pojedu raději domů. Bez tak je s vámi řeč jako s kozou na ledě.“

„Vy jste koza,“ křičel šerif, „nikam nepojedete. Jestliže promluvíte před Stanem Rodenem ještě jediné slovo, hodím vám laso kolem krku a odvezu vás k soudu do Calentonu. Jste tupý, hloupý, omezený osel, Brandbanneyi.“

„Kdybyste alespoň tolik nekřičel,“ protestoval zneklidněný Hank, „nebo se alespoň podívejte, kdo je to za dveřmi. Vždyť mi tu vyrábíte ostudu na celý Trenthamm. Co proti mně vlastně máte?“

„Vím dobře, kdo je za dveřmi. Už se zase o něco staráte

za mne? Kolik jste tehdy koval beden na vozy, Brandbanney?"

"Hromadu," odpověděl Hank nepřesně, "na tři vozy toho bylo jistě. Proč se ptáte?"

"Plnil jste bedny rudou osobně?"

"Vy si také myslíte, že jsem všechnu práci na dole odřel sám. Něco bylo, něco udělali jiní. Stan Roden dohlížel na všechny dobře, na to se spolehněte. On byl v dole od začátku hlavní osobou a obstarával všechno za Harpera."

"A najednou se proti němu postavil," pošklibal se šerif. "Nebožtík Harper by mu byl jistě nesvětil transport, kdyby spolu nebyli tuze zadobře. Nikdy se ruda do beden nedávala. Což vám to nebylo nápadné, Hanku? Co to máte v hlavě?"

"Nic," odpověděl dobromyslný kovář, "co bych tam měl mít? Když nacpali kamení do bedny, tak je tam nacpali. Já do toho neměl co mluvit."

"Při téhle zásadě jste měl zůstat až do konce," zakýval horlivě šerif. "U Babího kolotoče jsme jedno prkno z bedny vyloučili. Mělo na sobě nějaká písmena a Frank Harper tvrdí, že v těchto bednách přivezl jeho otec pro Lissii nějakou výbavu. Nebyla v nich výbava. V těch bednách přivezl Eliáš Harper Hladovou vdovu a rozházel ji část po dole. Byl toho jediný vůz, rozumíte? A zbytek kamení z tohoto jednoho vozu vezl transport na zkušební stanici, když byl u brodu přepaden."

"Střelil jste kozla," prohlásil Hank škodolibě, "viděl jsem sám, když bedny nakládali. Byly toho právě tři vozy."

"Nevím, kolik je nutno přivést kamení k průzkumu. Ale jistě méně, než tři vozy. Jediný vůz obsahoval Hladovou vdovu a ten se měl rozbít někde tak, aby se o tom zpráva v Trenthammu pěkně rozběhla, když se už v dole nikdo rozházeného kamení nechtěl povšimnout. Eliáš Harper skutečně chtěl tímto způsobem připravit starého Tadeáše o třetinu. Ale tento vůz s černým kamením převrátil u brodu Stan Roden v dokonalé shodě se svými dvěma druhy, Houdenem i Brandeckem. Jenomže si to špatně vypočítali. zajeli příliš daleko do vody a voda vůz odnesla až skoro k Babímu kolotoči."

"Potom se z té dokonalé shody Stan Roden postřelil a lysý Houden spáchal sebevraždu. Ve zbylých dvou vozech byla dobrá ruda, ale tu hodili pro úplnost také do vody a ještě se v ní tahali až nahoru na skálu nad vírem. Všechno v dokonalé shodě. Rodenovo vyprávění se mi zdá pravděpodobnější, šerife."

To na sebe už hezky křičeli. Drake Strenton byl v obličejích rudý a házel divoce rukama.

"Ve zbylých dvou vozech bylo právě takové nic, jako ve vaší prázdné lebce, Hanku. Nebyly naloženy dokonce ani prázdnými bednami. Proto je shodili až do víru, aby z nich nezbyla ani tříska a proto s nimi vyjeli až v noci. Myslíte, že jsem slepý? Viděl jsem stopy všech tří vozů, než dojely k brodu. Jen jediný z nich se bořil do rozměklé půdy v řeky hluboko a to byl vůz s černým kamením. Druhé dva nechávaly právě tak mělkou stopu, jako zanechávají nenaložené vozy."

"Já jsem však koval beden na tři vozy," křičel Hank Brandbanney umíněně. "Nemůžete ve svém nesmyslném podezírání poctivého Rodena zacházet tak daleko, abyste ho obvinili, že snědl dva plné vozy beden s kamením."

"Eliáš nemohl naplnit tři vozy Hladovou vdovou, když ji přivezl jen jediný náklad," nařikal šerif, "vy vůbec nemyslíte, Hanku. Jestliže jste viděl všechny bedny otevřeny a naplněny černým kamením, pak byla Hladová vdova jen na povrchu. Stan Roden narazil na třetím obzoru na vydatnou žílu zlata. Prozradil to jen Eliáš Harperovi. Protože se mu však zdálo, že po prvé, když zachránil svými objevy důl před uzavřením, získal Eliáš Harper a starý Tadeáš, zatím co on vyšel jen s dobře placeným místem, vyjednal si s Harperem předem třetinu zisku, přesně podle toho, jak ji měl vyjednatu předtím už starý Tadeáš. Eliášovi se nechtělo platit třetinu Tadeášovi a třetinu svému šichtmistru. Proto se se Stanem Rodenem smluvili, že Tadeáše ošidí. Ony bedny, o nichž se vy domníváte, že odvezli na ostatních dvou vozech, jsou ukryty v dole někde na třetím obzoru. Byly naplněny výtečnou rudou, bohatou zlatem. Nestalo se to však na příkaz Eliáše Harpera. Eliáš Harper nakázal, aby rudu z těchto vozů odvezli na stoupu. Stan Roden však začal novou pletichu o své újmě. S hluchým Brandeckem a lysým Houdenem spustil bedny do dolu a ukryli je

tam, aniž o tom Harper co věděl. Byla i u nich ještě i bednička ryzího kovu."

Hank Brandbanney poslouchal s otevřenými ústy.

"Eh..." vzdychl, "sotva by se jim to bylo povedlo. Starý Eliáš Harper by se byl jistě po bednách sháněl."

"Nemohl by se po nich shánět, kdyby ho přesvědčili, že spadly rovněž do vody. I to by se bylo lživému Rodenovi povedlo. Ale jeho náhle probuzená hrabivost ho zavedla. Ošidil nejen Tadeáše a nyní i Harpera, ale zosnoval ještě třetí pletichu, nejhorší ze všech. Nechtěl se dělit s Brandeckem z Houdenem. V noci u brodu, potom, kdy už vozy ležely na dně řeky, střelil lysého Houdena přímo do hlavy. Spadl do vody a Stan Roden doufal, že se o tom nikdo nedoví. Ale hluchý Brandeck přece jen zaslechl střelnou ránu za svými zády, ačkoli s tím Roden nepočítal. Otočil se a bez rozmyšlení střelil po Rodenovi. Dal mu to hezky, ale přece ne tak dobře, aby Roden zemřel. To byl počátek zkázy nejen Rodenova třetího, ale i druhého plánu a rovněž jejich první plán, společný s Eliášem Harperem, se začal od té doby hařít."

"Svět je falešný," zastenal Hank Brandbanney. "Zdá se, že máte pravdu vy a ne Roden. Jak jste na to přišel?"

"Také já jsem někoho schovával před Stanem Rodenem a před Eliášem Harperem," odpověděl šerif, "jenomže já jsem měl na to právo a vy jste mne s vaší hloupostí zbytečně zdržel. Eliáš Harper se odsoudil sám, ačkoli mne tím velmi překvapil. Kdyby mi nebyl chyběl Stan Roden, skoncoval bych všechno už dávno. Kdože je největší osel z Trenthammu?"

"Já," přiznal se kajícně Hank Brandbanney, "koho to schováváte a kde?"

"Hluchý Brandeck seděl u mne ve vězení až do dnešního rána. Nedělá ze sebe takového svaťouška, jakým se vám stavěl do očí Stan Roden. Poznal, že je zle, když po něm Stan Roden začal také u brodu střílet a přiběhl ke mně hned druhého rána a řekl mi poctivě všechno. V dole na třetím obzoru je mnoho beden vydatné rudy a bednička ryzího zlata. Ani Brandeck neví pořádně, kde. Eliáš Harper zastavil práci, protože se bál, aby se místo jeho podvržené zprávy o Hladové vdově neroznesla pravda o zvýšené výnosnosti dolu. Nestaral jsem se o zlato v dole. Kdo by co pohledával v jámě, kde straší Hladová vdova? Stan Roden byl těžce raněn a až už byl kde byl, do dolu sám sestoupit nemohl. Nyní je Brandeck z vězení venku, a na jeho mlčení u sklenice se spolehnout nemůžeme. Za pokutu pojedete teď hned k dolu a budete jej hlídat, než zaiknu Rodena a zavedu pořádek. Revolver máte?"

"Vypůjčil jsem si Rodenův," odpověděl Hank Brandbanney, "tady člověk takovou věc pořád potřebuje. Hlídat budu jako drak z pohádky. Na to jsem, na přemýšlení nejsem. Myslil jsem to ale dobře a proto se na mne nezlobte."

"Nezlobím se," vzdychl šerif, "pamatujte si však, že k vaší šedivé hlavě by vám velmi slušela celá šedivá oslí kůže. Můžete jít. Brandecku!"

"Koho voláte?"

"Koho bych volal? Neslyšel jste před chvílí Brandecku klepat na dveře?"

"Bác," zasmušil se Hank Brandbanney, "i pro vás kousek šedivé kůže zbude, Strentone, i s příslušnou chutí na bodláky. Na dveře neklepal Brandeck, když jste tu vy neobezřetně vykřikoval do světa zprávu o zlatě, ukrytém v dole. Brandeck slyší ránu z ručnice, ale neslyší nikoho za dveřmi, i když huláká tak, jako jste hulákal vy. Nepřestal by klepat na dveře a vlezl by klidně dovnitř. Také ho teď marně zveďte dovnitř. Jak Brandecku znám, sedí klidně u Pucka a prolévá si jícen něčím ostrým. Tak a teď se jděte podívat za dveře, komu jste to vyoslovil nejnovější zprávy, jestli tam ovšem ještě někdo čeká."

Šerif zničeně povstal. O bodláky by se byli patrně s Hankem poprali, protože ani jeden z nich nevzpomněl na Flagge Smitha. Jeho pozorné uši oddělovaly od hlasitě mluvících mužů jen tenké dveře šerifova pokoje, krátká chodba a železné pruhy dveří jeho vězení. A o ty si Flagge otlačil tváře do červena, jak na ně tlačil hlavu, aby mu nic neušlo.

Drake Strenton otevřel rázně dveře. Nedoufal valně, že ještě někoho uvidí a proto byl pořádně překvapen, když spatřil sedět na kamenném schodě před nimi drobného muže s brý-

lemi a blehým obličejem. Sotvaže se dveře otevřely, mužik vstal a oprávil šosy dlouhého, černého kabátu.

„Kdo jste a co tu chcete?“ spustil šerif zhurta.

„Pán s vámi,“ odpověděl pokojně muž v koštěných brýlích. „Jsem Benjamin Tummel, nový trenthammský kazatel. Poslať mne sem na výpomoc, ale ježto jsem slyšel, že můj předchůdce mezitím zesnul, spočívá péče o blaho této obce zcela na mých slabých bedrech.“

14. JEŠTĚ STARÝ TADEÁŠ

Byla to opravdu slabá bedra a šerif slyšitelně vzdychl.

„To je čtvrtý,“ vyhrkl Hank Brandbanney zoufale, „přichází předčasně, otče. Spotřeba pastora v Trenthammu není přece jen tak značná. Pastor Colt se drží statečně.“

„Znám z doslechu zbraň tohoto jména, ale nikoli kazatele Colta,“ pravil mužik pisklavým hláskem. „Spěchám za svým povoláním a cestoval jsem bez ohledu na únavu, ježto bez duchovní pastvy ovce slábnou.“

„Chybujete, představujete-li si Trenthammské jako ovečky,“ řekl suše šerif, „odkud přicházíte, otče?“

„Z Trapezu na mexické hranici, maršále.“

„Otec Colt přišel z téhož města,“ řekl šerif zasmušile, „je tam nějaká liheň na kazatele?“

„Neznám otce Colta, nýbrž z doslechu...“

„Dobře, dobře. On se nejmenuje Colt, nýbrž Teddy Toppe.“

„Teddyho Toppe znám,“ usmál se mírně a k údivu obou mužů nový kazatel, „není však pastorem a patrně nejde o tu- též osobu. Mluvil jsem s ním v Trapezu a ježto je to muž zkušený, svěřil jsem se mu se svým posláním a čerpal z jeho bohatých znalostí mnohé o životě na západě. Byl před nedávnem v Trapezu s cirkusem a předváděl hezké věci s revolvery a cvičeným koněm barvy bílé. Hodně jsme se mu nasámali.“

„Hodně jste se mu nasámali,“ zakýval šerif smutně.

Pak všichni tři mlčeli a nový pastor trpělivě čekal, až ho pozvou dál do domu. Namísto toho se však šerif otočil k velkému Hankovi a řekl se zlověstným zablesknutím v očích:

„Jeďte domů a pošlete mi sem otce Colta. Stan Roden leží a když mi neutekl dva dny, ještě neutече. Držte však před ním jazyk za zuby, nebo s vámi bude zle. A pak rychle hlídat k dolům.“

Zábavné výstupy otce Colta s revolverem ovšem přestal musely a Hank Brandbanney se vyšvihl beze slova na Pá-pěrku. Prohnula se příslušně pod jeho vahou a rozvířila v mírném klusu úzkými kopyty prach.

„Pojďte dovnitř, otče,“ pozval šerif konečně mlčícího pa- stora, „poznáte alespoň něco ze života města, na které se chystáte jako pastýř velmi případně s holí.“

Poznání přišlo rychle. Flagge Smith zlostně zařval a vy- chrčel ze sebe hroznou kletbu, již tenké dveře šerifova pokoje jen málo ztlumily. Šerif otevřel dveře a zahoukal nevrle:

„Držte hubu, Flagge. Vás se tyhle věci netýkají, a pustil bych vás dříve, kdybych se nebál, že mi tu s Frankem Harpe- rem otevřete okamžitě hroznou střelnici.“

Přirazil dveře a posadil se proti pastorovi. Nehledanými slovy a věrně dle pravdy mu vyličil skon Jonathana Burnse při svatbě Eliáše Harpera.

Benjamin Tummel vyslechl pozorně celou dlouhou šerifovu řeč. Pak zakýval obrýlenou hlavou a řekl vážně:

„Otec Burns podlehl ošklivému nátlaku. Neměl práva oddá- vat, ježto byl pouze takovým kazatelem, jakým jsem já. Sňatek rančera Harpera je neplatný, šerife, když nebyl potvrzen smír- čím soudcem v Calentonu.“

Šerif Strenton vyvalil oči.

„To jste tomu dal, otče. Nepřejte si vidět Hladovou vdovu, až se o tom dozví.“

„Je tu nějaká žena toho jména?“

„Jsou tu dokonce dvě,“ vzdychl Drake Strenton, „ale ani jedna z nich není ženou v pravém smyslu toho slova a obě mamenají jistě neštěstí. Nyní jsem měl na mysli vdovu po Eliáši Harperovi. Toto jméno jí dal Cleve Stevenson, pomocník bývalého pastora a není pro ni možno najít přílehavější. Zkáza jí kráčí v patách, kdekoli se objeví.“

Jako na zavolanou zaklepal někdo na dveře a když je Drake Strenton otevřel, vešla důstojně Lissie Smithová.

„Žádám, abyste ihned propustil mého bratra, šerife,“ požá- dala nadutě. „Správa mého majetku je nad mé síly. Nenašla jsem dosud ani bedny s výbavou, o nichž jste hovořil. Nadto jsem viděla cestou sem Franka a Nancy, své nevlastní děti. Vyhnu se jim. Jeli na můj ranč. Jak se mohu proti nim bránit, já, slabá žena?“

„Vy jste slabá žena,“ zabručel nevrle šerif, „s deseti vám podobnými vyhodím zeměkouli z pantů.“

„Nemohu se sama vrátit na ranč,“ vrhla po něm zlý pohled, „Frank je násilník, a bude mne jistě vinit z otcovy smrti. Jen Flagge mne může proti němu ochránit.“

„To je právě to, co si nepřeji,“ řekl šerif, „oba dovedou s colty zacházet nadmíru dobře a jeden pohřeb na ranči pro- zatím postačí. Počkejte chvíli. Dověděl jsem se právě od no- vého pastora Tummela věci tak zajímavé, že se snad poměry urovnají po dobrém a vy nebudete ochranu na ranči vůbec potřebovat. Nehledíc ani k tomu, že podle zákona jsou prvními dědici děti.“

Vzal ze zásuvky plochý klíč a přivedl Flagge Smitha z vė- zení. Zarazil jeho rozhorlené řeči o stížnostech u soudce v Ca- lentonu rázným posunkem a promluvil bítice:

„Na Harperův ranč nemá vaše sestra nejmenší nárok. Zde přítomný otec Tummel tvrdí, že pastor Burns ani neměl právo oddávat a sňatek je proto neplatný. Otec Tummel je už podle řeči velmi vzdělaný muž a věřit mu můžete.“

Sňatek byl ovšem neplatný i z jiných důvodů, o který ne- měl vzdělaný otec Tummel ani tušení. Flagge Smith, ostrý bojovník, přijal Jobovu zvěst klidně. Smířil se už stejně při svém ranním útěku z ranče s tím, že musí Trenthamm opustit. Byl tu ještě Tadeáš, kterého sice dosud neměli, ale jehož smrt jistě zbystří znovu náležitě šerifovu pozornost. Ani Frank Har- per se svou střeleckou pohotovostí se nemohl pěstírat a Flagge nahlédl, že čím dříve zmizí z kraje, tím bude pro něho lépe.

Zato Lissie zuřila. Kralování na ranči se jí líbilo a svolávala věčné tresty na hlavu nebožehého pastora Burnse. Neprávem, neboť sňatek se konal v Trenthammu na Flagegho radu a její přání. Chytrý Flagge věděl, že smířící soudce v Calentonu by zkoumal dokumenty mnohem pečlivěji, než poddajný pa- stor Burns. Všechny údaje o předchozí svatbě Lissie Smithové se z listin nepovedly dokonale vymazat.

„Mohu se postarat o uznání vašeho sňatku dodatečně,“ na- bídl se ochotný Benjamin Tummel, nedbaje zuřivých pohledů šerifa Strentona, „podáte si žádost k smírčímu soudci do Ca- lentonu. Rančerův úmysl vás pojmout za chof je zřejmý, ale pokud jde o dědictví, musela by existovat zvláštní závěť...“

„Ona nechce,“ odsekl Flagge ze známých důvodů rázně, „nebudeme se nikoho o nic prosit. Jaký máte návrh vy, še- rife?“

„Propustím vás okamžitě, slíbíte-li mi, že nejdéle za hodinu opustíte se svou sestrou Trenthamm. Víím, že i vy byste tu do- stal svůj díl, až se vyšetřování skončí. Ale věnuji vám to, s ohledem na možnou srážku s Frankem Harperem. Půjdete?“

„Nepůjdeme,“ ječela Lissie, „nedám se ošidit o své vdovské právo.“

„Půjdeme,“ odpověděl mnohem rozumnější Flagge, „co by- chom v tomto nevděčném městě dělali? Dojdu si jen do sa- loonu pro své věci. Říkal jste hodinu? Je to spousta zbyteč- ného času.“

„Tím lépe, tím lépe,“ zabručel šerif zasmušile.

Pak tedy vytáhl Flagge dosud se vzpouzející Lissii za ruku ze dveří šerifova domu.

„Jsi hloupá,“ řekl jí venku tiše, „šerif s Brandbanneyem na sebe před chvílí křičeli velmi zajímavé věci. Jakmile si do- běhnu k Puckovi pro své colty, vydáme se na cestu k dolu. Je prý tam nějaké zlato, ale je nutno spěchat, než šerif dál obsadí.“

Spěchali dost a tak za chvíli již odjeli směrem ke Králíčimu brodu, připraveni zcela na odchod z kraje. Důl Eliáše Harpera ležel na cestě. Lissie nebyla dosud zcela spokojena a Flagge byl téměř mrzutý, protože jí nechtěl nic vykládat o skonu starého Tadeáše. Nabyl opět své jistoty, jakmile cítil po bocích tíhu dvou coltů. Nebyly to sice jeho oblíbené zbraně a Flagge toho litoval víc, než celého Harperova hospodářství. Bylo

to však alespoň něco a Flagge Smith doufal, že se s jejich pomocí přece jen s prázdnou z města nevypraví.

Asi na poloviční cestě zastavil náhle koně. Spatřil osamělého jezdce, směřujícího k Trenthammu. Byl to pastor Colt, jel však zamyšlen a dosud je nespatřil. Schovali se před ním a Teddy Toppe projel nevšímavě kolem řídkého mlází, kde se Flagge a Lissie skrývali, lámaje si hlavu starostmi, co vlastně šerif Strenton od něho chce. Hank Brandbanney vyřídil svědomitě jeho vzkaz, ale pamětliv přísného nařízení, neřekl ani o slovo víc. Pastor Colt si o tom myslil své, a myslil si o tom svoje i Stan Roden, který jen čekal na to, kdy to praskne a pochopil správně, že se to už asi právě stalo.

Než však Teddy Toppe dojel do dosti vzdáleného Trenthammu, přihodila se závažná událost. Šerif Strenton vyšel z domu, hodlaje nového pastora svěřit péči Jimmy Pucka, protože jemu nyní nastávala práce, při níž by mu obrýlený Benjamin Tummel jen překážel. Šešli zvolna až k prostranství, kde proti sobě stály kaple a saloon, a šerif ukázal rukou:

„To je Puckova nálevna, Jimmy Puck je rovněž zkušený muž a dovíte se od něho hodně, třebaže nesvede s revolverem tak zábavné věci jako Teddy Toppe. Sedí tam patrně i hluchý Brandeck a tlustý Crofts z Harperova ranče. Vejděmež dovnitř.“

Svého času si Teddy Toppe kaple sotva povšiml a hrnul se do saloonu, ačkoli ho šerif upozorňoval důrazně na jeho nové působiště. Nyní tomu bylo právě obráceně. Obrýlený Benjamin Tummel nestál o novinky. Namířil přímo ke srubu se zvonek, postavil se před něj a pravil lhostivě:

„Střecha je děravá a zvonek nakřivo. Na dveřích visí ošklivý zámek a okno je zatlučeno hřebíky. Hospoda je právě naproti. Klíč od dveří máte?“

„Hospoda tu byla dřív,“ opakoval šerif starou pravdu, „klíč bych měl. Ale je bez zubů a otevřít jím nelze. Nemůže to počkat?“

„Nemůže,“ odepřel pastor Tummel důrazně, „vidím, že je Trenthammu duchovní nápravy tuze třeba.“

„Tak se do toho dejte,“ vzdychl šerif a zavolal hlasitě: „Absolone!“

Černý Absolon se objevil na verandě saloonu. Roztáhl ústa v širokém úsměvu a zařval přání dobrého jitra.

„Přines kládvo a sekáč,“ křičel šerif. „A pospěš si, le-mochu!“

Absolon se znovu zazubil a zmizel. Objevil se však záhy znovu s velkým kladivem na rameně a se silným sekáčem v ruce.

„Tady,“ ohlásil příchod, „co bourat, massa?“

Šerif ukázal mlčky na zámek. Černý Absolon nasadil sekáč a rozmáchl se silnou pravicí. Trefil vedle do vrat, až dřevo zadunělo jako basa. Šerif zaklel, pastor uskočil a na verandě se objevili Puck, Brandeck a Crofts.

„Já lepší, massa,“ sliboval Absolon. „ráz, dva.“

Mlátil do poctivého zámku Hanka Brandbanneye hezkou chvíli, než se mu podařilo jej urazit. To už se zvědaví tři muži ze saloonu přiloudali před vrata a sledovali se zájmem jeho práci.

Jimmy Puck kýval na šerifa: „Je dobře, že jste nedal kaza-
telnu zazdít.“

„Teď okno,“ pravil šerif, nevšímaje si jeho poznámky, „vejděte dovnitř, otče. Je to chatrný dům, ale lavice jsem vám zachránil, ať tento hubatý hostinský mluví, co chce. Na hlavu vám sice při dešti poteče, ale do smrti vám tento stánek určitě postačí.“

Vešli všichni kromě Absolona a tlustého Croftse, který pomáhal černochovi odstraňovat dlouhé hřeby z okenice. Uvnitř bylo šero, ježto otevřenými dveřmi vnikalo sem jen málo světla. Šerif hartusil na ty dva venku, aby si pospíšili.

„Nemám čas se tu zdržovat,“ huboval, „mám venku plno práce.“

„I tady na vás nějaká čeká,“ prohodil Jimmy Puck, napínaje oči do tmy. „Co to leží támhle pod oknem?“

„Kde?“ otočil se šerif mrzutě.

„Co povídáte?“ křičel nahluchlý Brandeck, „udělejte světlo. Člověk tu na řeč ani nevidí.“

Okenice povolila společnému náporu černocho a cowboye a s prasknutím se rozevřela. Dovnitř padlo prudké sluneční

světlo a zalilo tmavý předmět, ležící na zemi právě pod oknem. Byl to záhadný balík, který vezl v oné noci u dolu na sedle před sebou Eliáš Harper. Pokrývka se trochu odhrnula, protože jeho pomocník Flagge hodil ve spěchu před příchodem šerifa a otce Colta Tadeášovo tělo oknem dovnitř tuze nemilosrdně. Odhalila vrásčitou ruku starého Tadeáše. Ve slunečním světle vyhlížela tak stará jako ruka mumie.

15. TŘETÍ OBZOR

Hluchý Brandeck smekl čepici a šerif se zamračil.

„Tu to máme,“ řekl zamračeně, „voda se čistí. Teď chápou, proč se sem ten prokletý cirkusák vetřel jako pastor a sháněl se tak horlivě po starém Tadeáši. I on měl nějaký zájem na dole a jestliže nepracoval pro sebe, pracoval určitě pro Eliáše Harpera. Mělo mě to napadnout hned, když projevil takové znalosti Trenthammu a všech zdejších poměrů.“

Povytáhl opasek a otočil se ke dveřím. Jak zdvihl hlavu, spatřil právě Teddyho Toppe. Otec Colt stál na prahu, díval se vážně dovnitř, byl zamlklý a jeho přímá postava se trochu hrbila.

„Tady jste,“ řekl šerif zlověstně, vytahuje revolver, „představení je u konce. Dejte ruce vzhůru, otče Colte. Zatýkám vás pro hanebný podvod, pro vraždu starého Tadeáše a pro všechno ostudné, co o vás ještě vyjde najevo.“

Otec Colt však nezdvihl ruce. Ani jimi nepohnul směrem, kde vězely v pouzdrech jeho hrozné zbraně, vykládané perletí. Paže mu visely volně podle těla, když vykročil k oknu. Drake Strenton se mu postavil statečně v cestu bez ohledu na to, že podle zkušenosti bude mrtev dřív, než se dotkne spouště revolveru.

Vyslovil jasným hlasem zatýkací formuli.

Zdálo se však, že otec Colt neslyší. Prošel těsně kolem šerifa a odstrčil ho dokonce mírně rukou. Tvářil se při tom tak podivně, že si to Drake Strenton nechal líbit a sledoval jen se zamračeným údivem jeho zvláštní počínání. Teddy Toppe poklekl u Tadeášovy mrtvoly a pozoroval dlouho stařecký, nehybný obličej.

Chvilí trvalo hluboké ticho. Pak se ozval opět Drake Strenton.

„Nepokoušejte se nám předvádět další ukázky svého cirkusového programu,“ zavrčel urputně. „Oklamal jste nás jednou a po druhé se vám to nepovede. Zabil jste starého Tadeáše oné noci, kdy jste se vrátil z jeho srubu s přeraženou holí v ruce.“

„Co povídá?“ křičel Brandeck, nastavuje uši.

„Povídá nesmysl. Když jsem se já vrátil od Tadeášova srubu, bylo okno dávno zatlučeno hřebíky. Na dveřích visel zámek.“

„To je jedno,“ odsekl šerif, „na vašem zatčení trvám. Udělal jste to vy a přijdu i na to, kdy a jak, jen co se pořádně rozmyslím. Odevzdejte mi své zbraně, Toppe.“

„Budu je za chvíli nutně potřebovat a proto vám je nedám. Víím, kdo zabil tohoto muže a oplatím mu to náležitě. Nebudu čekat na vaši tupou spravedlnost, šerife Strentone. Starý Tadeáš Toppe byl můj otec. Nikdy jsme se spolu neměli příliš rádi a patnáct let jsme se neviděli. Polepšil však nakonec velmi svůj život a přijel jsem rád, když mne před časem zavolal na pomoc proti vydírání Flagge Smitha a šizení Eliáše Harpera. Vysvětlil mi v dopise všechno dobře. Eliáš je mrtev. Ale Flagge Smith je dosud živ.“

„Eh,“ zabručel šerif, „nevěděl jsem, že je starý vašim otcem, Toppe, a proto se na mne nezlobte. Na Flaggeho se už chystá i Frank Harper. Není však jisto, že...“

„Pusťte Flaggeho z vězení,“ požádal zamračeně otec Colt. „Najdu si ho venku a vystřelím mu pravdu z těla. Budete-li se zpěčovat, dojdou si pro něj do vězení, i kdybych měl proto vystřelit půl tohoto prokletého města.“

„Jaká je to řeč!“ zastenal pastor Benjamin Tummel, „má je pomsta, praví Hospodin.“

„Zůstane také Hospodinu,“ vzdychl šerif smutně, „Flaggeho Smitha jsem pustil na svobodu k vůli Franku Harperovi a má před vámi postačující náskok, milý otče Colte.“

*

Moudrá prozíravost Flaggeho byla na místě. K útěku byl nejvyšší čas a nemohl ani pomyslet na záchranu něčeho z Harperova ranče. Po těžkém zranění Billa Rollinse byli kromě Flaggeho v Trenthammu nejlepšími střelci Frank Harper a ovšem pastor Colt. Frank Harper se na Flaggeho chystal a proto se Flagge ani nenamáhal na ranč. Kdyby byl věděl, že se na něj chystá i otec Colt, byl by nechal i zlato na Harperově dole osudu a hleděl by z kraje zmizet co nejrychleji.

„Čert ví, čemu vlastně ti krtkové říkají třetí obzor,“ bručel Flagge po cestě k dolu mrzutě, „šerif však říkal, že je tam bednička čistého zlata a to už stojí za trochu námahy.“

„Škoda Harperova ranče,“ zatoužila Lissie, „když si vzpomenu, že se tam bude roztaňovat ta zelená zába Nancy a Cleve Stevenson se svými červenými kapesníky, je mi z té duhy nánic.“

„Zkazilo se to,“ vzdychl Flagge Smith odevzdaně. „Nedopadlo to hezky, ale mohlo to dopadnout ještě hůř. Co počít?“

Pak dojeli k dolu a Flagge pohlédl zkoumavě na těžní věž. Na příčném trámu seděl ve výšce Hank Brandbanney, klátil ve vzduchu nohama a v ruce držel vypůjčený Rodenův revolver.

„Podívejme se, Flagge,“ zabručel na přivítanou, „myslil jsem, že sedíte ve vězení. Či vám šerif povolil zdravotní procházku?“

„Doporučil mi úplnou změnu vzduchu,“ usklíbl se Flagge Smith. „Opouštíme se sestrou nevčetně města. Co děláte vy nahoře na tom bidýlku?“

„Jsem tu taky k vůli průduškám,“ odsekl Hank Brandbanney, „nahore je vzduch čistší. Nezdřuzte se, Flagge. Máte už poledne a do večera se daleko nedostanete.“

„Nespěchám, Brandbanneyi,“ usmíval se Flagge, „alespoň ne tolik, abych vám na rozloučenou nestiskl pravici.“

„Bez toho se oba dobře obejdeme,“ zašklebil se Hank, „šťastnou cestu.“

„Nejde jen o to, Brandbanneyi. Šerif mi povolil na odchod z Trenthammu jenom hodinu. Je to příliš krátký čas, abych byl mohl všechny své záležitosti dokonale zařídit.“

„Jaké šíští pro naše městečko,“ usklíbl se Hank Brandbanney, „vaše záležitosti tam nešly nikomu k duhu.“

„Mám na příklad u Pucka ještě nějaké peníze. Nemohl byste

na chvíli slézt dolů? Dám vám Puckův dlužní úpis. Vyberete mi peníze od něho a pošlete je za mnou.“

„Na takové věci já nemám čas,“ vytočil se neochotný Brandbanney.

„Můžete si z nich nechat dvě stě,“ nabízel Flagge.

„Nu... tak si sem vylezte. Dolů nepolezu. Je tam špatný rozhled a mohl by mi sem někdo z druhé strany vzlézt, zatím co s vámi dole budu klábosit.“

„Děláte, jako byste tu hlídal drahé kamení,“ smál se Flagge, vystupuje po žebříku, „Hladová vdova ještě ze žádného dolu neutekla, ani ji nikdo neukradl. Bojíte se zbytečně.“

„To je jedno,“ zabručel kovář, „v Trenthammu se krade všechno. Lezete jako šnek, Flagge. Podejte mi ruku, pomohu vám nahoru.“

Naklonil se nad příčným břevnem a natáhl pravici. Musel se hodně shýbnout, protože se Flagge na žebříku křčil a ohlížel se bázlivě dolů, ačkoli nebyl dosud vysoko.

„Mám zavrať,“ stěžoval si, „zatrolená výška.“

„Takový mladý člověk,“ pravil Hank opovržlivě, natahuje ještě více ruku, „dělejte. Bolí mi hřbet.“

„Už,“ odpověděl Flagge.

Uchopil pojednou jeho zápěstí a prudce trhl. Nakloněný Hank ztratil rovnováhu a letěl po hlavě dolů. Flagge Smith se přitiskl k žebříku, přidržuje se pevně druhou rukou. Pustil kovářovo zápěstí a Hankovy prsty se marně ve vzduchu sevřely. Přeletěl Flaggemu přes hlavu a dopadl s výše na tvrdou zem. Lissie polekaně vykřikla.

„Neřvi,“ zasyčel Flagge, šplhaje dolů jako veverka, „kdo může za nehodu? Měl sem šerif poslat někoho obratnějšího a mladšího.“

Nevěnoval ubohému kováři nejmenší pozornost. Bylo jisté, že se Hank Brandbanney po hrozném pádu hned tak nevzpamatuje, vzpomíná-li se už vůbec někdy.

„Pojd,“ uchopil Flagge bledou Lissii za rameno, „nestůj jako hloupá. Čas je drahý a důvody pro náš spěch tímhle ještě přibýly.“

Vyrazil beohledně dveře nejbližší boudy. Bylo to skladiště starých nástrojů. Flagge si vybral silný krumpáč a urazil jím zámek budovy, jež sloužila za kancelář. Vlezl dovnitř a vyházel všechny papíry ze zásuvek na zem.

„Třetí obzor,“ opakoval si polohlasem, „sořva z toho co bude. Nikdy jsem netušil, že je teď důl tak rozsáhlý. Starý Tadeáš se hrabal jen navrch.“

Hledal. Pomáhala i Lissie a hledali oba, aniž dobře věděli, co. Flagge Smith našel velký plán s nadpisem „Třetí obzor“. Byl mu však naprosto nesrozumitelný a marně hledal nějaké podezřelé znaménko, jež by mu prozradilo úkryt bedničky čistého kovu. O bedny s bohatou rudou ovšem nestál. Obracel plán na všechny strany. Byl to nějaký průřez dolem, ale nezkoušený Flagge nemohl zjistit, ani kterými místy je veden, ani kudy se na třetí obzor dostane.

„Hledejme,“ opakoval tvrdošíjně, pobízejí bledou Lissii, „snad najdeme něco, co nám ukáže cestu.“

Hledali dlouho. Lissie často vybíhala ven, zda někdo nepřichází a zda se Hank nehýbá. Kraj kolem srubu byl však stále pustý a i chudák Hank ležel nehybně na svém místě.

Flagge Smith roztrhl vztekle nějaký papír.

„Kdybych jen našel rozdělení dolu,“ zatoužil zlostně.

„Měl jste je před chvílí v ruce,“ ozval se od dveří klidný hlas, „vůbec se v tom nevyznáte a zbytečně tu tropíte škodu.“

Flagge Smith se bleskurychle otočil a měl v ruce oba colty ještě dřív, než neznámý dokončil první slovo. Ale Stan Rodén se opíral o veřeje lhostejně, měl ruce v kapsách a domluvil klidně celou větu.

„Schovejte bouchačky,“ usklíbl se, „není mi dosud příliš dobře a dělá se mi při pohledu na revolver mdlo. Můj colt si vypůjčil Hank Brandbanney a nemám u sebe ani nůž.“

Stan Rodén se připlížil z druhé strany a neviděl proto kováře, ležícího pod věží. Jinak by si byl jistě svůj revolver vzal. Podíval se do kanceláře opatrně oknem a teprve, když poznal Flaggeho Smitha, vešel Vrana vráně oči nevyklove.

„Co hledáte, Flagge?“

„Patrně totéž, co vy,“ odpověděl Flagge, „slyšel jsem šerifa o vás povídat hezké věci. Domníval jsem se však, že ležíte v posteli a nemůžete se hýbat.“

„Dej Bůh, aby se šerif domníval totéž. Mohl jsem se hýbat docela dobře už včera. Bylo mi však vhod, že mne Hank schovává, než bouře v Trenthammu trochu přejde. Hlupák Brandeck patrně všechno zkazil. Když jsem slyšel, že se Eliáš Harper zastřelil, poznal jsem okamžitě, že mé věci nestojí dobře. Proto jsem raději opustil pohostině lože, jakmile všichni vyáhli paty z domu.“

„A jdete si pro zlato. Jste lišák, Rodene.“

„Nejdu si pro zlato,“ odporoval Stan Roden, „budu rád, když vyvážnu se zdravou kůží. O tom zlatě také víte od šerifa?“

„Také. Proto zbytečně nezapírejte.“

„Brandeck tedy přece žvanil,“ vzdychl šichtmistr, „nemyslí jsem, že bude takový osel. Nu...“

Díval se chvíli na zamračeného střelce a pobledlou Lissii. Pak se pustil do smíchu.

„Tak vy jste si přišli pro zlato,“ smál se hlasitě, „jste vy to potrhlý harmonikář, Flagge. Je na třetím obzoru a je ho tam dost. Ale nebyli jsme s Brandeckem a Houdenem tak hloupí, abychom je ukryli tak neopatrně, aby si je mohl vyzdvihnout první osel, kterého napadne podívat se do opuštěného dolu.“

„To vidím,“ přiznal Flagge mrzutě, „nevyzdvihněte je však ani vy, ačkoli o něm dobře víte, pokud mi neodevzdáte příslušný podíl. Mám revolver, vy nic. Mohu vás snadno přesvědčit...“

„Máte především tak málo času, jako já,“ odsekl Stan Roden, „a proto se tu na svou škodu nebudeme zbytečně hádat. Nejel jsem sem pro zlato, povídám. Byl bych přejel klidně kolem, kdybych si byl nepovšiml vyvrácených dveří od kůlny. Teď jsme tři a můžeme se pokusit vyzdvihnout čistý kov. Pro jednoho je to holá nemožnost.“

„Pokoušejme se tedy rychle,“ souhlasil Flagge. „Tři je dost. Šerif jako čtvrtý se nám naprosto nehodí.“

„Pojďte tedy,“ řekl šichtmistr, „z kanceláře se do dolu nelezte vy mudrci.“

Zavedl je do strojovny. Eliáš Harper pořídil svého času starý parní stroj, který tahal klec, čerpal vodu a hnál vzduch do odlehlejších poloh. Ježto někdy nemohl stačit, postavil později s druhé strany malý naftový motor, pracující občas pomocí jalových kotoučů na stejné transmisi.

„Třetí obzor je hezký hluboko a štoly jsou tam úzké,“ poznamenal Stan Roden. „Můžeme sestoupit po žebřících a nepotřebujeme pouštět velký parní stroj. Trvalo by věčnost, než byste jej náležitě vytopil. Bez vzduchu však dole nevydržíte ani pět minut. Je nutno natočit naftový motor a spustit větráky. Vyznáte se trochu v motorech?“

„Právě tak, aby se mi to nezastavilo pod rukou,“ odpověděl Flagge. „Přilíží se na mne nespolehejte.“

„To úplně stačí,“ mávl rukou Stan Roden. „Motor je v pořádku a běží bez obsluhy dobře. Hank se o stroje staral pečlivě. Zůstanete nahoře a budete dávat hlavně pozor, aby nás tu šerif nepřekvapil. Kdyby přijel sám, víte, co máte dělat. Střelíte mnohem lépe, než on. Pro všechny případy je zde flačítka, to vede k poplašnému signálu na třetím obzoru. Kdyby jich přijíždělo více, vezměte do zaječích, ale nejdříve je stiskněte. Pustí se za vámi a my se už nějak odsud dostaneme. Já s Lissii sestoupíme dolů. Je tam hodně práce i pro dva a proto se neplašte, kdybychom se zdrželi. Rozdělíme se o výtěžek na polovinu. Souhlasíte?“

„Já nikoli,“ ozvala se Lissie, „mám-li se zúčastnit práce, chci také svůj díl.“

„Jste vy to hladová vdova,“ ušklíbl se Stan Roden, aniž věděl, že ji už Cleve Stevenson nazval stejně, „budiž. Nemám čas se s vámi hádat. Vezměte za to kolo, Flagge. Dejte však pozor, ať vám neurazí ruce, až se roztočí.“

Naftový motor naskočil snadno na lehčí palivo a Stan Roden seřídil větráky na třetí obzor. Sotvaže se motor zahřál, přehodil jej Roden na naftu a smýkl řemen s jalového kotouče. Kompressor zabzučel a Stan Roden pokynul rukou.

„Pojďte, Lissie. Než se dolů dostaneme po žebřících, pověťří se tam vyčistí. Nemůžeme na Flaggem žádat, aby s námi spustil klec, ježto se v tom vůbec nevyzná. Pamatujte na to, co jsem vám říkal, Flagge. Jsme tu nejdéle za hodinu.“

Odesli.

Flagge osaměl a naslouchal chvíli dunivému zvuku motoru. Řemen svištěl a kovové nýty spoje hloukly pravidelně o ře-

menice. Úzká trubice před strojovnou vyplivovala do výše obláčky černomodrého kouře. Kompressor vrčel jako spokojená kočka, dýchaje silnou rourou vzduch do hlubin země.

Od Trenthammu vyjeli už před chvílí tři jezdci. Šerif, pastor Colt a tlustý Crofts. Hluchý Brandeck běžel někam pro koně a Jimmyho Pucka pověřil šerif sestavením pomocné výpravy za Flagge Smithem, jehož otec Colt označil jako vraha svého otce. Jimmy Puck příliš nespěchal se sháněním lidí. Přál si v duchu, aby Flagge s Lissii byli už dávno za horami, nebo aby si s Flaggem otec Colt sčítával sám. Jeho poměr k Lissii zůstal na štěstí utajen, a ačkoli to nyní nemohlo ze strany Eliáše Harpera už přinést žádnou nepříjemnost, Jimmy Puck nestál o to, aby se o tom v Trenthammu příliš hovořilo.

Pastor Colt se ocitl záhy v čele trojice. Dlouhonohá Rosinanta kmitala chlupatýma nohama a Teddy Toppe ji hnál bez smilování. Šerif zůstával vzadu a za ním se valil tlustý Crofts.

Z Trenthammu vedla jediná cesta a tou byla právě ona přes Králičí brod. Pustili se tedy, ale bystrý otec Colt zpozoroval tenké obláčky kouře nad výfukovou rourou motoru, jakmile se přiblížili k dolu. Zahmul proto hned sam a šerif, který stejně přemýšlel na to, že se tu zastaví, aby se přesvědčil, jak Hank Brandbanney hlídá, za ním. Nepočítal ovšem s tím, že se Flagge pokusí vyzdvihnout hotové zlato z dolu. Až do této chvíle si ještě neuvědomil, že Flagge ve vězení musel slyšet jeho hlasitý rozhovor s kovářem.

Flagge vyšel na obhlídku před strojovnu právě v okamžiku, kdy otec Colt na vysokém bělouši vletěl mezi budovy dolu. Zbledl a otočil se bystře nazpět. Teddy Toppe skočil s koně ještě v jízdě a postavil se na nohy jako gumový panák. Flagge Smith pochopil, že je beznadějně pozdě varovat Lissii a Rodena poplašnou sirénou. Nejdříve bylo nutno odbýt tohoto zde. Otočil se proto tvář proti Toppemu. Ale v té chvíli se objevil za kupou hlušiny také šerif Sirenton na ryzáku.

„Zatýkám vás pro vraždu Tadeáše Toppeho,“ křičel už z dálky, „nestřílejte!“

Otec Colt stál s jiskřícími se zraky proti Flagge Smithovi. Nechtěl se stát vrahem a raději čekal, až Flagge nejen potáhne, ale i vystřelí první. To však znamenalo jistou smrt z Flaggeho cvičené ruky. Šerif zpozoroval váhání otce Colta a hloukl patami do slabin svého koně. Za ním se objevil konečně i cowboy Crofts.

„Odevzdejte revolvery!“ křičel šerif na Flagge Smitha, „hoďte zbraně na zem, sice střelím.“

Šerif byl dosud poměrně daleko a ačkoli mohl střelit první, nemělo to v překočné jízdě praktický význam.

„Jednoho po druhém,“ zasyčel Flagge. Obě jeho ruce se mihly téměř současně a z pravé i levé zahřmělo. Teprve potom vybuchl revolver s pažbou vykládanou perletí od boku otce Colta a šerif zamhouřil zoufale oči.

Přece však pastor Colt stál jako do země vbitý a Flagge Smith padl na tvář. Oba náboje z jeho revolveru sykly jen o milimetry těsně kolem hlavy Teddy Toppe. Byla to právě taková vzdálenost, o kterou nové colty Flagge Smitha cílily přesněji, než jeho zamilované, ale pohříchu častým užíváním nepřesné zbraně, jež zůstaly na Harperově ranči. Flagge Smith si na ně velmi zvykl a vyrovnával nevědomky jejich vady. Nové revolvery byly výtečné zbraně a nesly přesně. Otec Colt proto zůstal zdrav, ale Flagge Smith ležel na zemi a dusil se krví v plících.

Odnesli ho do strojovny, protože tam měli nejbližší. Pohyboval ještě rty, snaže se šerifovi, sklánějícímu se nad ním, říci, že vrahem starého Tadeáše je Eliáš Harper. I před smrtí Flagge Smith ohavně lhal, ale neprosnělo mu to ani teď. Jeho dech šel sypavě z plic, nebylo mu rozumět, a Drake Strenton se otočil nepřipraven ke cowboyi Croftsovi.

„Zastavte nějak tu nestvůru,“ ukázal na hřmotící naftový motor, „neslyším ani slovo v tom pekelném hluku.“

Cowboy Crofts se ohlédl bezradně na pastora Colta. Teddy Toppe stál zamkle ve dveřích strojovny a díval se ven. Vrah jeho otce byl potrestán a to tak, že nikdo nemohl jeho syna vinit z vraždy. Nebylo však maličností střelit člověka dopsřed prsou i za takových okolností. Pastor Colt vyšel ven a díval se zasmušile do sluncem prozářené krajiny.

Cowboy Crofts pokrčil rameny a přistoupil tedy sám

k hřmotící železné obludě. Nemělo to uzdu a nemohlo se to stisknout koleny. Crofts otočil nazdařbůh několika kohoutky a zatahal za nějaké páčky.

„Nejde to,“ prohlásil, „bude to snad běžat do večera.“

Sotva dořekl, motor kýchl a zakuckal se. Porušená karburace nedodala včas příslušnou dávku paliva a setrvačnický klouzl zpět. Remen se smykl, kovová přezka naposled zazvonila a kompresor dohrucl klesajícím, táhlým zvukem.

Teď už bylo ticho, až zvonilo v uších. Šerif se sklonil znovu nad Flagge Smithem. Ale Flagge Smith třesl skleněné oči do prázdna a nepohyboval už rty. Drake Strenton neslyšel poslední Flaggeho řeč a bylo dobře, že ji neslyšel.

Za malou chvíli se objevil na obzoru i nahluchlý Brandeck. Sehnal někde koně a pustil se za šerifem a jeho průvodci. Spatřil pastora Colta, opřeného zadumaně o první budovu dolů a zabočil k němu. Ale s Teddy Toppem nebyla teď moudrá řeč a Brandeck vešel raději do strojovny.

Spatřil Flaggeho a posmekl koženou čepici. Hned nato zdvihl nos do výše a vssál do sebe pach horkého oleje. Netázal se nikoho na nic a sáhl opatrně na plášť naftového motoru. Podíval se znaleckým okem na seřazení řemenů a prohlédl rysky na velkých kohoutech vzduchového vedení.

„Je to nastaveno na třetí obzor,“ prohlásil, „běželo to už, když jste přišli?“

„Na Brandecku bylo marné křičet. Šerif mlčky kývl.“

„Kdo to zastavil a kdy?“

„Já,“ vykřikl Crofts, „asi před čtvrtihodinou.“

„Kdy?“

Crofts opakoval časové udání hromovým hlasem a ukázal rukama. Brandeck se podíval smutně na šerifa.

„Někdo sjel do dolu pro zlato na třetím obzoru,“ zakýval hlavou, „neřhejte s sebou, Strentone. Jestliže stroj stojí už čtvrt hodiny, je stejně pozdě. Na třetím obzoru není možno vydržet bez větráku ani dvě minuty. Vybrali jsme místo pečlivě. Jsou tam plyny.“

✱

Našli i chudáka Brandbanneye. Svůj pád odnesl těžkými pohmožděninami a do smrti pak napadal na nohu. Zaujal tak určitým způsobem místo kulhavého střelce Rollinse. Nesl však svůj osud trpělivě jako trest za nemoudré nkrývání Stana Rodena. Bill Rollins ostatně zašel brzy otravou krve od špatně léčené pravice. Neudělal v životě nikomu nic dobrého a tak se nyní o něj nestarali ani ti, kdož se ho dříve báli.

Lissii a Stana Rodena vynesli z dolu. Našli jejich hrozně pokroucená těla na pokraji třetího obzoru, kde je dusivá smrt dostihla. Lissie tiskla k sobě bedničku s čistým zlatem a dala hodně práce, než jí ji ze ztuhlých rukou vyrvali. Hladová vdova držela svou zlatou kořist dobře.

Hroby před kaplí se rozmnožily tak, že bylo nyní možno mluvit o skutečném hřbitově. Zkušný Jimmy Puck tvrdil, že teprve zalčením hřbitova se Trentham mění z pionýrské osady v řádné město. Nevěřili mu to, ale přece tomu bylo

tak. Město se vždycky značně polepšilo, když přestali pohřbvat muže v botách tam, kde padli.

Tak dny běžely, v dolech se pracovalo naplno a do Puckova saloonu se opět přistěhovala nová děvčata. Jenomže Jimmy Puck, zmoudřelý stářím a zkušeností, si už nevšímal žádné z nich a zavedl mezi nimi takový pořádek, že i v mravech přísný pastor Benjamin Tummel káral ve svých nedělních kázáních tento zlořád poměrně mírnými slovy.

Šerif Strenton byl s kvetoucím městečkem spokojen, až na to, že majetkové poměry u největšího podniku Trenthammu byly stále velmi nejasné. Šerif odevzdal poctivě Frankovi Harperovi Tadeášovu prodejní úmluvu na obrácené straně účtenky. Jak známo, zabavil ji v pokoji Flagge Smitha. Frank Harper ji však roztrhal před jeho očima a kousky papíru hodil po větru. Nancy se na to dívala a obdařila pak svého bratra vděčným pohledem.

Nárok na třetinový podíl na zisku pro Tadeáše Toppeho, či jeho syna a dědice pastora Colta, trval tedy po právu. Drake Strenton si však marně lámal hlavu, jak Frank s Teddem na Harperově majetku hospodaří. Frank považoval dolý za počátek zkázy svého otce a nikdy se v nich neobjevil. Měl je zcela na starosti bývalý cirkusák Teddy Toppe a spojení mezi nimi obstarávala ochoť Nancy Harperová na svém strakáči. Povíдалo se o tom všelicos, ale rozvázný šerif na lidské řeči nedal. I vypravil se jednoho nedělního odpoledne osobně na Harperův ranč, aby si zjednal jasno, ježto mu osud městečka ležel opravdu na srdci.

Před rančem zastihl Cleve Stevensona. Cleve Popleta zamával na šerifa červeným kapesníkem, darem nebožtíka pastora Burnse. Měl jich už málo a i v tomto zela uprostřed velká díra.

„Chcete-li mluvit s Teddy Toppe nebo s Nancy, najdete je támhle pod stromy. Přijďte však na řadu až po mně, protože já tu čekám už od samého poledne, abych se zeptal, kdy vlastně povedu krávy k pastoru Tummelovi. Sotva však budou s řečmi do večera hotovi, ačkoli si vykládají samé pílomosti. Chcete si je chvíli poslechnout? Nemusíte chodit tiše. Oni stejně ani nevidí, ani neslyší.“

„Vystupoval jsem v cirkuse a lidé se mi smáli,“ vykládal právě Teddy Toppe trpce, „jsem chudý a vy bohatá. Nechci třetiny z dolu, který můj otec prodal za kořalku.“

„Váš otec byl poctivý muž, Tedde,“ odpovídala smutně Nancy. „Kdo si však všimne děvčete, jehož otec se zachoval tak, jako můj?“

„Kdybyste dovolila,“ osmělil se nebojácný pastor Colt, „já bych si vás všimal, až byste mne okřikovala.“

„Pojďte, Cleve,“ zatahal šerif Stevensona za rukáv, „myslím že křičet nebude. Ale kdyby se přece mimo očekávání ozvalo nějaké vypísknutí, ne abyste začal střilet z revolveru jako blázen, vy popleto.“

A vrátil se do Trenthammu spokojeně a v pevném přesvědčení, že i u Harperových je všechno na nejlepší cestě k lepšímu.

NÁŠ PŘÍŠTÍ ROMÁN • W. T. SAMSON:

ZELENÉ SEDLO

Málokdy najdete tolik děje v jediném románu jako zde. Příběh se odehrává na rozhraní doby, kdy vládní stopaři na americkém jihozápadě přestávali sledovat zahnané již Indiány a věnovali pozornost nekálým žívlům, které se hrnuly do pustých dosud krajů se všech stran.

Hrdinkou románu je dívka, zvaná Crazy-Jane. Je vládní stopařkou, statečná jako deset mužů, a ve svých velkých dobrodružstvích prožívá i svůj román lásky. Zvláštností námětu a rušnou napínavostí si vás tento příběh zcela podmaní.